

Nghìn Năm

Contents

Nghìn Năm	1
1. 1. Khởi	2
2. 2. Thừa	6
3. 3. Chuyển	32
4. 4. Hồi	34
5. 5. Vì Thanh	36
6. Bao Nhiều Năm Qua – Lời Dẫn	37
7. Chương 01	38
8. Chương 02	43
9. Chương 03	48
10. Chương 04	53
11. Chương 05	58
12. Chương 06	64
13. Chương 07	69
14. Chương 08	74
15. Chương 09	79
16. Chương 10	83
17. Chương 11	87
18. Chương 12	92
19. Chương 13	96
20. Vì Thanh	103
21. Hậu Kí – Hoàn	106

Nghìn Năm

Giới thiệu

Bông hoa ấy, đã đứng cô đơn rất nhiều, rất nhiều năm. Mùa xuân đến, khi mẫu đơn nở hoa, nó không

1. 1. Khởi

Nghìn năm

Đề ký

Búng tay một cái đã mấy ngàn năm.

Phật viết: Hết thấy chúng sinh bắt đầu từ không có,

vì có ân ái tham dục, nên có luân hồi

1. Khởi

Ngàn năm lại trôi qua, chàng rẽ nước mà tới. Khói bụi mịt mờ đáng dấp, mặt nước vẫn không xao động.

Sào trúc chống nhẹ xuống, thuyền cập bờ, thanh y đẹp đẽ, ánh mắt ấm áp vẫn như xưa, nhìn ta, nở nụ cười nhàn nhạt.

“Chúng ta lại gặp nhau rồi”.

Ta ngẩng đầu nhìn về phía xa, giữa mặt nước và bầu trời là sắc núi mênh mông và kỳ lạ, nhuộm màu xanh gần như trắng.

Hít một hơi sâu, lại buồn rầu than rằng: “Đúng thế, Mục Túc Tử, ta lại thua kiếp này rồi”.

Chiếc thuyền dài và hẹp lướt đi trên mặt nước như lá liễu. Và sương mỏng bụi nhạt đó đã xóa tan kiếp này, mở ra kiếp sau. Ngồi trên mũi thuyền, mặt nước gợn sóng lăn tăn, từng lớp từng lớp, dần hóa thành bóng một người, ẩn khuất giữa khoảng cách của phù sinh. Sau đó, bóng người nhạt dần, hiện lên chiếc bóng lộng lẫy của ta, mái tóc đen như mun, làn da trắng như tuyết, ngay cả đầu ngón tay cũng ánh lên màu hồng phấn sáng bóng, kiếp này xinh đẹp như vậy, khi ta vận trang sức lộng lẫy xuất hiện giữa triều đường, vẫn vô bá quan thay đổi sắc mặt, còn chàng, chàng ngồi trên ngai vàng, ánh mắt kinh ngạc, hồn bay phách lạc.

“Vương Tường(*) tham kiến bệ hạ, bệ hạ vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

(*) Vương Tường: Túc Vương Chiêu Quân, một trong tứ đại mỹ nhân của Trung Quốc được tuyển vào cung khoảng sau năm 40 TCN, nhưng không chịu đút lót họa sĩ Mao Diên Thọ nên bị vẽ chân dung xấu, do đó không được Hán Nguyên Đế triệu kiến. Sau này, Vương Tường được chọn đi cống Hồ, lần đầu tiên được gặp hoàng đế cũng là lúc nàng phải đi tiến cống. Trong lòng hoàng đế thương tiếc muôn vàn.

Kiểm tìm ngàn năm, cứ ngỡ rằng đời này được như ước nguyện, nhưng chỉ được nhìn trong vội vã. Nếu sớm biết thế này, hà cớ gì ta phải lựa chọn khuyh quốc tuyệt sắc làm chi.

Trong một ngàn năm qua, chàng là Hán Vương Lưu Thích(*), ta là mỹ nhân Chiêu Quân. Lần đầu gặp gỡ trong Kim Điện cũng gần lần vĩnh biệt, hữu duyên vô phận đành đến đây thôi, còn gì đáng nói nữa đâu.

(*) Lưu Thích: Túc Hán Nguyên Đế.

Mím cười xa xôi, thở dài bất lực.

“Mục Túc Tử, tại sao vạn vật đều muốn trở thành thần?”

Chàng nhướn mày, trầm tư, tiếng cây sào khua nước vang lên trong trẻo. Ta lại hỏi: “Mục Túc Tử, tại sao chàng lại chèo thuyền trong Bích U Đàm?”

“Thần chở cho thế nhân, còn ta chở cho thần”.

Câu nói của chàng khiến ta bật cười, bĩu môi: “Mục Túc Tử, ta không phải thần. Chỉ ít bây giờ không phải”. Nói tới đây, tiếng cười ngưng bật. Đúng thế, ta vẫn không phải là thần... Mỗi một ngàn năm vượt qua Bích Đàm này, đều vì muốn thành thần, tiếc thay mỗi một ngàn năm đều thiếu một chút là thành công.

Thần nói: “Vì ta khổ hơn chúng sinh, phải vượt qua tam tai chín nạn bảy mươi hai kiếp số, mới có thể thành thần, nên càng cao quý hơn”.

Thần nói: “Vạn vật không giống nhau, Ưu Đàm, con muốn thành thần, phải trải qua khổ sở ngàn năm, hoa tính của con ngắn ngủi, không thể kéo dài, vì thế, kiếp số của con chính là Hằng(*)”.

(*) Hằng: Nghĩa là “lâu dài”.

Thần nói: “Ta cho phép con mỗi một ngàn năm được mang một ước nguyện tới nhân gian, giúp con sớm công đức viên mãn”.

Thế là, trong một ngàn năm đầu tiên, ta chọn mình đức.

“Đại học chỉ đạo, tại minh minh đức, tại tân dân, tại chí ư chí thiện”(*). Nhiều năm trước có một người tên Khổng Khâu(**) đã nói một câu như thế này.

(*) Sách “Đại học”, vốn dĩ là một thiên trong “Lễ ký” sau được Chu Hy đời Tống đưa vào bộ “Tứ thư”, được cho rằng do Tăng Tử học trò của Khổng Tử chép lại lời thầy dạy. Câu trên là câu mở đầu sách, thường gọi là Tam cương, dịch nghĩa là: Cái đạo của đại học là ở làm sáng cái đức sáng của mình, đổi mới dần và ở nơi chí thiện.

(**) Khổng Khâu: Tên thật của Khổng Tử (551 – 479 TCN), là một nhà tư tưởng, triết học xã hội, nhà giáo dục nổi tiếng của Trung Quốc.

Làm người nên lập đức. Là nam tử được người đời tôn làm thánh, những lời ông ấy nói chắc không sai đâu nhỉ?

Ta giáng trần đúng lúc mặt trời mọc.

Khuỷu song Lô Tư nước Việt, có ngọn Phụng sơn, ráng chiều như gấm nơi chân trời, chiếu rọi xuống suối vô cùng rực rỡ. Người trong thôn coi đây là kì quan, tán thưởng không ngớt: “Đứa bé gái này, e rằng là phượng hoàng con bay tới”.

Mẫu thân đặt tên ta là Đán, mang họ cha là Trịnh.

Trịnh Đán(*).

(*) Trịnh Đán: Là một mỹ nữ nước Việt cuối thời Xuân Thu.

Người đời sau đánh giá về người con gái này như thế nào, ta đã được nghe rất rõ vào một ngàn năm thứ hai.

Mọi người đều nói nàng theo Tây Thi(*) tới nước Ngô, làm quân cờ chính trị, hồng nhan họa quốc.

(*) Tây Thi: Người thời Xuân Thu, đứng đầu trong Tứ đại mỹ nhân Trung Quốc, được gọi là Trầm Ngư mỹ nhân. Tương truyền Tây Thi có nhan sắc chim sa cá lặn, có công lớn trong việc giúp tướng Phạm Lãi và Việt Vương Câu Tiễn diệt vua Ngô Phù Sai.

Đều nói Ngô vương(*) chỉ sủng ái Tây Thi, nàng bị ghẻ lạnh, buồn bã u uất mà chết vì bệnh trong cung cấm.

(*) Ngô vương: Tức Ngô Phù Sai, là vị vua thứ hai mươi lăm của nước Ngô thời Đông Chu trong lịch sử Trung Quốc.

Mặt nước gợn sóng lăn tăn chuyên chở truyền thuyết đi thuyền quy ẩn cảm động lòng người của Tây Thi và Việt đại phu Phạm Lãi(*), đều nói đó là nữ tử tốt đẹp của nước Việt, hy sinh thân mình để cứu nước nhà.

(*) Phạm Lãi: Tên tự là Thiệu Bá, là một tướng tài của nước Việt ở Trung Hoa thời Xuân Thu Chiến Quốc, người đã giúp Việt vương Câu Tiễn tiêu diệt nước Ngô.

Tây Thi... Tây Thi...

Khóe môi mấp máy, tại sao trong một ngàn năm đó ta lại gặp nàng ta?

“Lê đời như thế sắc xuân, thanh tân mỗi dịp mùa xuân quay về, ba năm ngày tháng dầm dề, mùa xuân nào thấy trở về ở đâu, sông kia nước sạch từ lâu, không sao rửa sạch nổi sầu quốc vong”.

Kẻ bị tổn thương, kẻ mất nước là ta, người ưng thuận theo kẻ sách là ta, người thuyết phục Tây Thi là ta, vì muốn báo thù cho chúa mà chấp nhận gian khổ gấp bội cũng là ta...

Chỉ vì ta không xinh đẹp như nàng ta nên khi giặt lụa ở bờ suối, chàng nho nhã cười ngửa đi tới, lần đầu tiên nhìn thấy nàng ta, trong mắt chàng chẳng có ai tồn tại nữa.

Phạm Lãi, nam nhân ấy... chàng là kiếp số mà thần tiên đã an bài cho ta, nhưng Tây Thi, người đã dựa vào nhan sắc tuyệt thế của mình, dễ dàng cướp mất mối duyên phận mà ta theo đuổi ngàn năm.

Chỉ là khi đó, ta không biết gì. Bởi vì không biết gì, nên khi nhìn thấy hai người đưa mắt nhìn nhau, ta liền rút lui, âm thầm chúc phúc cho họ.

Nỗi khổ trong lòng, nỗi hận vong quốc, nỗi đau thất tình, cứ thay nhau giày vò, dung nhan tiêu tụy, đau đớn mà chết.

Ta từ từ thoát khỏi thân xác người phàm, quay đầu lại thấy trong cung Quán Oa nổi lên tiếng khóc lóc âm ỉ. Nữ tử tuyệt sắc ấy cầm tay Trịnh Đán khóc lóc: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ... chúng ta đã hẹn nhau cùng trở về núi Trữ La, chúng ta hẹn nhau rồi...”.

Nàng ta khóc lóc đau đớn, ta lặng lẽ đứng nhìn, trong khoảnh khắc ấy, hồng trần thế tục đều trở nên thật xa xôi.

Đúng vào lúc đó, lần đầu tiên ta nhìn thấy Mục Túc Tử.

Nước sâu xanh biếc, bầu trời như vừa được gội rửa, mây lượn vòng giữa núi, chiếc thuyền nhỏ chậm chậm rẽ nước tới trước mặt ta, người trên thuyền phong vận thần thái như ngọc.

“Ta là Mục Túc Tử, đến đón nàng tới kiếp sau”.

“Kiếp sau...”. Ta khẽ lẩm bẩm: “Vậy là lại một ngàn năm nữa”.

“Mời lên thuyền”.

Giọng nói của chàng dịu dàng, ta nghe giống như tiếng của thiên nhiên trời đất. Ta cũng người nhìn chàng, không giấu nổi niềm thương cảm, vừa như âm ức, vừa như không cam lòng lại giống như có chút đáng yêu không muốn nhớ lại.

“Lừa gạt... Lừa gạt... Khổng Khâu lừa ta, cái gì mà minh minh đức, cái gì mà giành được thiên hạ. Ông ta là tên lừa đảo không hơn không kém!” Ta gỡ hết trang sức trên đầu ném mạnh xuống nước, mặt nước gợn sóng lẫn tẩn. Dung nhan thần sắc ta rối loạn.

“Thiên hạ trọng diêm sắc, thế nhân vốn trọng sắc không trọng đức, thật đáng cười ta ngây ngô, lại chọn minh đức, nên đã trải qua một ngàn năm vô ích

“Ư Đàm?”. Chàng có chút ngạc nhiên, rồi như hiểu ra, chậm rãi nói: “Đây là số kiếp đã định của nàng, vốn không thể tránh. Huống hồ nàng vẫn còn hi vọng ở một ngàn năm sau”.

“Số kiếp?”. Ta bất giác cười nhạt.

Ta không ngốc, những câu chuyện về si nam oán nữ, khi làm Trịnh Đán ở kiếp này ta đã nghe quá nhiều. Cho dù Tây Thi thì sao chứ? Chẳng phải Phạm Lãi cũng vì đất nước mà phải nhường nàng ta đó sao? Những ngày sống trong cung cấm nàng ta cũng đâu có khá hơn ta.

“Kiếp của ta là Hằng, có liên quan gì đến Tình? Lê nào Phạm Lãi yêu ta, ta mới vĩnh hằng được? Một ngàn năm sau... Ai biết được một ngàn năm sau liệu chàng có yêu người khác nữa không, hoặc cho dù vẫn yêu ta, nhưng một khi hoa quỳnh xuất hiện, thực sự chúng ta có thể sống chết bên nhau, nắm tay nhau đến đâu bạc sao?”

Mắt chàng sáng lên, miệng khẽ nhắc lại: “Hoa quỳnh xuất hiện...”.

“Sao cơ?”.

Chàng mỉm cười không đáp, mày mắt trở nên linh động lạ thường: “Lên thuyền đi, ta đưa nàng tới kiếp sau”.

Trút xong cơn giận, hờn trách biến thành mệt mỏi, ta ngồi xuống thuyền, nhìn non xanh nước biếc, khẽ nói thầm: “Kiếp sau ta muốn là người đẹp khuynh quốc quyền rũ người đời, để chàng ấy thấy ta sẽ bị hấp hồn không thể yêu người khác được nữa”.

Mục Túc Tử định nói gì đó nhưng lại thôi. Ta chau mày: “Lẽ nào không được?”

“Không, cứ tùy hứng là được”. Ngừng lại một lát, chàng lại nói: “Ưu Đàm, tình không thể vĩnh hằng”.

Ta không hiểu ý, im lặng đợi chàng giải thích.

Ai biết được chàng không nói tiếp nữa, ánh mắt nhìn về nơi rất xa, không nhìn ta.

Tình không thể vĩnh hằng là có ý gì chứ? Chàng đang điểm hóa ta sao? Nếu kiếp của ta không có tình, vậy tại sao ta phải khổ sở kiếm tìm ngàn năm chỉ vì muốn được cùng chàng ấy bên nhau một đời?

Sóng gợn đan vào nhau, ta ngược mắt nhìn chàng, đôi mày chàng cau lại, dường như có điều khó nói.

Thôi vậy, ta chưa bao giờ cưỡng ép người khác, nên không truy hỏi nữa.

Thuyền lặng lẽ cập bờ bên kia, ta đứng dậy xuống thuyền, nhìn thấy một khoảng khói trắng phía trước.

Lúc quay đầu lại đã không thấy chàng đâu nữa.

Đáng tiếc kiếp thứ hai...

“Mục Túc Tử, hóa ra mỹ sắc không phải vạn năng”. Ta cúi đầu thở dài. Kiếp thứ hai, có thể nói là Mao Diên Thọ(*) làm lỡ đời ta, khiến ta hiểu ra rằng quyền lực mới là thanh kiếm sắc vĩnh viễn, là chiếc chìa khóa chắc chắn.

(*) Mao Diên Thọ: Họa sĩ cung đình thời Hán Nguyên Đế.

“Đừng nản lòng, nàng vẫn còn hi vọng ở một ngàn năm sau”. Chàng lại an ủi ta như vậy.

Ta cười chua chát: “Một ngàn năm lại một ngàn năm, nếu một ngàn năm sau, một ngàn năm sau nữa, thậm chí mãi mãi đều có nhầm lẫn sai sót khiến ta không thể bên chàng ấy thì sao? Ta phải theo đuổi mấy ngàn năm?”.

“Thế tục ngàn năm, tiên giới chẳng qua cũng chỉ trong thoáng chốc, nàng hà tất phải tuyệt vọng như vậy?”.

Ta quay mặt đi, không muốn chàng nhìn thấy giọt lệ trong mắt ta. Ta tu luyện ngàn năm mới có cơ hội thành tiên, vốn tưởng rằng cuối cùng khổ tận cam lai, ai ngờ rằng kiếp số đã định, còn khó hơn tu luyện. Tu luyện có khổ đến mấy chẳng qua cũng chỉ là hai chữ “tĩnh tâm” còn kiếp nạn này, ta loạng choạng bước đi trong gập ghềnh, cả thân thể và con tim đều mệt mỏi.

“Mục Túc Tử, kiếp sau ta muốn có quyền thế áp đảo thiên hạ, lệnh cho chàng ấy phải lấy ta, để xem chàng ấy còn trốn được không?”. Ta mím chặt môi, nước mắt hóa thành giận dữ, không tin lần nào ta và chàng cũng lướt qua nhau.

Mục Túc Tử nhìn về phía xa trầm ngâm suy nghĩ, nét buồn phảng phất giữa đôi mày, thần thái này như đã từng quen. Trong lòng ta bỗng dưng xao động.

“Mục Túc Tử, chàng luôn chèo thuyền ở đây phải không? Lâu như thế rồi, chàng đã chờ bao nhiêu thần tiên?”.

Chàng quay lại nhìn, khi ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt ta, cảm giác quen thuộc trong tim lại vụt qua, ta không khỏi chau mày.

Chàng không đáp, chỉ nói: “Tới bờ rồi”.

Ta đứng dậy, làn sương trắng quả nhiên đã ở gần ngay trước mặt.

“Mục Túc Tử...”. Ta muốn nói gì đó, nhưng khi quay lại đã thấy thuyền trống không, bốn bề vắng vẻ.

Chàng lại biến mất tăm.

Ta đứng im lặng một hồi lâu, bỗng dưng cảm thấy chút xao động ấy thật buồn cười, chàng dù không phải tiên nhân, nhưng cũng có nửa phần tiên trong người, trên người có linh khí, cảm thấy quen thuộc cũng là điều bình thường, là ta nghĩ quá nhiều. Ta lắc đầu cười khê, cất bước đi vào làn sương, hình thể tan biến theo từng bước chân.

Một giọng nói vang lên hỏi ta: “Người đã quyết định?”.

Ta đáp: “Phải, ta muốn quyền quý”.

Ánh sáng hồng xuất hiện trong làn sương, từng lớp từng lớp bao bọc lấy ta, ta bước lên trước một bước, cả người như rơi xuống vực sâu vạn trượng, không còn tri giác.

Cùng lúc đó trong Tử Cẩm Thành, một cung nữ vội vã chạy lên bậc thang, hai thái giám đẩy cánh cửa cung điện, cung nữ bước vào trong reo lên: “Cung hỷ hoàng thượng, gia hỷ hoàng thượng”.

Minh đế Chu Do Kiểm(*) đang phê duyệt tấu chương bèn ngẩng đầu lên hỏi: “Là trai hay gái?”

(*) Chu Do Kiểm: Hiệu là Sùng Trinh, vị vua thứ mười bảy và cuối cùng của triều Minh, cũng là hoàng đế người Hán cuối cùng cai trị Trung Quốc trước khi triều đình rơi vào tay người Mãn Châu.

“Cung hỷ hoàng thượng, hoàng hậu đã sinh hạ một tiểu công chúa”.

Minh đế trẻ tuổi đặt bút xuống, vội đứng dậy tới Khôn Ninh cung, Hoàng hậu Châu thị người đầy mỡ hôi đang nằm trên giường, nhũ nương Phương thị đang tắm rửa cho đứa bé, sau đó dùng gấm lụa quấn từng lớp cho nó.

Minh đế tới, mọi người quỳ xuống nghênh đón, Chu Do Kiểm cũng không ban bình thân mà tới bên Phương thị đón lấy đứa bé, luôn miệng nói: “Tốt... tốt, con gái đầu lòng của trẫm, tiểu công chúa của trẫm”.

“Công chúa mắt rồng cổ phượng, tướng mạo cao quý, rất giống hoàng thượng”.

“Nói hay lắm!”. Minh đế càng ngắm càng vui, rồi trầm ngâm một lúc mới nói: “Trẫm mới đăng cơ đã có ái nữ, hi vọng con có thể mang tới hảo vận cho triều Minh, bốn bể yên lành, ca vũ thăng bình. Vậy đặt tên con là Trường Bình!”.

Năm Sùng Trinh thứ hai, công chúa Trường Bình ra đời, quả nhiên được thể nhân tôn sùng, phú quý ngút trời.

2. 2. Thừa

2. Thừa

Nàng mở mắt, người đầu tiên nhìn thấy chính là nam tử đó.

Chàng cúi xuống, mái tóc dài buông xõa, giữa ấn đường có một vết đỏ mờ mờ, giống như trên sa mạc gồ ghề mọc lên một bông hoa mềm mại đón gió, như trên phố đêm bùng lên một ngọn đèn sáng ấm áp, như giữa màu trắng nhợt nhạt có một vết màu đậm, làm biến đổi cả nhân gian.

Dường như bị sét đánh trúng, bỗng chốc không biết mình đang ở nơi đâu.

“Nàng tỉnh rồi”. Nam tử lên tiếng, giọng nói ấm êm như nước biếc, tuôn chảy hơi thở của mùa xuân.

Vừa xa lạ lại vừa có vài phần thân thuộc.

Như từng quen biết.

Trong đầu Trường Bình xuất hiện bốn chữ ấy. Nàng giãy giụa, muốn ngồi dậy, khi cơ thể lão đảo không vững mới phát hiện ra mình đã mất cánh tay trái. Nhưng ngạc nhiên là chỗ vết cắt không đau nữa. Cảm giác đau đớn như kim châm lửa đốt, xuyên thấu tim gan tan biến hết. Nàng đưa tay sờ vai, vết thương đã hoàn toàn liền lại, cơ thịt mới lên da non trơn mịn như da trẻ nhỏ, nàng sững người. Nàng ngược mắt lên,

vẫn là đôi mắt ấy, cho dù đang nhìn nàng nhưng vẫn khiến người ta có cảm giác lúc ẩn lúc hiện, không phải đang ở nhân gian.

“Là chàng đã cứu ta?”. Nàng vẫn cảm thấy không thể tin được, rốt cuộc nàng đã hôn mê bao lâu, sao vừa tỉnh dậy vết thương đã liền? Một thanh kiếm đã chặt đứt cánh tay trái của nàng, máu chảy thành sông, nàng gục ngay tại chỗ. Vết thương nặng như vật tại sao bỗng dưng đã khỏi?

“Là nó đã cứu nàng”. Một miếng ngọc bội được thả xuống trước mặt nàng.

Đó vốn là một miếng ngọc không chút tạp chất, vậy mà khi nàng chăm chú nhìn nó, lại thấy nở ra mạng lưới như tơ máu, giống như phút chốc có một đôi mắt thần bí mở ra, yên lặng đối mặt với nàng... Trường Bình cảm thấy đầu đau như muốn nổ tung, lúc mở mắt ra nhìn đã chẳng thấy gì nữa.

Nam tử đó nhìn thấy hết mọi sắc thái khác lạ của nàng, tinh quang lóe lên trong mắt chàng, chàng chậm rãi nói: “Miếng ngọc này có linh tính, có thể trị thương cứu người. Nàng còn chỗ nào cảm thấy không thoải mái không?”.

Trường Bình đưa tay muốn xem kỹ miếng ngọc, nam tử vội nói: “Không, nàng không được chạm vào nó”.

“Tại sao?”

“Chạm vào rồi, nó sẽ làm tổn thương nàng, tổn thương trái tim nàng”.

Trường Bình vội rút tay lại, hoàn toàn tin lời nam tử đó nói, không chút nghi ngờ. Chỉ nhìn nó nàng đã cảm thấy đầu đau khó chịu, huống chi là chạm vào? Chỉ là không biết hóa ra trên đời này lại có miếng ngọc thần kỳ như vậy, có thể trị bệnh.

Nàng cúi đầu, một hồi lâu mới nói: “Đa... tạ... đã cứu”. Vốn tưởng rằng chết chắc, lại tìm được sự sống trong cái chết, rốt cuộc đây là may mắn hay bất hạnh?

“Nếu không có chuyện gì, vậy dậy đi, ta dẫn nàng đi”. Nam tử cất miếng huyết ngọc rồi đứng dậy, điệu bộ thư thái, nho nhã vô cùng.

Đôi mắt Trường Bình mơ màng: “Chàng là ai?”.

Chàng là ai? Chàng là ai? Rốt cuộc chàng là ai? Nàng dường như bước vào trong làn sương mù, mặc dù không nhìn thấy nhưng vẫn biết phía trước có thứ nàng đang tìm kiếm.

Nam tử quay đầu lại, khẽ nói: “Nàng có thể gọi ta là Phong Thứ”.

Trường Bình đứng dậy, lúc này mới phát hiện ra mình đang đứng dưới gốc cây ngô đồng, bên cạnh thân cây nước chảy uốn quanh, trong tiết xuân se lạnh của tháng ba trên thảm cỏ bên bờ sông nở rộ những bông hoa đại không rõ tên. Mọi thứ đều an lành giống như ở nơi thế ngoại đào nguyên.

“Đây là đâu?”.

“Đây là ngoại ô, cách Tử Cấm Thành chừng trăm dặm”.

Trường Bình cố ý quay đầu lại nhìn về phía Bắc, không nhìn thấy kim lăng vương điện chim oanh gọi bình minh, không nhìn thấy lầu son thủy tạ người ngọc thổi tiêu, chỉ có dải cầu vồng phía chân trời, bảy sắc đỏ cam vàng xanh lam lục tím, đường cong đẹp đẽ ấy dường như đã khái quát tất cả ý nghĩa cuộc đời này của nàng.

“Ta là Chu Trường Bình, là trưởng công chúa của triều Đại Minh”. Nàng nhìn cầu vồng, giọng nói vừa vô cảm vừa lạnh lẽo.

Phong Thứ nhìn nàng, đáp: “Ta biết”.

“Bây giờ chắc chắn bọn Lý Tự Thành(*) đang cho quân lùng sục tìm ta khắp nơi”.

(*) Lý Tự Thành (1606 – 1645): Nguyên danh là Hồng Cơ, lãnh tụ khởi nghĩa nông dân cuối thời Minh, lật đổ nhà Minh năm 1644, tự xưng Đại Thuận hoàng đế, lập ra triều Đại Thuận, chiếm được kinh thành nhà Minh nhưng sau đó bị quân Mãn Châu tiêu diệt.

“Thì sao?”.

Nàng chăm chú nhìn đôi mắt đã khiến nàng rung động, khẽ nói: “Nếu chàng dẫn ta đi, ta sẽ làm liên lụy tới chàng”.

Trong mắt Phong Thứ thoáng sững sờ, nhưng chàng lập tức mỉm cười: “Không sao cả”.

“Nhưng...”.

“Công chúa”. Chàng mở lời, thần sắc vẫn thản nhiên, nhưng vô hình trung khiến người khác tín phục: “Ta sẽ dẫn nàng bình an tới bất cứ nơi nào nàng muốn tới, mong nàng hãy tin ta”.

“Nhưng, tại sao? Tại sao lại giúp ta như vậy?”.

Đôi lông mi còn dài hơn lông mi nữ tử của chàng lại khẽ sụp xuống, che phủ ánh mắt lẫn tẩn như sóng gợn.

“Sứ mệnh thôi”. Chỉ ba chữ ngắn ngủi, nhưng giọng nói của chàng chứa đầy những thứ vô cùng phức tạp.

Trường Bình không hỏi thêm nữa.

Thực ra cũng không khó đoán, xét cho cùng nàng là công chúa của Đại Minh, trong dân chúng cũng có phần đồ tham sống sợ chết, đầu hàng Lý tặc như Khương Tương, Đường Thông, nhưng cũng có những trung thần đầy cốt khí, thà chết không đầu hàng như Chu Chủ Phùng. Còn chàng, Phong Thứ, chắc cũng là một nghĩa sĩ yêu nước?

“Được rồi, bây giờ nói cho ta biết, nàng muốn đi đâu?”.

Đi đâu? Trong lòng nàng bỗng dưng đau nhói, mẫu hậu thất cổ tự vẫn, Chiêu Nhân chết dưới kiếm của phụ hoàng, còn phụ hoàng đã ôm quyết tâm sẽ chết từ lâu... Chẳng thể quay về Tử Cẩm Thành được nữa, tiếng hát ca bên lầu ngọc đã đành đoạn theo gió. Nàng có thể đi về đâu? Trời đất mệnh mang càn khôn u ám kiếp sinh vắng lặng, một nữ tử yếu đuối mất nước như nàng, có thể đi đâu?

Một hồi lâu sau, chợt nhớ tới một cái tên, nàng giống như người chết đuối vớ được cọc rơm cứu mạng trong cơn tuyệt vọng, ánh mắt sáng bừng, nói: “Thế Hiển! Ta muốn đi tìm chàng, ta muốn đi tìm phò mã”.

Chu Thế Hiển(*) là con trai của Tả đô úy, là phò mã mà phụ hoàng đã chọn cho nàng, nếu không phải vì trận chiến loạn này, hai người đã sớm thành thân. Vinh sủng tuyệt thế đã tan thành mây, phú quý ngút trời đã biến thành khói. Còn chàng, chàng là hi vọng và sự gửi gắm cuối cùng của nàng.

(*) Chu Thế Hiển: Có ghi chép gọi là Chu Hiển, là phò mã của công chúa Trường Bình thời Sùng Trinh triều Minh.

Phong Thứ lặng im nhìn nàng, đáp: “Được”.

Chàng sẽ dẫn nàng đi tìm hắn.

~**~**

Bông hoa ấy, đã đứng giữa cô đơn rất nhiều, rất nhiều năm.

Mùa xuân đến, khi mẫu đơn nở hoa, nó không nở.

Mùa hạ đến, khi sen nở hoa, nó không nở.

Mùa thu đến, khi cúc nở hoa, nó không nở.

Mùa đông đến, khi mai nở hoa, nó không nở.

Năm này qua năm khác, không năm nào nở hoa.

Mẫu đơn hỏi: “Tại sao ngươi không nở hoa?”

Nó đáp: “Ta đang đợi”.

Hoa sen hỏi: “Đợi cái gì?”.

Nó đáp: “Đợi một người”.

Hoa cúc hỏi: “Nếu người ấy không đến thì sao?”.

Nó đáp: “Vậy ta sẽ mãi mãi không nở hoa”.

Hoa mai thở dài: “Vậy người đợi đi. Chỉ e...”. Lời chưa nói dứt, nhưng nó hiểu, hoa mai muốn nói chỉ e mãi mãi không đợi được.

Một lời thành tiên tri.

Nó đã đợi rất nhiều, rất nhiều năm, và thực sự không đợi được.

~**~**~

Bánh xe chuyển động, nệm gấm mềm mại, trong xe thoang thoang một mùi thơm nhẹ nhẹ. Đường như quay trở lại Thọ Ninh cung, bằng phiến và long diên hương(*) đốt trong chiếc lò sứ tử, chấn viên kim tuyến trên giường ngà voi tám thước, vinh hoa gấm vóc đường ấy chỉ thuộc về cuộc sống quý tộc vương thất xa hoa.

(*) Long diên hương: Một chất sáp màu xám được tạo ra trong hệ tiêu hóa của cá nhà táng, trước đây được dùng để sản xuất nước hoa, là một hương liệu quý hiếm.

Nhưng chàng kiếm đâu ra cỗ xe ngựa này?

Trường Bình vén rèm, nhìn thấy bóng Phong Thứ đang đánh xe, chàng không dùng roi, chỉ khoanh tay ngồi đó, chú ngựa dường như có linh tính vẫn ngoan ngoãn tiến về phía trước, cần rẽ thì rẽ, cần đi vòng là đi vòng, hoàn toàn không chút nhầm lẫn.

Thật thần kỳ!

Con đường nhỏ quanh co uốn khúc đi về phương xa, hai bên đường cảnh sắc hoang vu, càng đi càng cảm thấy trời đất tĩnh lặng, chỉ còn tiếng vó ngựa.

“Phong Thứ”. Nàng tò mò hỏi: “Chúng ta đang đi đâu?”.

“Giang Nam”.

“Sao chàng biết phò mã ở Giang Nam?”.

Bóng lưng Phong Thứ dừng lại, một hồi lâu mới đáp: “Ta biết”.

Trường Bình mím môi, buông rèm xuống. Nàng ngồi tựa vào miếng nệm mềm, nhìn rèm cửa bị gió thổi phất phơ, từng cơn từng cơn, cứ che khuất tầm mắt nàng rồi lại mở ra. Không vui vẻ, cũng chẳng vương vấn, chỉ là một chút hỗn loạn lay động nhẹ cũng làm rối bởi trái tim thấp thỏm của nàng.

“Phong Thứ...”. Khi nàng lên tiếng thì giọng nói đã không còn trong trẻo như trước nữa, bỗng nhiên nàng rất muốn thổ lộ điều gì đó, bất luận đối tượng là ai, nhưng mới nói được hai tiếng, xe ngựa đột nhiên dừng lại, cả người chúí về bên phải.

Chuyện gì thế? Trường Bình vén rèm lên lần nữa, thấy phía trước có một người đang nằm. Bóng xanh phía trước cử động, chớp mắt đã không thấy người trên cang xe đâu.

Nàng nhìn thấy Phong Thứ bước tới đỡ người đó lên, hình như cho người đó ăn gì đó, một lúc sau chàng đỡ người đó chậm chậm đi về phía xe. Lại gần mới phát hiện ra đó là một thiếu nữ, đầu tóc bù xù, áo quần rách rưới. Không biết tại sao cô ấy lại nằm ở con đường ít người qua lại này.

Phong Thứ bế cô gái lên xe, Trường Bình nhích sang một bên, mùi chua khó ngửi xộc vào mũi.

“Nàng ta đói nên lả đi”. Chàng nhìn thiếu nữ hỏi: “Nàng cảm thấy đỡ hơn chưa?”.

Thiếu nữ gật đầu, thần thái hoảng loạn lại có chút khó tin.

“Nhà cô nương ở đâu? Ta đưa cô nương về”.

“Ta...”. Thiếu nữ nói một tiếng, khóe mắt hoe đỏ. “Ta... không có nhà. Cha và ca ca đều chết trong chiến loạn, ta và tỷ tỷ sống dựa vào nhau, nhưng tỷ tỷ bị quan binh bắt đi rồi. Ta, ta không biết đi đâu tìm tỷ ấy...”.

Lại là một người không nơi nương tựa. Trường Bình trong lòng thương xót, bèn đưa khăn tay cho thiếu nữ.

Thiếu nữ ngưng ngừng, bất an co mình lại: “Xin lỗi, người tiểu nữ bắn thủ, đã làm bắn xe của hai người...”.

Phong Thứ hơi ngẫm nghĩ một lát rồi đáp: “Cô nương cứ nghỉ ngơi đi”. Chàng lui xuống, đóng cửa xe. Xe ngựa tiếp tục thông dong đi về phía trước.

“Xin lỗi...”. Thiếu nữ vẫn xin lỗi. Trường Bình nhìn thấy cô gái đã vô cùng mệt mỏi nhưng vẫn gắng gượng, bèn nói: “Người ngủ đi. Dù có dự định gì cũng đợi tỉnh dậy rồi nói”.

Thiếu nữ nghe xong cảm thấy an tâm hơn nhiều, liền ngủ say. Trường Bình nhìn dung nhan cô gái khi ngủ, lại nhìn Phong Thứ đang đánh xe.

Người thứ hai.

Đây là người thứ hai chàng cứu sau nàng.

Hóa ra, không chỉ mình nàng, mà nhìn thấy ai chàng cũng ra tay cứu giúp.

Thiếu nữ đó tên Tiểu Dung, người Sơn Đông, khi chiến loạn bắt đầu, thiếu nữ theo tỷ tỷ và dân làng cùng chạy loạn về phía kinh thành, với hi vọng, kinh thành sẽ an toàn hơn, ai ngờ kinh thành cũng bị Lý Tự Thành đánh tan. Tỷ tỷ cô ta dung mạo xinh đẹp, bị thủ hạ của Lý Tự Thành bắt đi, cô ta lấy nhọ nôi bôi lên mặt mới thoát khỏi kiếp nạn. Cô ta mới mười bốn tuổi, không có kỹ năng mưu sinh, trong lúc loạn lạc cũng không xin được thức ăn nên mới đói lả ngất bên đường, nếu không có bọn họ cứu chắc cô ta đã chết đói.

Sau khi tỉnh dậy, đôi mắt buồn bã của cô ta mở to: “Cầu xin hai người, hãy thu nhận tiểu nữ. Đừng đuổi tiểu nữ đi, tiểu nữ sẽ không gây phiền phức cho hai người đâu. Tay của vị tỷ tỷ này bị thương, tiểu nữ có thể hầu hạ tỷ ấy”.

Không biết có phải vì câu cuối cùng mà Phong Thứ giữ Tiểu Dung lại hay không, mà quả thực Trường Bình cũng cần người chăm sóc. Từ nhỏ nàng là lá ngọc cành vàng, ngay cả quần áo cũng không biết mặc, bây giờ lại mất một cánh tay, làm gì cũng khó khăn.

Trời dần tối, xe ngựa dừng lại bên đường, trên xe có chuẩn bị lương khô, cũng chỉ là mìn thầu trắng rất bình thường, Tiểu Dung ăn ngon lành nhưng Trường Bình ít nhiều cũng cảm thấy khó nuốt. Nàng xuống xe, thấy Phong Thứ ngồi dưới một gốc cây, đánh xe cả ngày lại ngồi bệt dưới đất, nhưng chàng có cách để quần áo không dính bụi.

Phong Thứ nói: “Ta biết nàng ăn không quen, nhưng tốt nhất nàng nên ăn nhiều một chút”.

“Còn chàng? Chàng không đói à?”.

Chàng cup mắt, lấy ra một ấm nước, đổ một chút lên bánh mìn thầu rồi đưa cho nàng: “Thử nếm xem”.

Trường Bình cắn một miếng, vui mừng thốt lên: “Ngọt quá! Chàng biết làm ảo thuật à?”.

Phong Thứ nhìn nàng, ánh mắt trở nên thâm trầm. Không biết tại sao, Trường Bình cảm thấy giây phút này nhìn chàng rất từ bi. Đúng thế, là cảm giác ấy. Nàng nhớ khi còn nhỏ theo mẫu hậu tới chùa của hoàng gia dâng hương, gương mặt của vị cao tăng tóc bạc phơ sau làn khói nhang, mỗi nếp nhăn đều tràn đầy sự từ bi với trần thế. Nàng vẫn còn nhớ khi gặp nàng, vị cao tăng ấy đã ngạc nhiên: “Công chúa rất có duyên với Phật”.

Khi đó, cuộc sống với nàng mà nói là một sắc vàng chói lọi, còn bây giờ, một đêm mưa gió đã gột nó thành trắng bạch như vôi.

Tiếng tiêu mềm mại vang lên, âm luật bình hòa tao nhã, vọng vào tai, cả con tim cũng theo đó mà bình tĩnh lại. Nàng ngồi xuống, lắng lẽ nghe Phong Thứ thổi tiêu. Trong ráng chiều thế này, trong cơn gió nhẹ thế này, thế tục hồng trần dường như đều trở nên xa vời. Nếu như thời gian có thể ngưng lại ở giây phút này, liệu nàng có cảm thấy đây chính là thiên trường địa cửu? Trong lòng bất chợt xuyên xao, Trường Bình ngoái đầu lại, nhìn Phong Thứ chăm chăm, không thể giải thích nổi ý nghĩ trong giây phút vừa rồi rốt cuộc là như thế nào. Nàng loạng choạng đứng dậy, vội vã trở về xe, trên gương mặt vẻ xanh xao khó giấu.

“Hay quá”. Tiếng thán phục trong trẻo vang lên đã cứu nàng. Nàng nhìn thấy Tiểu Dung nhảy nhót lại gần Phong Thứ: “n công, huynh thổi tiêu hay quá”.

Phong Thứ mỉm cười, buông tiêu xuống.

“Có thể dạy muội không?”. Trong đôi mắt sáng lấp lánh của thiếu nữ ngập tràn sự chờ đợi.

Nhưng chàng đáp: “Muội không hợp”.

Nghe xong Tiểu Dung rất thất vọng, bĩu môi quay lại. Trường Bình không ngạc nhiên khi cô ta bị từ chối như vậy, nhìn bề ngoài Phong Thứ có vẻ dễ tính nhưng trên người chàng toát lên một cảm giác xa lạ, cố tình giữ một khoảng cách nhất định với người khác, người khác vốn không thể nào tiếp cận chàng. Nàng rất muốn hỏi Tiểu Dung rằng tại sao cô ta có thể tự nhiên yêu cầu Phong Thứ như vậy, lẽ nào cô ta không cảm thấy hai người mới quen, chưa hiểu nhiều về nhau sao? Nhưng khi quay đầu lại, nhìn thấy thần sắc trên gương mặt Tiểu Dung nàng hiểu đó là một đứa trẻ mồ côi không nơi nương tựa cuối cùng cũng tìm được chỗ dựa, và hoàn toàn coi đối phương là trời, là đất, là tất cả sinh mệnh. Đột nhiên nàng rùng mình, lẽ nào mình cũng như thế? Nhà tan cửa nát, sau khi tỉnh dậy người đầu tiên nàng nhìn thấy là chàng, suốt dọc đường, dù chàng ít nói nhưng nàng vẫn được chàng chăm sóc chu đáo. Vì thế ban nãy khi nghe thấy tiếng tiêu nàng mới có ảo giác, dường như là bên nhau nơi chân trời, cứ thế mà vượt qua kiếp này.

Trường Bình cắn môi, hạ tấm rèm xoẹt một tiếng che giấu chút cảm xúc hỗn loạn trong lòng.

~**~**~

Bông hoa ấy liên tục lẩm bẩm: “Tại sao chàng không đến nữa?”.

Mẫu đơn khuyên nó: “Đừng ngốc nghếch nữa, người cứ đợi như thế này đến bao giờ?”.

Hoa sen khuyên nó: “Vì một người có thể mãi mãi không bao giờ tới mà lỡ dở, phí hoài đời hoa, sao phải khổ như thế?”.

Hoa cúc khuyên nó: “So với việc chờ đợi không hi vọng như thế này, thà rằng tích cực làm việc gì đó, người ấy không tới thì người đi tìm”.

Mắt nó sáng lên: “Đi tìm chàng?”.

Nhiều ngày sau đó, hoa mai vui mừng chạy tới báo tin cho nó: “Nghe ngóng được rồi, nghe ngóng được rồi! Ta đã nghe ngóng giúp người được rồi! Hóa ra người người chờ đợi vốn không phải là người”.

“Không phải là người? Vậy là gì?”.

“Người ấy là thần”.

Nó sững lại.

Thần... một từ xa xôi quá.

~**~**~

“Trường Bình”. Hắn gọi nàng, ánh mắt dịu dàng.

“Phò mã”. Nàng vui mừng chạy tới.

Chu Thế Hiển đứng dưới những tán cây, vẫn môi đỏ răng trắng, ngọc thụ lâm phong như xưa, trong thiên hạ chẳng thể tìm được trang nam tử thứ hai tuần tú như thế.

“Trường Bình”. Hắn đón lấy nàng đang lao về phía mình, khẽ mỉm cười. Và thế là mọi nỗi đau khổ của nàng đều tan chảy trước nụ cười của hắn. Nàng muốn kể cho hắn rất nhiều chuyện, muốn kể cho hắn nghe chuyện mẫu thân nàng thất cổ tự vẫn, Diên phi, Viên phi và Ý An Hậu cũng đi theo mẫu thân nàng, phụ hoàng nhắm mắt vụ kiếm giết nàng, kiếm đi chệch đường, chặt đứt cánh tay trái của nàng... Nàng muốn kể cho hắn nghe nhiều chuyện, nhiều chuyện lắm bởi vì nàng biết hắn rất trân trọng nàng, sẽ yêu thương nàng, sẽ đau xót vì nàng.

Chu lang ơi hỡi Chu lang, trên đời này thiếp chỉ còn lại mình chàng, chỉ còn lại mình chàng mà thôi!

Bỗng giây sau đó, Chu Thế Hiển đẩy nàng ra, trở nên vô cùng lạnh nhạt. Hắn nhìn nàng không chút biểu cảm, nói rành rọt từng tiếng: “Chuyện này không liên quan đến ta, từ nay về sau nàng và ta không còn quan hệ gì nữa”.

Lời vừa dứt bóng hân đã khuất xa, nàng sững sờ đưa tay ra với nhưng chỉ chạm vào khoảng không hụt hẫng.

Trường Bình giật mình tỉnh giấc, trán đầy mồ hôi. Trong xe tối mờ mờ, nàng vén rèm, bên ngoài trắng sáng vàng vạc, chắc đang là giờ Tý. Nàng theo ánh trăng sáng quay đầu lại nhìn, chỗ bên cạnh trống không.

Quái lạ, Tiểu Dung đi đâu rồi?

Ngay sau đó nàng nhìn thấy ở góc cây phía xa, Tiểu Dung đang nhón chân bước đến cạnh Phong Thứ, khẽ khoác tấm áo lên vai chàng. Cô ta đứng im nhìn Phong Thứ, còn Trường Bình ngồi trên xe lặng lẽ nhìn họ. Ánh trăng bạc mát rượi, đêm tháng ba, hơi lạnh thấm vào da thịt. Một lúc sau Tiểu Dung mới quay về xe, đang định rón rén về chỗ thì bất gặp đôi mắt sáng của Trường Bình, cô ta khẽ khựng lại.

“A, tỷ tỷ, tỷ, tỷ tỉnh rồi?”. Ánh trăng soi rõ vẻ ửng hồng và chột dạ trên gương mặt Tiểu Dung, cô ta nói năng lắp bắp: “Muội, muội cảm thấy trời lạnh thế này, ân công ngủ bên ngoài như thế sẽ lạnh lắm, nên, nên mới tự quyết mang tấm áo ra đắp cho huynh ấy, muội, muội...”.

“Ngủ sớm đi”. Trường Bình trở mình, không nói gì thêm nữa. Đối với nàng bất gặp cảnh ấy cũng là một chuyện xấu hổ.

Tuy nhiên, nàng khó mà ngủ tiếp được. Dường như có thứ gì đó đã bị nàng lãng quên, vì thế mới cảm thấy mất mát; lại giống như có thứ gì đó bị nàng đè nén, trở thành những tâm sự rối bời. Nàng phát hiện ra bản thân mình bắt đầu không nói rõ được nữa.

Mấy ngày sau đó, Trường Bình cố ý giữ im lặng, khi lăn bánh, chiếc xe đã chở cả những rối ren và thăng trầm của thời đại, suốt dọc đường nàng nhìn thấy cảnh tượng hoang phế và lạnh lẽo sau chiến loạn, nhìn những gương mặt mệt mỏi và khắc khổ của bách tính, họ giống như con rối bóng mà nàng xem khi còn nhỏ, lướt qua trước mắt nàng một cách thờ ơ và lạnh lẽ.

Rốt cuộc là ai sai? Phụ hoàng của nàng? Hay Lý Tự Thành?

Lúc hoàng hôn, khi Phong Thứ bắt đầu thổi tiêu, nàng đột nhiên đi về phía chàng, hỏi: “Chàng có biết thổi khúc ‘Lâm Giang Tiên’ không?”.

Phong Thứ ngẩng đầu lên, Trường Bình hỏi lại lần nữa: “Biết không?”.

Chàng dùng hành động thay cho câu trả lời.

Tiếng tiêu uyển chuyển, Trường Bình bắt đầu múa.

Trường công chúa của triều Đại Minh vốn là một tài nữ tinh thông âm luật. Dáng mềm mại và điệu bộ linh hoạt của nàng, đã từng làm rung động cung đình, ngã nghiêng thiên hạ. Nàng là cô con gái được Sùng Trinh để sủng ái nhất, nàng là viên minh châu sáng rực rỡ nhất trong hoàng thất.

Nhưng bây giờ, nàng chỉ còn một cánh tay.

Một cánh tay mà thôi.

Không quay lại được nữa, trăng sáng vẫn như xưa mà người nay đã khác.

“Khóa vàng trùng lâu hoang viễn vắng. Song ca sầu đối thu không. Thủy hoa bất nẻo biệt vô tong. Ngọc lâu ca nhạc, tiếng dứt lẫn thu phong. Vầng nguyệt chẳng hay nhân sự đổi, đêm tàn còn rọi thâm cung. Ngẫu hoa cùng hướng giữa đồng chung, thâm thương vong quốc, sương đầm lệ hoa hồng”(*).

(*) Bài từ “Lâm giang tiên” của tác giả Lộc Kiền Ý, thời Ngũ đại, bản dịch của Nguyễn Chi Viễn.

Tiếng ca chợt dứt, Trường Bình ngã vật xuống đất, mái tóc đen dài như nước phủ khắp thân thể, nàng run rẩy như đóa hoa tàn.

Phong Thứ buông tiêu xuống bước tới bên nàng. Nàng ngẩng đầu lên, đôi mắt ngân ngấn nước lệ còn chưa tuôn, chuyện cũ đã qua tan thành mây khói trong đôi mắt thu ấy.

Chàng nhìn nàng, lần thứ hai ánh mắt chàng lộ vẻ từ bi.

Thế là nàng túm chặt lấy tay chàng, khàn giọng hỏi: “Phong Thứ, ta biết chàng y thuật inh, có thể chữa được vết thương lòng của ta không?”.

Phong Thứ đưa tay ra, vừa chạm vào mái tóc nàng liền rút lại ngay. Chàng có chút do dự.

“Chàng cũng không chữa được, phải không?”. Nàng thất vọng, hạ giọng thút thít: “Đau quá! Phong Thứ, ta cảm thấy đau quá...”.

Những ngón tay do dự của chàng cuối cùng cũng đặt xuống mái tóc nàng lần nữa, chàng khẽ ôm nàng vào lòng, ánh mắt nhìn xa xăm, cũng rất sâu xa.

Một cái ôm phức tạp, có tư thế dịu dàng nhất; không phải tình ý, nhưng còn hơn cả tình ý; không dám thương xót nhưng rõ ràng là thương xót.

Những giọt nước mắt kìm nén này giờ bỗng vỡ òa, nàng nép vào lòng chàng òa lên nức nở, khóc mãi không dứt.

Đau quá, đau vì sự bất lực của quá khứ, đau vì sự mơ hồ của giây phút này, đau vì sự vĩnh biệt của người thân, đau vì sự nhu nhược của bản thân.

Đau hơn nữa là tiếng trái tim đập giữa vụn mồi cảm xúc tơ vò, mập mờ vương vấn như không như có, con tim lang thang giữa lời hứa và phản bội, càng bị giày vò hơn.

Tại sao chàng lại có đôi mắt ấy, biểu cảm ấy, bóng dáng ấy? Đường như là kiếp số mà định mệnh đã an bài cho nàng, trốn không được mà bước không qua.

Đau quá!

Phía chân trời xa xa, ráng chiều còn sót lại như ánh lửa, thiêu đốt linh hồn nàng, cũng bắt đắc dĩ phủ lên đôi mắt của chàng.

~**~**~

Bông hoa nói chắc như đinh đóng cột: “Ta quyết định rồi”.

Đám hoa hỏi: “Quyết định cái gì? Người nghĩ ra cách gì rồi à?”.

Nó gật đầu, nói rất rõ ràng: “Chẳng phải chàng ấy là thần sao? Vậy muốn gặp được chàng ấy chỉ có một cách”.

“Cách gì?”.

“Đó là ta cũng thành thần”.

Đám hoa đồng loạt buông tiếng thở dài.

Bông hoa nhỏ ngược nhìn bầu trời màu xanh lam, nói chậm rãi và kiên định: “Ta quyết định rồi, ta phải tu luyện thành tiên, ta nhất định phải gặp được chàng ấy”.

~**~**~

Nửa đêm, tiếng huyền ná khiến Trường Bình bừng tỉnh khỏi cơn mơ. Nàng mở mắt, ánh sáng chói mắt bên ngoài khiến người ta tưởng như đang giữa ban ngày. Nàng đang định đẩy cửa bước ra thì nghe thấy tiếng Phong Thứ ghìm giọng nói từ phía ngoài: “Không được ra ngoài”.

Nàng giật mình, vém rèm nhìn ra, thấy có chừng mười người đang cầm đuốc, đứng cách đó không xa, kẻ cầm đầu đang giữ một cô gái, kia chẳng phải Tiểu Dung sao?

Phong Thứ đứng bên xe, giọng lạnh lùng khác thường: “Các người không được làm hại nàng ấy, có chuyện gì cứ nói với ta”.

“Xe, ngựa và tài sản trên xe, đều để lại hết cho bọn ta, còn người cút mau”.

Thổ phỉ! Sắc mặt Trường Bình trắng bệch, nhiều người như vậy, xem ra kiếp nạn này khó thoát.

“Đồ đạc có thể để lại cho các người, nhưng người thì không được. Thả nàng ấy ra”.

Đám thổ phỉ bật cười ha hả, tên cầm đầu đàn giọng nói: “Người cũng không tìm hiểu xem, thứ đã lọt vào tay Bá Thiên Hổ ta thì có thể lấy lại được sao? Ít lời thôi, nếu không ta sẽ giết luôn cả người”.

Phong Thứ cụp mắt xuống, vết sẹo đỏ giữa ấn đường dường như lóe lên, cả khuôn mặt bỗng trở nên nghiêm túc vô cùng. Trường Bình nhìn mà thấy xao động, cảm giác thân thuộc nào đó lại dội về. Chắc chắn nàng đã từng gặp chàng! Chắc chắn thế! Nàng run rẩy nhớ lại một vài khung cảnh nào đó trong quá khứ xa xôi, bỗng nhiên những khung cảnh ấy chợt mờ ảo như sương khói vờn quanh, rồi mau chóng bị tư duy nuốt trọn.

Nàng không tài nào nhớ nổi.

Bên tai mang máng vang lên tiếng thở dài của Phong Thứ: “... Bắt cóc con cái người ta, cướp người cướp của, tổn hại tính mạng, mỗi lần dục vọng chiến thắng một phần, tội ác liền nhiều thêm một phần, biển tội vô biên, quay đầu là bờ”.

Đáp lại lời chàng là một trận cười nghiêng ngả, Bá Thiên Hổ cười khẩy: “Thôi đi, tên tiểu tử kia, cái gì tội với chả không tội, người tưởng người là Bồ Tát giáng Phật chắc?”.

“Đại ca, đừng lăng nhăng với hắn, các huynh đệ trong trại còn đang đợi chúng ta về ăn mừng, chỉ một đao là xong chuyện”. Một tên vừa nói vừa vung đao chém về phía trước, Trường Bình kinh hãi thét lên một tiếng.

Trong khoảnh khắc ấy Phong Thứ né sang trái, ngón tay búng nhẹ lên cổ tay của tên đó, hắn bỗng không cầm nổi đao, “xoảng” một tiếng, thanh đại đao rớt xuống đất.

“Khốn thật, hắn biết võ công”. Đám thổ phỉ bắt đầu hoảng loạn. Trường Bình thấy Phong Thứ có bản lĩnh như vậy trái tim mới thôi thấp thỏm. Nghĩ cũng phải, khi xưa chàng có thể đưa nàng ra khỏi hoàng cung mà thần không hay quỷ không biết, thì sao phải sợ đám quân ô hợp này?

Đột nhiên có một người thét lên: “Trên xe vẫn còn nữ nhân”.

Chết rồi, tiếng thét ban nãy của nàng đã bị bọn chúng phát hiện.

Gương mặt Phong Thứ biến sắc, chàng gần giọng: “Ta nói lại lần nữa, thả nàng ấy ra”.

Bá Thiên Hổ neho mắt lại, từ tốn đáp: “Thả ả ta ra? Được”. Tiếng “được” vừa dứt, hắn đạp mạnh vào bụng ngựa, con ngựa đó bị đau liền co cẳng chạy.

Phong Thứ kinh hãi, vội vàng đuổi theo. Mọi việc dường như đã định sẵn, chàng vừa rời đi đám thổ phỉ còn lại liền bao vây xe ngựa, một tên cầm đao phá cửa bước vào, thấy Trường Bình liền cười gian: “Quả nhiên là thượng phẩm”. Nói đoạn hắn liền kéo nàng xuống xe, sau đó đập lưng ngựa, chạy về hướng khác. Như thế, muốn cứu nàng Phong Thứ cũng phải biết thuật phân thân.

“Buông ta ra”. Trường Bình giãy giụa, một cú chặt tay của thổ phỉ giáng xuống gáy nàng, khung cảnh trước mắt chợt tối sầm, nàng hoàn toàn mất tri giác.

Quay đầu lại thấy Trường Bình bị bắt Phong Thứ liền vội quay người, ai ngờ Bá Thiên Hổ vung roi, hét lên: “Tiểu tử, mi chết đi”.

Đầu roi cách đầu chàng ba phân thì đứt thành từng khúc, Bá Thiên Hổ sững sờ, không dám gây chiến tiếp, thúc ngựa bỏ chạy.

Phong Thứ quay đầu lại lần nữa, phát hiện Trường Bình đã biến mất không dấu vết, trong lòng nhói đau, cân nhắc suy nghĩ, chàng đành đuổi theo phía Tiểu Dung rồi tính tiếp. Vừa nghĩ đến đây, cơn giận dâng trào trong mắt.

Bỗng dưng Bá Thiên Hổ cảm thấy có một luồng sức mạnh cực lớn đang ập tới sau lưng, hắn ngã nhào khỏi ngựa, người lộn vòng, lúc đứng dậy đã thấy Phong Thứ đứng ngay trước mặt, ánh mắt lạnh băng. Nếu như ban nãy chàng ôn hòa, vô hại, thì bây giờ chàng trở nên đáng sợ vô cùng, chỉ cần nhìn chàng đã cảm thấy khó thở, tim đập chân run.

Bá Thiên Hổ biết hắn đã chọc giận nhân vật không nên chọc giận, vội lắp bắp: “Đại, đại, đại hiệp tha mạng... nữ nhân này tiểu nhân không cần nữa; đồ, đồ đặc tiểu nhân cũng không cần nữa. Sau này tiểu nhân không dám nữa. Tiểu nhân cũng không còn cách nào khác. Năm nay binh mã loạn lạc, các huynh đệ đều không sống nổi nên mới làm chuyện này...”.

Phong Thứ ngắt lời: “Người cút đi”.

Hả? Coi như tha cho hần rồi? Bá Thiên Hổ len lén liếc chàng một cái, trong gió đêm khuôn mặt Phong Thứ lúc ẩn lúc hiện, tràn ngập bi thương, giống như đang đau xót cho sự sa ngã của hần, lại giống như đang cảm khái sự bất lực của bản thân. Gặp ma rồi! Mới nhìn tên tiểu tử này là có cảm giác tội lỗi, dường như muốn buông dao phục thiện ngay. Bá Thiên Hổ lập tức định thần thu ánh mắt lại, ngựa cũng không cần nữa, lật đật tháo chạy cho êm chuyện.

Phong Thứ bước tới cởi dây trói cho Tiểu Dung, gỡ chiếc khăn bông đang nhét trong miệng cô ta ra, dịu dàng hỏi: “Muội không sao chứ?”.

Tiểu Dung vì quá sợ hãi, nước mắt đã đầm đìa, cứ run rẩy không biết nói gì.

Phong Thứ do dự, không thể để cô ta ở đây một mình, nhưng nếu dẫn cô ta theo thì làm sao đuổi kịp Trường Bình? Đang chần chừ suy nghĩ, toàn thân Tiểu Dung đột nhiên run lên rồi ngã khỏi ngựa. Chàng vội lên trước đỡ lấy, phát hiện cô ta đã ngất.

Cơn đau dưới gáy từ từ tan đi, Trường Bình dần tỉnh, bỗng chốc trời đất quay mòng mòng, mãi một lúc sau nàng mới biết mình đang bị vắt ngang trên thân ngựa, nhìn chỉ thấy móng ngựa và đất vàng. Bụi cát bay vào miệng, nàng bắt đầu ho. Một cánh tay lồi nàng dậy, kẹp chặt trong lòng không hề thương tiếc. Cơ thể nàng giống như bị sắt nung ghim chặt, đau đớn khôn tả, mùi mồ hôi và mùi hôi thối lâu ngày không tắm quện lấy nhau cùng sộc vào mũi, mặt nàng trắng bệch, như thể sắp nôn đến nơi. Đúng lúc đó, con ngựa phi qua một cánh cửa, mấy chục giọng nói đồng thanh vang lên: “Nhị đại vương về rồi! Nhị đại vương về rồi!”.

Nàng quay đầu, sợ hãi nhìn đám thổ phỉ đứng vây quanh hai bên, trên gương mặt chúng là sự xấc xược và tham lam mà đời này nàng chưa từng thấy, giống như đám dã thú đang chờ thời cơ, nhìn chòng chọc con mồi sắp dâng tới miệng. Nàng mím chặt môi, mặt không còn sắc máu.

Tên thổ phỉ được gọi là Nhị đại vương nhảy xuống ngựa, thô bạo ôm nàng, dường như muốn bẻ gãy lưng nàng, còn nàng mím môi chờ chết, không la hét, không kháng cự.

“Hừ, sao lại là ả tàn phế!”. Không biết là tên nào trong đám đông mắng một câu. Tên Nhị đại vương nhú mày, đột ngột tóm chặt cằm Trường Bình, quay mặt nàng ra cho đám đông xem: “Tàn phế thì sao, các người đã từng gặp nữ nhân đẹp thế này chưa?”.

Tiếng cười quái gở tràn sau cao hơn tràng trước vang lên. Không hiểu Trường Bình lấy dũng khí từ đâu, lạnh lùng nói: “Thả ta ra!”.

“Người nói gì cơ?”. Bàn tay đang nắm cằm nàng ấn mạnh hơn, khiến nàng cảm giác xương cằm sắp vỡ vụn đến nơi, nhưng vẫn trờn mắt danh tiếng đáp: “Ta nói, thả ta ra!”.

“Các huynh đệ nghe xem, mỹ nhân một tay này cũng bướng lắm”. Nhị đại vương thả nàng ra thật, hần khoanh tay trước ngực nhìn nàng chằm chằm, chắc chắn nàng không thoát khỏi lòng bàn tay hần.

Trường Bình hít một hơi thật sâu, ánh mắt lướt qua từng gương mặt, đám người này vốn có thể coi là con dân của nàng, chúng không chịu làm ăn, lại đi cướp bóc chém giết, sự chân thật và lương tri đã sớm bị bào mòn sạch sẽ, chỉ còn lại sự tàn nhẫn, sa ngã, và ngu muội. Lẽ nào nàng thực sự không có lấy mấy may cơ hội tự cứu mình sao?

“Phải thế nào thì các người mới chịu thả ta ra?”.

Có lẽ khi lên tiếng giọng nàng quá bình thản, biểu cảm rất điềm tĩnh, nên hết thảy đám thổ phỉ đều sững sờ. Nữ nhân bị cướp lên núi đều khóc lóc chết đi sống lại, người này quả thật khác biệt.

“Người có rất nhiều tiền?”. Cũng phải, trên người nàng đều là găm vóc lụa là, đáng vẻ phú quý sang trọng bẩm sinh.

Trường Bình lắc đầu: “Ta không có tiền”. Một người mất nước thì lấy đâu ra tiền?

“Khốn kiếp, vậy người phỉ lời để làm gì?”.

“Các người tới kinh thành tìm Tổng vương hoặc An Định công, họ sẽ đưa các người tiền. Các người muốn bao nhiêu sẽ có bấy nhiêu”. Một người là ca ca của nàng, một người là đệ đệ của nàng, xét cho cùng đều là

máu chảy ruột mềm, không thể thấy chết mà không cứu. Hơn nữa, Lý Tự Thành phong vương bá hầu cho họ, hẳn họ sẽ có tiền chuộc nàng.

Ai ngờ Nhị đại vương nghe xong liền nhỏ toẹt một bãi nước bọt xuống đất: “Người dám nói giỡn ông à? Bảo ông đi tìm họ khác nào đâm đầu vào chỗ chết?”.

“Người mang khuyển tai của ta đi, họ sẽ không làm khó người đâu...”.

“Bớt nói vớ vẩn đi! Người hãy chấp nhận, kẻ đã lọt vào trại của chúng ta thì đừng hòng sống sót trở về”.

Trái tim Trường Bình nặng trĩu, quả nhiên, quả nhiên không còn cơ hội. Một khi hi vọng bị dập tắt, nàng lại trở nên kiên cường hơn. Nàng quay đầu nói với Nhị đại vương: “Người qua đây, ta có chuyện này muốn nói với người”.

Nhị đại vương không chút nghi ngờ, sấn lại gần nàng, cười dâm dăng: “Sao? Nghĩ thông suốt rồi? Chuẩn bị làm áp trại...”, chưa nói hết lời thì “Bốp” một tiếng, Nhị đại vương bị nàng tát thẳng vào mặt. Nhân lúc hấn còn đang choáng váng, nàng rút thanh chủy thủ giắt ở eo hấn, lùi ra sau mấy bước.

“Dừng lại”. Nhìn đám đông đang định xông lên, Trường Bình lùi tiếp mấy bước nhưng đằng sau là tường, không còn đường lùi nữa.

Nhị đại vương sờ mặt, biểu cảm trở nên vô cùng đáng sợ: “Khốn, người dám đánh ông, chán sống rồi hả? Các huynh đệ, bắt nó cho ta!”.

Trường Bình mắt nhắm nghiền, quay ngược dao kề sát cổ mình. Theo lệ trong hoàng thất, thù chết chứ không chịu nhục! Dù sao, nàng cũng nên chết từ lâu rồi, chết thêm lần nữa có sao đâu? Nhưng, trong khoảnh khắc nhắm mắt lại có nhiều khung cảnh hiện lên, giống như những đóa hoa tươi thắm đang bung nở rực rỡ trong đầu, khiến nàng lưu luyến không buông, giống như đang nhắc nhở nàng đã lãng quên thứ quan trọng nhất.

Rốt cuộc nó là thứ gì?

Không kịp để nàng suy nghĩ thêm, cổ tay nàng chợt đau nhói, thanh chủy thủ rơi xuống đất. Nàng mở mắt ra thấy gương mặt hung hãn, méo mó của Nhị đại vương, hấn gườm gườm bóp cổ nàng: “Muốn chết à? Không dễ dàng thế đâu”.

Y phục của nàng bị xé nát, bốn bề vang lên tiếng hò reo hưng phấn của đám thổ phỉ. Rồi những âm thanh ấy trở nên xa xôi, bên tai chỉ có tiếng gió đang u u nghẹn ngào, giống như tiếng tiêu đêm đó, thê lương tột độ. Một khúc “Lâm Giang Tiên”, sương đầm lệ hoa hồng.

Lẽ nào đây chính là số mệnh của nàng?

Đột nhiên nàng run rẩy, giống như có thứ gì đó đâm mạnh vào tim, đau không muốn sống.

Phản ứng của Trường Bình càng khiến gã nam nhân đang đè lên người nàng hưng phấn hơn. Hấn thở gấp, chỉ muốn mau chóng lột hết xiêm y của nàng. Đúng lúc đó một thanh đao kề vào cổ hấn. Cả thế giới bỗng chốc chìm vào tĩnh lặng, tiếng hò reo của đám huynh đệ đứng bên biển mất. Nhận ra được điều này, sắc mặt Nhị đại vương bỗng nhiên trắng bệch, hấn thả Trường Bình ra, run rẩy đứng dậy.

Thứ đầu tiên lọt vào tầm mắt là một bàn tay với những ngón tay thon dài, đẹp đẽ, khiến người ta cảm thấy bàn tay thế này mà cầm đao thật vô cùng vô cùng khó tin. Tiếp sau đó là một đôi mắt, đôi mắt đen như nhung, khiến ánh mắt chạm phải là tự động quỳ sụp, toàn thân run rẩy bầy, nhưng không hiểu vì sao. Hấn nhìn chiếc áo choàng màu xanh và đôi giày cùng màu dưới chân người ấy, mặc dù đứng trên mặt đất nhưng dường như xa xôi tận chân trời. Thậm chí hấn còn cảm thấy những ngón tay của người ấy đang ấn trên đầu mình, một cảm giác suy sụp lan tỏa ra bốn phía. Hấn sắp chết rồi sao? Kẻ đó sẽ giết hấn sao? Làm sao bây giờ? Hấn phải làm thế nào? Bàn tay đặt xuống đầu hấn lại thu về, cứ như vậy ba lần, rõ ràng đối phương đang do dự rốt cuộc có nên giết hấn hay không. Hấn muốn xin tha chết nhưng không thốt lên lời; hấn muốn chạy trốn nhưng không nhắc nổi chân. Đây là thứ sức mạnh đáng sợ nào vậy? Người ấy chỉ lặng lẽ đứng đó đã đủ sức phá hủy toàn bộ ý niệm của hấn.

Dường như trải qua quãng thời gian dài như một thế kỷ, hấn nghe thấy một tiếng thở dài khe khẽ: “Người đi đi”.

Cả người bỗng chốc nhẹ nhõm, tứ chi hồi phục lại sức mạnh, hẳn không dám ngẩng đầu lên cứ loạng choạng chạy xuống núi.

Đáng sợ quá! Đáng sợ quá!

Nếu không đích thân trải qua thì tuyệt đối không bao giờ ngỡ được trên đời này lại có thứ cảm giác đáng sợ đến vậy, dường như mọi tội ác đã từng phạm phải đều cuộn cuộn đổ về, như những sợi tơ quấn chặt lấy bản thân, khóa chặt, xoắn lại và nuốt trọn.

Người đó là ai? Tại sao lại đáng sợ như vậy?

Phong Thứ đứng lặng lẽ một hồi lâu, cuối cùng chàng cởi áo choàng khoác lên người Trường Bình. Sắc mặt chàng vô cùng, vô cùng khó coi, giống như vừa trải qua nỗi đau khổ cực độ, ngay cả đôi tay bình thường vững chãi là vậy nhưng giờ đây cũng run lên khe khẽ.

Cơ thể Trường Bình lạnh toát. Trên làn da vốn trắng mềm như ngọc đâu đâu cũng là vết thương do bị ngược đãi. Chàng nâng đầu nàng dậy, nhìn sâu vào mắt nàng, đôi mắt nàng hoảng loạn, không có tiêu cự. Trong lòng kinh hãi, như bị lưỡi dao cứa mạnh. Là lỗi của chàng... Tất cả đều là lỗi của chàng. Nếu chàng đến sớm một chút, nếu chàng không đi con đường này, nếu như ban đầu chàng không... Nếu không phải vì chàng, nàng đã không phải chịu nhiều khổ cực thế này, xét cho cùng đều là chàng hại nàng hết. Nàng mãi mãi không bao giờ biết rằng, thực ra mỗi giây đau khổ trên người nàng chính là mỗi giây nghiệp chướng gia tăng trên người chàng. Nàng chịu càng nhiều đau khổ, tội của chàng càng nặng. Chàng bỗng cảm thấy cả đời này chàng chẳng thể nào trả nổi những gì chàng nợ nàng. Bất luận chàng bù đắp thế nào, chuộc lỗi ra sao, đều chẳng thấm vào đâu.

“Trường Bình”. Chàng cẩn thận ôm nàng, cơ thể yếu ớt này làm sao có thể chịu được bao nhiêu giày vò dưới trần thế? Là lỗi của chàng, là lỗi của chàng, là lỗi của chàng.

Phong Thứ hôn lên trán Trường Bình, rồi khẽ an ủi bằng giọng ấm áp: “Không sao rồi. Công chúa, không sao rồi”.

“Phong... Thứ?”. Giọng nói của nàng yếu ớt, dường như rất lâu rất lâu trước đây nàng đã từng gọi chàng như vậy.

“Là ta”. Phong Thứ nắm chặt tay Trường Bình, truyền hơi ấm sang cho nàng.

“Phong Thứ...”. Nàng lại gọi lần nữa, lần này là chắc chắn. Nàng bật khóc, không thành tiếng, chỉ có những giọt nước mắt đang trào ra, lăn trên gò má, rơi xuống áo chàng.

“Ta đây, ta ở đây”.

Nàng vòng tay ôm chàng, ôm chặt lấy chàng, dùng hết sức của bản thân ôm lấy chàng, giống như người chết đuối nắm được mảnh gỗ trôi nổi cuối cùng, quyết không buông tay. “Phong Thứ, Phong Thứ, ta sợ lắm, ta sợ lắm, ta sợ lắm...”.

Ánh mắt Phong Thứ càng nặng nề hơn, giống như phải gánh chịu sự áy náy vô cùng vô tận: “Ừ... Công chúa, xin lỗi, xin lỗi...”.

Trường Bình đưa tay sờ má chàng, nước mắt càng rơi nhiều hơn: “Ta thật ngu ngốc. Tại sao ta lại quên là vẫn còn có chàng. Ta tưởng rằng mình đã không còn hi vọng nên mới quyết định buông xuôi, nhưng sao ta lại quên, ta vẫn còn có chàng mà! Ta vẫn còn có chàng, Phong Thứ, ta vẫn có chàng, phải không?”.

“Đúng thế, nàng vẫn còn có ta”. Lời vừa thốt ra thì lương tâm tới mức đáng sợ.

Nhưng Trường Bình không lưu tâm, nàng chỉ ôm chặt lấy cổ chàng và khóc không dứt. Tại sao nàng chỉ có một cánh tay? Như thế này không đủ, ôm chàng không được chặt, mãi mãi không đủ!

“Suýt chút nữa ta đã chết...”. Nàng thổn thức: “May mà ông trời thương xót, để cuối cùng ta vẫn đợi được chàng”.

Vết đỏ giữa ấn đường của Phong Thứ đột nhiên nứt ra như máu, cả người giật mạnh, chàng vô thức đưa tay giữ trán. Thiên mệnh không thể trái, Phong Thứ, người không thể sai lầm.

“Chàng sao thế?”. Trường Bình ngẩng đầu nhìn chàng.

Phong Thứ từ từ buông tay, ở nơi xa xôi trong đáy mắt có thứ gì đó đang dần vỡ vụn.

~**~**~

Tu luyện ngàn năm, cuối cùng nó cũng tu thành chính quả. Đám hoa lần lượt chúc mừng.

“Tốt quá, người có thể thành thần rồi, sau khi lên trời nhớ đừng quên chúng ta nhé”.

“Chúc người sớm tìm được người ấy, đạt được tâm nguyện”.

“Trong đám chị em chúng ta, người có nghị lực nhất đấy, khâm phục quá”.

“Đúng là si tình, bao nhiêu năm rồi người vẫn không quên được người ấy, còn tìm gấp cho bằng được nữa. Có điều nếu không như vậy chắc người không bao giờ có được thành tựu như hôm nay. Bất luận thế nào, chúc người hạnh phúc”.

Hạnh phúc...

Nó mỉm cười, linh nguyên bay lên, giống như tô từng lớp từng lớp màu trên trang giấy trắng, từ từ biến thành mái tóc đen, đôi môi đỏ, làn da như băng tạc, xương cốt như ngọc mài...

Nữ tử.

Linh thần nó tu luyện được là một nữ tử.

~**~**~

Sau hôm đó, có rất nhiều thứ đã khác.

Mười sáu năm qua, lần đầu tiên Trường Bình cảm thấy rõ ràng sinh mệnh của mình phải nương tựa vào người khác để tồn tại, bởi vì nhìn chàng, nhớ chàng, nghĩ tới chàng đều khiến nàng cảm thấy an tâm đến lạ. Số mệnh đã mở ra một cánh cửa mới cho nàng, sau cánh cửa đó là người cùng chung nhịp thở với nàng... người ấy, hóa ra tên là Phong Thứ.

Nhưng thái độ của chàng lại thay đổi khác thường, lạnh lùng, xa cách, thậm chí có ý né tránh nàng. Rất nhiều lần nàng thấy chàng nói chuyện với Tiểu Dung nhưng nàng vừa đi tới chàng liền kiếm cớ rời đi. Nàng rất muốn hỏi tại sao chàng né tránh, nhưng cánh tay mới đưa ra liền buông thõng xuống, câu hỏi chẳng thốt lên được. Nàng có tư cách gì mà chất vấn chàng? Hoặc là, hỏi rồi thì sao? Nếu như nghe được câu trả lời nàng không muốn thì phải làm thế nào? Nàng, xét cho cùng muốn nghe câu trả lời như thế nào...

Sau vài lần trắc trở hành trình trở nên khó khăn hơn, Trường Bình bắt đầu khao khát mau chóng đến đích. Nhưng từ cửa sổ xe ngựa nhìn ra ngoài, con đường xa thẳm, dường như mãi mãi chẳng bao giờ đi hết.

Làm thế nào? Nàng phải làm thế nào?

Vài tiếng chim kêu xuyên qua giấc mơ sớm, Trường Bình dần tỉnh, vén rèm nhìn ra, bên ngoài xe sương mù đang bao phủ, trắng xóa một màu. Mắt nàng tự nhiên nhìn về phía gốc cây gần nhất, nhưng dưới gốc cây không thấy bóng Phong Thứ đâu cả.

“Phong Thứ?”. Nàng không nén nổi tiếng gọi khẽ, bốn bề tĩnh lặng, chỉ có tiếng gió đáp lại lời nàng.

“Phong Thứ!”. Trong lòng bỗng dưng hoảng loạn, Trường Bình vội xuống xe nhìn khắp bốn bề, trong tầm mắt đều là sương mù, mờ mịt dường như mãi mãi không tan, bỗng chốc chân tay nàng lạnh toát.

Nàng sợ hãi gọi lớn: “Phong Thứ! Phong Thứ! Phong Thứ!”. Tiếng kêu càng lúc càng thảm thiết hơn, ngay cả Tiểu Dung đang ngủ say trên xe cũng bị nàng đánh thức, dụi mắt vươn vai: “Tỷ tỷ, có chuyện gì thế?”.

“Không thấy Phong Thứ đâu”. Dường như bị mất đi thứ quan trọng nhất trong cuộc đời, nàng liên tục lặp lại như người mất hồn: “Không thấy chàng đâu... Chàng đi rồi...”.

Tiểu Dung sững người: “Không thấy tiên sinh đâu?”.

Trường Bình quay người, chạy đi như điên, vừa chạy vừa gọi tên chàng, càng chạy càng sợ hãi, dường như trong cả trời đất này chỉ còn một mình nàng, cô độc một mình. Đột nhiên chân loạn choạng, nàng ngã

xuống đất. Chỗ chân trần chột đau nhói, không tài nào đứng dậy nổi, lòng bàn tay bị đá vụn dưới đất cứa rách, vết thương đau rất như lửa đốt, nhưng tất cả đều không quan trọng, cứ nghĩ tới việc không thấy Phong Thứ, nghĩ tới mọi khả năng khiến chàng không xuất hiện nữa là trái tim nàng không kiềm chế nổi cơn hoảng loạn.

“Đừng... không, đừng...”. Trường Bình đưa tay chải mái tóc rối bù, nước mắt tuôn xuống không gì ngăn nổi. Nàng biết mình sai rồi, nàng biết mình đã đi quá giới hạn, đã có tình ý với chàng, vì thế chàng mới xa lánh. Nàng biết như thế không đúng, nàng biết mình sai rồi. Ông trời ơi, cầu xin người, đừng đối xử với nàng như vậy, đừng dành cho nàng kết cục tàn nhẫn nhất như thế này! Nếu chàng ra đi như vậy, nếu cuộc đời này nàng không gặp được chàng nữa, nàng sẽ điên mất, nàng nhất định sẽ điên mất!

Trường Bình ngồi xuống đất, khóc không ra tiếng.

Một đôi giày từ từ xuất hiện trước mặt nàng, màu xanh nhàn nhạt, không nhiễm bụi trần.

Trường Bình kinh ngạc ngược mắt lên, trong làn sương trắng đang giăng khắp trời buổi sớm, mọi thứ xung quanh cũng trở nên mơ màng, dường như không phải ở nhân gian. Phong Thứ! Phong Thứ áo xanh thanh thoát, tuyệt thế ôn nhã. Là thật sao? Là chàng thật sao? Không phải nàng đang nằm mơ? Không phải là ảo giác? Nàng ngậy người nhìn người đứng trước mặt, miệng mấp máy nhưng không thốt lên lời.

Phong Thứ ngồi xuống kiểm tra vết thương cho nàng, chân trái nàng khẽ rụt lại khi những ngón tay chàng chạm vào, trong cơn đau một cảm giác ấm áp lướt qua. Là chàng, đúng là chàng rồi! Vào lúc nàng gặp nguy hiểm nhất, người xuất hiện bên cạnh luôn là chàng. Chàng tồn tại chân thực như vậy, không phải ảo giác.

“Nàng bị trẹo chân, khớp xương chệch rồi”. Phong Thứ nhìn nàng, khẽ thở dài: “Đến lúc nào nàng mới không dễ dàng bị thương như thế này?”.

Trường Bình không dám chớp mắt, sợ chớp mắt một cái chàng sẽ biến mất không dấu vết. Sau đó nàng thấy Phong Thứ lấy miếng huyết ngọc lần trước ra, ngọc sáng lấp lánh, lượn một vòng quanh chân nàng, cơn đau giảm hẳn. Hóa ra viên ngọc này thực sự có công hiệu kỳ diệu như vậy.

“Bây giờ ta sẽ nắn khớp cho nàng, sẽ khó chịu một chút, nếu đau thì kêu lên”. Chàng ấn mạnh tay, một tiếng động vang lên, khớp xương đã về vị trí cũ.

“Đau không?”.

Trường Bình lắc đầu.

“Được rồi, ta công nàng về”. Nói xong Phong Thứ liền quay lại, đợi một hồi không thấy động tĩnh gì, chàng bèn quay đầu lại, thấy Trường Bình đang nhìn mình không chớp mắt, biểu cảm có vài phần lơ đãng.

“Nàng sao thế?”.

“Chàng... đi đâu đấy?”. Nàng vẫn cảm thấy bất an, mắt bao sức lực mới thốt lên được, nhưng lại chỉ hỏi một câu như vậy.

Phong Thứ trầm thờ dài trong lòng, đáp: “Ta đi hái mấy quả nhót, vừa về tới xe ngựa thì Tiểu Dung nói nàng chạy đi tìm ta”.

“Ta... Ta...”. Trường Bình cắn môi, chưa xót đáp: “Ta tưởng chàng sẽ không bao giờ quay lại nữa”.

Ánh mắt Phong Thứ sáng lên, chàng khẽ đáp: “Ta sẽ không bỏ rơi nàng đâu”.

“Nhưng... mấy hôm nay chàng rất lạnh nhạt với ta... Ta đang nghĩ, có phải mình đã làm sai điều gì khiến chàng ghét bỏ, thấy ta là nỗi phiền phức lớn. Đúng ra cũng chẳng có ai ép chàng chăm sóc ta, chàng không có nghĩa vụ đối tốt với ta, ta chỉ là một nàng công chúa mất nước mà thôi, có thể nói chẳng có gì cả...”.

Phong Thứ mấp máy môi, muốn nói gì nhưng cuối cùng lại thôi.

Trường Bình vừa nói vừa lau khô nước mắt, mỉm cười ngại ngùng: “Nhưng chàng trở về là được rồi, là ta đã nghĩ quá nhiều, lúc nào cũng vậy, luôn nghĩ tới mặt không tốt... Chúng ta về đi, Tiểu Dung chắc sốt ruột lắm”.

Phong Thứ vội đỡ nàng, chợt nói: “Công chúa”.

“Sao?”. Nàng dịu dàng nhìn chàng.

Phong Thứ do dự một lát, nói: “Ta đã nói sẽ bảo vệ công chúa tới khi tìm được phò mã thì nhất định nói được làm được. Vì thế, nàng không phải lo lắng là ta sẽ bỏ đi mà không nói một lời từ biệt”. Ý của chàng muốn khuyên nàng yên tâm, ai ngờ nghe xong sắc mặt Trường Bình khó khăn lắm mới khá lên được một chút giờ lại chuyển sang trắng bệch. Nàng không nói gì nữa, ánh mắt lướt nhìn một nơi rất xa rất xa, phò mã... ừ, chẳng có gì thay đổi cả, cho dù chàng không đi, chàng có tìm được nàng một lần nữa, vẫn chẳng có gì thay đổi cả. Vẫn là cảm giác xa cách đó, ngăn giữa chàng và nàng là vực sâu như vậy, nàng bước không qua, còn chàng không muốn bước tới. Phong Thứ, chàng có biết mình đang làm tổn thương ta không? Chàng đang dùng thanh đao mang tên khoảng cách từ từ làm tổn thương ta. Vết thương không thấy máu nhưng còn đau hơn chảy máu cả trăm lần, nghìn lần, vạn lần!

Trường Bình nhắm mắt lại, nghe lời leo lên lưng Phong Thứ, cảm thấy trái tim dường như bị thứ gì đó nghiền nát, đã vỡ vụn không còn hình hài. Phong Thứ cõng nàng chậm chậm đi về phía trước, con đường dài, tĩnh mịch, chỉ nghe thấy tiếng bước chân. Mặt trời lên cao, ánh nắng vàng nhạt phá tan lớp sương mờ đang giăng trên mặt đất, chàng nhìn bóng nàng và bóng mình lồng vào nhau, đổ dài trên mặt đất.

“Phong Thứ”. Trường Bình chợt khẽ gọi tên chàng.

“Ta đây”.

“Không có gì”. Trường Bình đáp: “Ta chỉ muốn gọi tên chàng thôi”.

Bất kể thế nào, chàng vẫn ở đây, cho đến bây giờ chàng vẫn ở bên cạnh nàng. Trường Bình ngẩn ngơ suy nghĩ, thực sự không thể cầu mong thứ gì hơn nữa, cũng không nên cầu mong thứ gì. Vậy thì cứ thế này đi, cho dù chỉ có thể cùng đi một đoạn đường cũng đã là sự ban ơn lớn nhất của trời cao rồi.

Nàng nép mình trên lưng chàng, vì thế nàng không nhìn thấy biểu cảm thoáng qua trên khuôn mặt Phong Thứ, là nỗi đau đè nén đến tận cùng và... sự bất lực.

~**~**~

Hóa ra linh giới là như thế này.

Bông hoa nhỏ ngẩn người đứng nhìn dãy núi mù sương nước gợn lăn tăn. Đẹp quá, nơi này đẹp quá!

Chạy tới bên đầm, mặt nước in bóng nó, không còn là thực vật thân cành mạch lá nữa, mà là một nữ nhân, một nữ nhân xinh đẹp.

Là người, tức là có trái tim rồi.

Mặt nước đột nhiên xuất hiện bảy sắc, vô tình lọt vào tầm mắt nàng, nàng ngẩng đầu lên, nơi trời nước gặp nhau, một dải cầu vồng cong cong, đỏ cam vàng lục xanh lam tím, rực rỡ không phân biệt nổi. Nàng ngây người nhìn dải cầu vồng bảy sắc ấy, gió mây bay nhanh qua người nàng, chỉ là một khoảnh khắc nhưng tựa như ngàn năm đã trôi qua.

Đẹp tới mức có chút tàn khốc! Nàng sững người: Tàn khốc? Sao nàng lại nghĩ tới từ này chứ... Đầu mày chau lại, nàng không nhớ nổi, dường như có nhiều chuyện, những chuyện rất quan trọng, rất quan trọng, đều không thể nhớ nổi.

Cầu vồng biến mất nhanh chóng.

Nàng mất đi chỗ dựa, giống như có thứ quan trọng trong cuộc đời giấu kín tận đáy lòng bị lấy mất, để lại một khoảng không trống rỗng... mấy đời khó mà lấp đầy.

Và, chẳng bao giờ lấp đầy được.

~**~**~

“Tỷ tỷ mau lên”. Tiểu Dung quay đầu lại thúc giục Trường Bình, giọng gấp gáp: “Muộn là không kịp đâu”.

Khi đi qua một tiểu trấn có tên Ngũ Liễu, nghe người đi đường nói hôm nay đúng vào ngày Bát Nhã thiên sư – một vị cao tăng đắc đạo rất nổi tiếng – tới đây khai đàn giảng Phật, một năm một lần. Được Phong Thứ cho phép, Tiểu Dung liền kéo Trường Bình cùng đi xem.

Dọc đường từ kinh thành tới đây đều là cảnh dân cư tiêu điều, đột nhiên thấy nhiều người tụ tập trên núi như vậy, Trường Bình lấy làm ngạc nhiên. Nàng không biết càng loạn thế người ta càng tín Phật, khi bản thân không còn cách nào bảo vệ được thê tử, gia đình, người ta chỉ có thể gửi gắm hi vọng tới Bồ Tát cứu khổ cứu nạn. Nghe nói Bát Nhã thiền sư có cặp mắt thông thiên, biết được họa phúc của con người. Ngay cả người ở mấy trăn bên cạnh cũng ùn ùn kéo đến, vây kín dần thuyết pháp. Trường Bình và Tiểu Dung khó khăn lắm mới chen lại gần được, buổi thuyết pháp đã bắt đầu từ lâu.

“... Nhân tại ái dục chi trung, độc sinh độc tử, độc khứ độc lai, khổ lạc tự đương, vô hữu đại giả”(*). Giọng giảng đều đều không có cao trào lên xuống, thông thả chuyển vần giữa không trung.

(*) Trích trong “Vô lượng thọ kinh”. Tạm dịch: Trong ái dục, con người sinh một mình, chết một mình. Một mình đến, một mình đi, khổ vui tự chịu lấy, chẳng ai thế cho.

Chúng nhân đều cúi đầu lắng nghe, vẻ mặt thành kính. Trường Bình ngẩng đầu nhìn người đang thuyết pháp, suýt chút nữa kêu thành tiếng. Nàng nhận ra người đó. Mày mi bạc phơ, sắc mặt từ bi, ông chính là trụ trì trong ngôi chùa hoàng gia nàng gặp khi còn nhỏ, người đã nói nàng có duyên với Phật! Nhiều năm không gặp, không ngờ ông vẫn còn ở nhân thế, hơn nữa lại tới một nơi xa xôi hẻo lánh thế này.

Tiểu Dung cầm tay nàng, ghé sát tai thì thầm: “Tỷ tỷ, ông ấy đang nói gì, muội nghe không hiểu”.

Thực ra không chỉ có Tiểu Dung không hiểu, thiền lý tinh thâm huyền diệu như vậy xung quanh có mấy ai hiểu được? Vậy mà Trường Bình lại hiểu, không những hiểu mà từng câu từng từ còn khắc ghi rõ ràng trong trí não nàng, sống dậy theo giọng nói của thiền sư Bát Nhã. Ông chỉ cần nói từ đầu tiên nàng đã biết toàn bộ nội dung phía sau. Nhưng... Rõ ràng nàng chưa bao giờ đọc kinh Phật mà! Sao lại như thế được? Chuyện này là thế nào?

“... Hết thấy chúng sinh, bắt đầu từ không có, vì có ân ái, tham dục, cho nên mới có luân hồi”. Nói tới đây Bát Nhã thiền sư đột nhiên thở dài, đầu hơi ngẩng lên, ánh mắt không thiên không lệch, nhìn thẳng vào Trường Bình.

Trường Bình cảm thấy con tim run lên, dường như mỗi câu mỗi từ ông nói đều nhắm vào nàng, cố ý nói cho nàng nghe.

Bát Nhã thiền sư bỗng đứng dậy, đám đông đứng nghe liền bám theo: “Thiền sư thiền sư, xem cho tôi một quẻ...”. Thì ra nghe Phật lý là giả, xem bói mới là thật.

Tiểu Dung vô cùng thất vọng, giọng chùng xuống: “Cứ tưởng thần kỳ thế nào, hóa ra chỉ là một lão hòa thượng niệm kinh mà thôi”.

Trường Bình bật cười trước câu nói của Tiểu Dung, nàng đáp: “Chúng ta về đi”.

Hai người vừa định ra về thì một tiểu sa di bước về phía bọn họ, hành lễ nói: “Xin nữ thí chủ dừng bước, thiền sư có lời mời”.

Trường Bình kinh ngạc đáp: “Mời ta?”.

“Đúng vậy”.

Nàng quay lại dặn dò Tiểu Dung: “Muội về trước đi, nói với tiên sinh ta sẽ về sau”.

“Vâng, tỷ nhớ về sớm một chút”. Tiểu Dung gật đầu, quay người đi khỏi.

“Nữ thí chủ mời theo ta”. Tiểu sa di dẫn nàng lên đỉnh núi, Bát Nhã thiền sư đang trầm ngâm suy nghĩ trước ván cờ đã tàn trên bàn đá, nghe tiếng bước chân liền ngẩng đầu lên. Ánh mắt ông vẫn dịu dàng như trong hồi ức, nhưng đầy trang nghiêm, ông đứng dậy chấp tay: “Công chúa, đã lâu không gặp”.

“Công chúa lưu lạc nhân gian nhưng chẳng nhuốm phong sương, xem ra có quý nhân ở bên tương trợ”.

Trường Bình lại một lần nữa ngạc nhiên, lẽ nào ông ấy thực sự thần thông đến vậy, có thể nhìn thấy vận mệnh của con người?

“Những lời đại sư nói không sai, liệu đại sư có thể xem giúp ta, ta và quý nhân này có duyên sâu đậm đến đâu không?”.

Bát Nhã thiền sư đưa tay ra: “Mời công chúa ngồi”.

Trường Bình nghe lời ngồi xuống, ai ngờ Bát Nhã thiền sư chỉ nhìn nàng một hồi lâu nhưng không nói gì, nàng không nén được lại hỏi lần nữa.

Bát Nhã thiền sư thở dài: “Công chúa thực sự muốn biết?”.

“Đại sư cứ nói”.

“Theo lão nạp thấy, đối với công chúa mà nói, vị quý nhân này là một ngoại lệ trong cuộc đời”.

Sắc mặt Trường Bình thay đổi: “Ngoại lệ? Có thể nói rõ thêm không?”.

“Bồ đề vốn không cây, gương sáng chẳng phải đài...”(*). Bát Nhã thiền sư miệng đọc kệ, hai mắt bình thản nhìn Trường Bình, chậm rãi đáp: “Kiếm tìm vạn thế, không phải thứ mà thế tục có thể có được, tình cờ gặp gỡ, chẳng qua như hoa trong gương, trăng dưới nước, chỉ là hư ảo”.

(*) Bài kệ của thiền sư Huệ Năng, vị tổ đời thứ sáu của Thiền tông Trung Quốc

Trường Bình chợt run tay, chạm vào bàn cờ đã tàn đó, giạt mình lật đổ bàn cờ, quân đen quân trắng rơi hết xuống đất.

“Không... Không thể nào... Không thể, không thể nào...”

“Công chúa có biết vì sao hôm nay lão nạp đặc biệt mời công chúa tới đây không?”.

Trường Bình lắc đầu.

Bát Nhã thiền sư nhìn nàng, nói chắc nịch: “Thực ra năm đó lần đầu tiên gặp công chúa, lão nạp đã cảm thấy công chúa có duyên với Phật, vốn định nhận làm đồ đệ nhưng hoàng hậu không đồng ý. Nhưng hôm nay gặp lại công chúa, cảm giác ấy còn mạnh mẽ hơn xưa”.

Trường Bình mở to mắt, giọng run run: “Đại sư, đại sư muốn ta xuất gia?”.

“Công chúa bẩm sinh lan tâm huệ chất, ngàn năm mới gặp, nếu theo lão nạp chuyên tâm tu hành, ắt thành chính quả...”. Lời còn chưa dứt, Trường Bình đã hét lên chạy mất.

Bát Nhã thiền sư nhìn theo bóng nàng, lắc đầu cười khổ. Chúng sinh cũng chỉ thế mà thôi, cứ nghe nói phải xuất gia là sợ hãi quay đầu bỏ chạy. Có điều.... nếu ông thực sự không nhìn nhầm, cho dù lần này nàng có chạy thì cũng không thoát được lần sau. Cô công chúa này rõ ràng đã được định phải bầu bạn với thanh đăng cổ Phật.

Trường Bình chạy xuống núi một cách chật vật, chạy đến phố lớn mới bình tâm được một chút. Đáng sợ quá, sao ông lại thuyết phục nàng xuất gia? Có thể nàng đã từng muốn chết nhưng chưa từng muốn xuất gia, lục căn chưa tịnh, một người còn vương vấn tình cảm làm sao xuất gia được?

Tuy nhiên, nàng không thể nào giải thích nổi tại sao mình lại cảm thấy quen thuộc với kinh văn Phật điển, có ký ức và sự linh ngộ bẩm sinh như vậy.

Đang lúc suy nghĩ hỗn loạn, bỗng bên đường có người bán hàng gọi nàng: “Cô nương, mua đồng tâm kết đi”.

Nàng dừng bước, dõi mắt nhìn theo món đồ trong tay người bán, hóa ra đây là đủ loại tâm kết làm từ sợi tơ, tết bằng tay rất tỷ mỉ, tinh tế.

“Đồng tâm kết?”.

“Đúng thế, dùng để tặng cho ý trung nhân. Cô nương một cái, người ấy một cái, buộc lại là mãi mãi đồng tâm đấy”.

Trong lòng Trường Bình xao động, người đầu tiên nàng nghĩ tới là Phong Thứ.

Lúc rời khỏi trấn trời đã chạng vạng, từ xa đã nhìn thấy xe ngựa đỗ bên suối, xung quanh như được mạ vàng, cảm giác thật ấm áp. Hóa ra, không biết từ bao giờ đối với nàng, trở về chiếc xe ngựa này là có cảm giác trở về nhà. Trường Bình vui vẻ tiến về phía xe ngựa, nhưng chưa được mấy bước nàng chợt khựng lại.

Phong Thứ và Tiểu Dung đang đứng cạnh xe, hai người tựa sát vào nhau, không biết đang nói gì, sau đó thấy Tiểu Dung lấy miếng huyết ngọc trong tay Phong Thứ ra, đùa nghịch một lúc, lúc đưa lại cho chàng, nàng nhìn thấy rõ sợi dây trên miếng huyết ngọc. Chính là đồng tâm kết mà người bán hàng chào mời nàng trên đường.

“Đúng thế, tặng cho ý trung nhân. Cô nương một cái, người ấy một cái, buộc lại là mãi mãi đồng tâm đấy”.

Lời người bán hàng văng vẳng bên tai, từng chữ như mũi kim đâm, khiến người nàng máu me đầm đìa.

Lẽ nào Tiểu Dung và Phong Thứ?

Nàng nhớ lại ban đầu Phong Thứ đã cứu Tiểu Dung thế nào, Tiểu Dung nửa đêm thức dậy khoác áo cho chàng, mấy ngày hôm nay chàng chỉ nói chuyện với Tiểu Dung... Lẽ nào, chàng và Tiểu Dung...

“Theo lão nạp thấy, đối với công chúa mà nói, vị quý nhân này là một ngoại lệ trong cuộc đời”.

“Kiếm tìm vạn thế, không phải thứ mà thế tục có thể có được; tình cờ gặp gỡ, chẳng qua như hoa trong gương, trắng dưới nước, chỉ là hư ảo”.

Là như thế sao? Chỉ là hoa trong gương, trắng dưới nước, chỉ là hư ảo sao? Thực sự như vậy sao? Lòng ngực đau nhói, giống như có người đang moi tìm nàng. Không thể chịu được nỗi đau như xé nát ấy, Trường Bình bồng cúi gập người co quắp toàn thân. Phong Thứ và Tiểu Dung cùng quay đầu nhìn nàng, Tiểu Dung thì không sao nhưng sắc mặt Phong Thứ có chút thay đổi, chàng vội cầm miếng ngọc Tiểu Dung đưa cho và cất đi, động tác này lọt vào mắt Trường Bình càng trở nên mờ ám.

“Tỷ tỷ, tỷ sao thế?”. Tiểu Dung bước tới bên nàng.

Không, người dừng lại đây, người dừng lại gần ta... Trường Bình đang thăm gào thét trong lòng, nàng hi vọng người chủ động bước tới đỡ nàng lúc này là người khác biết bao. Nhưng người ấy lại đứng im, đôi mắt lạnh băng, hoàn toàn bất động.

“Tỷ tỷ, tỷ ốm à? Sao sắc mặt tỷ xấu thế?”.

Trường Bình ngẩng đầu, nhìn đôi mắt trong veo và biểu cảm quan tâm của Tiểu Dung, mọi đau khổ chợt biến thành chua xót. Tiểu Dung không sai... Cô ta cũng thích Phong Thứ, đây không phải lỗi của cô ta, không nên ghét bỏ hay oán giận Tiểu Dung. Nhưng trong lòng nàng vẫn đau khổ, vẫn cay đắng, không thể kiềm chế được nỗi tủi thân và tuyệt vọng này, chỉ muốn tránh xa cô ta, càng xa càng tốt. Sống trên đời mười sáu năm, đây là lần đầu tiên nàng biết hóa ra đồ kỵ với một người đáng sợ đến thế, tranh giành khiến sự bình tĩnh, khoan dung và giáo dưỡng đều biến mất.

Trường Bình vô cùng căm ghét bản thân lúc này, nàng nghiêng răng nghi: Bỏ đi! Bỏ đi! Bỏ đi! Những thứ vốn không thuộc về nàng, dù có thích đến mấy cũng vẫn không phải của nàng, không giành được là không giành được, thôi thì cắt bỏ đi vậy, hà tất phải kẹp giữa hai người họ gây áp lực, không chừng những ngày này khi đối mặt với nàng Phong Thứ cũng cảm thấy khó xử? Để chàng phải khó xử chỉ bằng ta khó xử. Phong Thứ, ta buông chàng, ta để chàng đi, chẳng bao giờ bắt ép chàng theo ý ta nữa! Trường Bình đẩy Tiểu Dung ra, quay người chạy đi, bỏ lại sau lưng tiếng thét và những lời hỏi han.

“Công chúa, người có duyên với Phật”.

Có duyên với Phật.

Hóa ra Bát Nhã thiền sư có đôi huệ nhãn, đã sớm dự liệu được kiếp này của nàng, phú quý chẳng dài lâu, tình duyên khó viên mãn, vì thế mới sắp đặt cho nàng từ sớm, dẫn dắt nàng cứu độ thế nhân. Chỉ vì nàng vẫn lưu luyến hồng trần ngu muội không hiểu ra, rốt cuộc thân đầy thương tích.

Phụ hoàng không còn, mẫu hậu không còn, vú nuôi không còn, Chiêu Nhân cũng không còn... Những người quan trọng trong cuộc đời đều đã bỏ nàng mà đi. Người ở bên nàng bây giờ lại không thuộc về nàng... Còn gì lưu luyến? Còn gì có thể lưu luyến nữa?

Trong cơn mơ hồ, dường như lại thấy phụ hoàng tuốt kiếm hỏi nàng: “Trường Bình, tại sao ngươi lại sinh vào nhà ta?”.

Phụ hoàng, con sai rồi! Con sinh nhầm rồi! Con vốn không nên sinh ra trong hoàng thất, không nên sinh ra ở thời đại này!

Vì tội nghiệt đầy người của con, e rằng con phải dùng hết thảy những ngày còn lại trong đời này để cứu chuộc. Vậy thì, thanh đăng cổ Phật, cà sa kinh kệ, đó mới là chốn về của ta.

“Cốc cốc cốc cốc...”, tiếng mõ vang lên từng nhịp từng nhịp, thanh trong và đơn điệu.

Trường Bình cụp mắt, chẳng hề ngạc nhiên khi cánh cửa của gian trúc xá đẩy ra, người xuất hiện trước cửa là Phong Thứ. Nàng biết, chàng sẽ tới tìm nàng, chàng là người nếu không hỏi rõ ràng sẽ không để yên, nhưng sự việc đã tới nước này nàng làm sao có thể giải thích rõ ràng?

Phong Thứ đứng ở cửa, mãi vẫn không bước vào. Ánh dương hắt chiếc bóng của chàng in lên chiếc mõ. Nhìn bóng hình ấy, bất giác tầm nhìn của nàng bị nhòa đi vì nước mắt.

Vẫn không buông bỏ được sao?

Lẽ nào, Bát Nhã thiền sư nói sau sinh nhật vài ngày mới xuống tóc đi tu cho nàng, là vì ông ấy cũng nhận ra nàng duyên trần chưa dứt. Trường Bình trầm ngâm tiếng thở dài thê lương.

Không biết bao lâu sau, Phong Thứ lên tiếng: “Nàng không có gì để nói với ta sao?”

Trường Bình lắc đầu.

“Nhưng nàng không cảm thấy mình nợ ta một lời giải thích?”

Trường Bình chậm chậm quay đầu lại, chàng đứng ngược sáng, nàng nhìn không rõ mặt chàng, chỉ có đôi mắt sáng như sao, sáng lắm.

“Phong Thứ”. Nàng gọi, “Chàng từng nói sẽ đưa ta tới bất cứ nơi nào ta muốn”.

“Bây giờ nàng định nói đây là nơi nàng muốn đến sao?”. Giọng chàng có chút gấp gáp, không còn dịu dàng như nước, nhẹ nhàng như gió nữa.

Trường Bình cúi mặt: “Đúng thế, ta thay đổi ý định rồi, ta không muốn đi tìm Chu Thế Hiển nữa. Ta muốn ở đây bên cạnh Phật tổ, trọn đời trọn kiếp”.

Chàng lại gần, giằng chiếc mõ trong tay nàng: “Đừng nói những lời ngốc nghếch, nàng vốn không hợp với nơi này”.

Nàng phân bua: “Ai nói thế? Bát Nhã thiền sư nói ta có huệ căn...”

“Người trần mắt thịt như ông ta thì hiểu cái gì, chẳng qua chỉ là một lão hòa thượng có chút danh tiếng”. Một câu nói dài hét lên như xé họng, Phong Thứ giật mình nhận ra mình đang làm gì, còn Trường Bình lần đầu tiên thấy chàng nổi giận mất bình tĩnh thế này, bỗng chốc khựng lại. Vết đỏ giữa ấn đường của chàng dường như có dấu hiệu nứt ra, Phong Thứ vội vàng kiềm chế cơn giận dữ, giọng nói đã có vẻ bình tĩnh trở lại: “Công chúa, nàng nghe ta nói, nàng nhất định sẽ tìm được phò mã”.

“Tại sao?”. Tại sao đến lúc này chàng vẫn muốn nàng đi tìm Chu Thế Hiển? Trường Bình cảm thấy vừa xót xa vừa oán giận trong lòng, nàng lại bắt đầu muốn khóc.

“Bởi vì hắn vẫn không quên nàng, vẫn nhớ hôn sự với nàng, lang thang khắp bờ nam bờ bắc của Trường Giang để tìm nàng”.

“Làm sao chàng biết được?”.

Phong Thứ sững người, lát sau nói với giọng chán nản: “Công chúa, nàng hãy nghe ta một lần, những chuyện khác nàng có thể ngang bướng, chỉ có chuyện này là không được!”.

Ngang bướng! Mặt mày Trường Bình trắng bệch bởi hai chữ ấy. Hóa ra trong lòng chàng luôn nghĩ nàng là người như vậy. Một cô công chúa ngang bướng, một nỗi phiền phức lớn, một gánh nặng trên vai... Mặc dù nàng biết từ nhỏ mình là nhân vật trung tâm, ít nhiều cũng có chút bướng bỉnh, nhưng thực sự nghe chàng nói như vậy nàng vẫn cảm thấy lòng đau đớn như dao cắt, bắt đầu chảy máu lênh láng. Nàng đẩy chàng ra, ôm mặt chạy ra ngoài. Lần này Phong Thứ không bỏ mặc nữa mà đuổi theo nàng.

Chàng túm cánh tay nàng, nói: “Xin lỗi công chúa...”.

“Chàng buông ra, buông ra! Nghe rõ chưa? Buông ra”. Trường Bình vừa giãy giụa vừa khóc lóc: “Đúng thế, ta ngang bướng đấy, chàng có quản được không? Ta muốn xuất gia, muốn xuất gia, muốn xuất gia! Chàng buông ta ra...”.

“Ta không có ý đó, ta xin lỗi nàng, nhưng công chúa, xin nàng hãy nghe lời ta...”.

“Ta không muốn nghe!”. Trường Bình hất mạnh tay chàng, lùi lại phía sau mấy bước: “Chàng thực sự nghĩ ta ngốc nghếch vậy sao, ngốc đến mức không biết chàng muốn nói gì à? Ta không phải con ngốc!”.

“Công chúa!”. Sau lưng nàng là sườn núi, lúc này Phong Thứ rất lo lắng, sợ áp sát lại gần nàng sẽ rơi xuống mất.

Trường Bình hiểu nhầm phản ứng của chàng, cười thê lương: “Phong Thứ, ta không biết rốt cuộc vì nguyên nhân gì mà chàng phải chăm sóc một công chúa mất nước như ta. Ta biết suốt dọc đường đã gây ra không ít phiền phức cho chàng, và cũng vì ta không kiềm chế được nên mới khiến chàng cảm thấy khó chịu, ta biết chàng luôn chịu đựng ta, chiều theo ta. Nhưng, chàng không cần thiết phải hy sinh hạnh phúc của mình để thuận theo ý ta”.

“Hạnh phúc?”. Phong Thứ hơi chau mày, rõ ràng là hơi ngạc nhiên.

“Ta dù kiêu ngạo nhưng cũng hiểu lý lẽ, ta biết trên đời này thứ gì cũng có thể gò ép được chỉ có tình cảm là không. Vì thế, ta không ép chàng...”.

“Nàng đang nói gì thế?”.

Giọng Trường Bình trở nên nghẹn ngào: “Nhưng chàng có biết không? Vào giây phút quyết định từ bỏ, bỗng dưng ta cảm thấy cả thế giới đều trở nên trống rỗng. Thế giới của ta trống rỗng hai lần, lần thứ nhất là phụ hoàng giết ta, nhưng chàng đã cứu sống ta, lấp đầy nó bằng sự chăm sóc tận tâm và dịu dàng của mình, nhưng lần này, bởi vì muốn từ bỏ chàng nó lại trở nên trống rỗng một lần nữa. Cảm giác ấy trải qua một lần đã đủ đau đớn rồi, huống chi hai lần? Ta không dũng cảm, không có cơ hội cũng không có khả năng chờ đợi một người khác tới lấp đầy nó, ta đã bị giày vò tới vỡ vụn rồi... Vì thế, Phong Thứ, ta chỉ có thể lựa chọn xuất gia, ta không có sự lựa chọn thứ hai chàng có biết không?”.

“Nhưng công chúa...”.

Trường Bình không muốn nghe chàng giải thích, nàng tiếp tục nói: “Sao chàng lại nhần tâm như thế? Đến bước này rồi chàng vẫn muốn ta đi tìm Chu Thế Hiến. Tìm được hấn thì sao? Bắt ta lấy hấn ư? Chàng biết rõ trong lòng ta chỉ có chàng, nhưng chàng lại ép ta lấy một người khác? Chàng không cảm thấy mình quá tàn nhẫn sao?”.

Đuôi mắt Phong Thứ giật giật, toàn thân rơi vào trạng thái hỗn loạn cực độ, không biết phải trả lời thế nào.

“Chàng có thể không yêu ta nhưng đừng ép ta yêu một người khác, xin chàng, ta cầu xin chàng...”. Trường Bình vừa nói vừa lùi ra sau, đột nhiên nàng hụt chân, cả người ngã ra phía sau.

Hóa ra nàng đã lùi tới mép vách núi tự lúc nào mà không hay, mắt nhìn thấy nàng sắp rơi xuống, Phong Thứ sực tỉnh lao tới ôm nàng, chân phải giậm mạnh, cố gắng xoay người để cứu nàng. Hai người theo quán tính lăn về bên phải một đoạn mới dừng lại.

Trường Bình mở to mắt, vẫn chưa hoàn hồn, nhưng bên tai nghe thấy tiếng trái tim chàng đập mạnh, thỉnh thoảng, thỉnh thoảng, đập rất nhanh dường như muốn bắn ra khỏi lồng ngực. Lúc ngược mắt lên nhìn, mặt chàng không còn sắc máu, đôi môi run rẩy, rõ ràng sợ hãi đến cực điểm.

Trong lòng cảm thấy không đành, nàng khẽ gọi chàng: “Phong...”. Ai ngờ vừa thốt lên một tiếng, Phong Thứ đã ôm chặt lấy nàng, chặt tới mức nàng không thở nổi.

Nàng đã nhìn thấy sắc mặt hoảng sợ thế này của chàng bao giờ chưa? Mỗi thớ thịt mỗi đường vân mỗi hơi thở đều đang run rẩy, trong đôi mắt đen là ánh lệ thấp thoáng, dù vẫn chưa rơi nhưng cũng đủ khiến nàng rung động. Cho dù lần trước khi bị đám thổ phỉ cướp đoạt suýt thất thân, biểu cảm của chàng cũng chỉ đau

đón, nhưng lần này rõ ràng là hoảng sợ, từ trái tim lan tới toàn thân. Điều này liệu có thể giải thích rằng, thực ra chàng cũng quan tâm tới nàng không? Thực ra không phải chỉ là tình cảm đơn phương của nàng?

“Phong Thứ...”. Nàng dịu dàng gọi tên chàng, dùng bàn tay duy nhất vuốt nhẹ má chàng, từng chút từng chút, tràn đầy nhu tình, xoa dịu sự run rẩy trong chàng. “Ta không sao rồi, Phong Thứ, ta vẫn còn sống, ta không rơi xuống dưới, chàng đừng sợ...”.

Sợ? Là sợ sao?

Cuối cùng Phong Thứ cũng tìm lại được tư duy của mình, trong khoảnh khắc đó trí não chàng hoàn toàn trống rỗng, theo bản năng cứu nàng, nhưng trong hành động bản năng ấy có một ý thức cứ quanh quẩn trong tim, hồi lâu không tan. Nàng không thể chết! Chàng thả lấy thân mình ra thay thế, cho dù thứ chờ đợi chàng là vực sâu vạn kiếp không thể trở lại nhưng chỉ cần nàng không sao, chỉ cần nàng bình an là được rồi.

Hóa ra cảm giác ấy là sợ hãi, đây lần đầu tiên trong đời chàng ném mùi sợ hãi, thì ra chàng cũng biết sợ... Một giọng nói âm âm vang lên bên tai, quen thuộc biết bao: Vì yêu sinh lo, vì yêu sinh sợ, nếu như không yêu, làm gì có sợ, làm gì có lo?

Chàng giật mình, đưa tay sờ lên ấn đường, bỗng chốc như rơi xuống động băng. Vết đỏ ấy, vết đỏ ấy cuối cùng đã phá vỡ giới hạn chịu đựng của nó, nứt vỡ rồi tiêu tan như mây khói. Vết đỏ biến mất, có nghĩa là thời gian chàng và nàng xa nhau đã đến sớm hơn.

~**~**~

Tu luyện ngàn năm, máu, mồ hôi đổ xuống đất, ngưng kết thành ngọc.

Một đôi giày nhẹ bước tới nơi bông hoa ấy từng sinh trưởng, đưa tay ra, miếng ngọc từ dưới đất bay lên, rơi vào lòng bàn tay chàng.

Huyết sắc đậm hơn, chiếu lên khiến làn da cũng nhuộm màu hồng rực rỡ. Chàng thở dài, dường như không nở.

Đầu ngón tay khẽ vuốt nhẹ, huyết ngọc chợt run rẩy, giọng nói run run như nữ tử, như chú nai con bị thương:

“Đừng... Đừng, xin người, đừng”.

“Ta vì muốn tốt cho ngươi thôi, muốn thành thần, tất phải đoạn tuyệt với tục niệm, bao gồm...”. Chàng không nói tiếp nữa, khẽ búng ngón tay, một sợi dây bạc ẩn hiện bay vào miếng ngọc, biến mất không thấy dấu.

Bụi trần che phủ.

Cùng khoảnh khắc đó, bông hoa nhỏ ở bên hồ trên linh giới nhìn thấy dải cầu vòng ấy.

Cầu vòng ẩn đi, một niềm tin nào đó trong nàng cũng đã bị mang đi.

~**~**~

Chàng nhìn nàng, ánh mắt trầm tĩnh.

Cửa xe mở rộng, gió xuân thổi rèm cửa bay phấp phật không ngừng, Trường Bình ngồi chống cằm nhìn trời, ánh mắt lộ vẻ mỏi mệt, dáng hình gầy yếu, giây phút quay lại bắt gặp ánh mắt chàng, nàng liền mỉm cười khe khẽ. Đó là sự yên bình quay lại sau khi trải qua kiếp nạn, cũng là sự hài lòng khi giấc mơ thành hiện thực. Nụ cười của nàng mới vui vẻ, xinh tươi làm sao.

Phong Thứ cúi đầu, im lặng hồi lâu, rồi chợt nói: “Có muốn cùng ta tới một nơi không?”.

“Có”. Trường Bình vui vẻ xuống xe. Nàng tin chàng như vậy đây, thậm chí không hỏi sẽ đi đâu.

Trời vừa tang tảng sáng, cứ men theo bờ suối mà đi, mặt trời đỏ đang nhô cao từng chút một phía chân trời, đổ bóng hai người xuống nước, người trước người sau, vô cùng hài hòa và rực rỡ tới kỳ lạ. Phía trước có một con thuyền nhỏ, Phong Thứ bước lên trước rồi quay lại chìa tay về phía nàng.

Trường Bình ngáp ngừng, sắc mặt ngại ngừng: “Ta... Ta không biết bơi”.

“Đưa tay cho ta”. Gió thổi bay tà áo xanh, ánh nắng như mạ một lớp vàng tươi trên đôi mày và môi chàng, nhìn bớt đi chút nghiêm nghị thường ngày và thêm vài phần dịu dàng.

Trường Bình không do dự nữa, nàng nắm tay chàng bước lên thuyền.

Phong Thứ cầm sào đẩy thuyền xa bờ, Trường Bình hiếu kỳ nhìn phong cảnh hai bên bờ sông, cuối cùng hỏi: “Chúng ta sẽ đi đâu?”.

Phong Thứ quay người lại, ánh mắt đượm buồn, giống như sương phủ trên lá, giống như mưa rơi trên hoa, cảm giác quen thuộc trong khoảnh khắc chàng quay người lại ulla về. Chắc nàng đã gặp chàng rồi, nhưng tại sao nàng không thể nào nhớ nổi?

Bỗng nhiên Phong Thứ hỏi: “Công chúa, ước nguyện của nàng là gì?”.

Trường Bình sững người. Đôi mắt co lại, đôi môi khê mím, nét ngờ ngàng trên gương mặt là biểu cảm chỉ phàm nhân thế tục mới có.

Nỗi buồn trong mắt Phong Thứ càng sâu hơn, nàng vốn không phải chịu khổ thế này... vốn không phải thế...

Bỗng nhiên mắt nàng sáng lên: “Ta muốn thấy cầu vồng”.

Cầu vồng? Cảm giác đau đớn đột ngột dội về, thì ra ước nguyện của nàng là thế...

“Từ nhỏ tới lớn vốn chẳng có thứ gì là ta không giành được, đừng nói tới châu báu hay đồ cổ tầm thường, cho dù là người, chỉ cần ta nói thích, phụ hoàng sẽ sốt sắng đưa tới trước mặt ta. Chỉ có cầu vồng, ta vốn không thể nào có được vì thế càng thích, càng muốn có”.

“Tại sao lại thích cầu vồng?”. Phong Thứ nghe thấy giọng nói của mình rạn vỡ giữa không trung, vừa yếu ớt, ngạc nhiên, vừa ngượng ngùng lại tiếc thương, còn có một chút cảm động nữa.

Trường Bình mỉm cười: “Ta cũng không biết, chỉ là đặc biệt thích nó. Luôn cảm thấy đó là cảnh sắc đẹp nhất trên đời này, rất xán lạn, cao cao tại thượng, lại thuần khiết, rực rỡ chói mắt. Nếu nói ta có ước nguyện gì, vậy ta hi vọng có thể thường xuyên nhìn thấy nó. Nếu... có thể chạm vào nó, ta chết cũng cam lòng!”.

Khuôn mặt Phong Thứ thay đổi liên tục, đột nhiên chàng thở dài, không nói thêm gì nữa, quay người tiếp tục chèo thuyền.

Nàng đã nói sai gì sao? Trong lòng Trường Bình cảm thấy bất an... Liệu chàng có cảm thấy mình ương bướng quá không? Vừa ương bướng lại còn không hiểu biết nữa, làm gì có ai chạm tới cầu vồng, đúng là viễn vông...

Nàng mím môi, do dự nói: “À, thực ra, ta vẫn còn một ước nguyện nữa...”.

Phong Thứ nhìn nàng, ánh mắt trong veo.

Nàng hạ quyết tâm, cuối cùng lấy hết sức dũng cảm, nhìn chàng, thốt ra câu ấy: “Phong Thứ, thực ra ước nguyện lớn nhất của ta là được ở bên chàng, mãi mãi, mãi mãi bên nhau”.

“Công chúa...”. Giọng Phong Thứ nghèn nghẹn, chàng đột ngột quay lưng lại, bóng chàng in rõ dưới nước, không phải gương mặt thuộc về trần thế nhưng lại mang nét bi thương chỉ trần thế mới có.

Vì nàng mà đau, vì nàng mà thương, vì nàng... mà dấy lên tục niệm.

“Vết đỏ đã đầy, tức là hồng trần đã tận, con phải hiểu rõ điều này hơn ai hết”. Trong không gian tĩnh mịch chỉ vang lên tiếng nói bình thản, hờ hững.

Phong Thứ cúi đầu: “Vâng”.

“Vậy, con đã rõ bước tiếp theo phải làm như thế nào rồi chứ?”.

Phong Thứ nhắm chặt mắt, hồi lâu mới đáp: “Vâng”. Chỉ một tiếng mà giống như khó khăn ép ra từ cổ họng.

“Tốt. Ta đợi con trở về”. Giọng nói ngừng lại một chút rồi tiếp: “Cũng đợi nàng ấy trở về”.

Phong Thứ mở mắt ra lần nữa, trước mắt chỉ thấy bức tường màu xanh, đường xá bằng phẳng, hai bên cây cối tốt tươi.

Đến thành Vô Tích rồi.

Chàng lặng lẽ dựa vào thân xe bất động, nhìn người ra ra vào vào qua cổng thành, mỗi người đều mang trên mình một câu chuyện. Chàng nhìn cảnh tượng hồng trần, bỗng cảm thấy mọi thứ thật xa vời.

Tiểu Dung trong xe không đợi được bèn vén rèm thò đầu ra, hớn hỏ nói: “Đến rồi đến rồi, tỷ tỷ, chúng ta tới Vô Tích rồi”.

Trường Bình chậm rãi xuống xe, nhìn cảnh sắc tươi đẹp trước mắt, trên khuôn mặt không giấu nổi niềm vui: “Hèn chi cổ nhân nói Giang Nam đẹp, là thật chứ không hề lừa ta”.

“Tỷ tỷ, chúng ta vào thành chơi đi”.

Trường Bình gật đầu, quay lại nhìn Phong Thứ, gương mặt tỏ ý chờ đợi ý kiến của chàng.

Để nàng đi? Hay không để nàng đi? Đầu ngón tay Phong Thứ chợt run rẩy.

“Chàng sao thế?”. Cảm nhận được sự khác lạ của chàng, Trường Bình dịu dàng hỏi. Chàng nghe lại thấy càng đau đớn hơn. Thôi vậy thôi vậy, thiên mệnh không thể trái, sai một lần đã là phạm tội, lẽ nào lại sai lầm nối tiếp sai lầm!

“Tiểu Dung, chăm sóc công chúa cẩn thận”.

Trường Bình hỏi: “Chàng không vào thành với ta sao?”.

“Ta hơi mệt, hai người cứ chơi vui vẻ”.

Tiểu Dung nóng lòng kéo Trường Bình rời khỏi đây, thấy nàng quay đầu lại liên tục, Phong Thứ khẽ cụp mắt xuống. Lần này đi là duyên tận từ đây, đừng buồn đừng thương đừng nhưng nhớ...

Trong thành, trăm nghề đang dần hồi phục, mặc dù chiến loạn không xóa đi được vẻ đẹp của phong cảnh thiên nhiên, nhưng lại khiến sản nghiệp cư dân nơi đây hoang tàn đổ nát.

Trường Bình nhìn quanh, khóe mắt ngẩn lẹ. Trong vòng chưa đầy một năm, vương kỳ trên nóc thành đổi rồi lại thay, bá chủ các lộ thì người vừa hát xong là tới lượt ta lên sân khấu, đầu tiên là Lý Tự Thành, sau đó là Ngô Tam Quế, sau đó nữa là quân Đát Tử... Năm Giáp Thân qua đi trong mưa dập gió vùi, giống như đã trải qua ba đời ba kiếp. Nếu không có Phong Thứ, có lẽ nàng đã chết trong hoàng cung, làm đồ tuần tang cho triều đại, hoặc giả nếu tiếp tục sống thì cũng phải chịu nhục nhã như các ca ca đệ đệ, hoặc là phiêu bạt tứ phương, thân cô thế cô không nơi nương tựa... Nếu không có chàng, nàng sẽ chẳng bao giờ là nàng của hiện tại nữa... Chàng cứu nàng, chăm sóc nàng, cho nàng biết cảm giác nhớ nhung một người là như thế nào; cho nàng biết thế nào là ngọt ngào và cay đắng, đau khổ và hạnh phúc; cho nàng ý thức được rõ ràng sự tồn tại của bản thân và sự tồn tại của người mình thương mến. Bao thứ cảm xúc đan xen với nhau khiến nàng cơ hồ không phân biệt được là vì nạn diệt vong của Minh triều khiến nàng và chàng gặp gỡ hay vì muốn nàng gặp được chàng mà ông trời đã tiêu diệt Minh triều?

Đây là cái giá đổi lấy khi trừ bỏ một triều đại...

Nàng bắt giác nhìn Tiểu Dung bên cạnh, sao nàng lại ngốc nghếch thế chứ, hôm đó khi nhìn thấy Tiểu Dung tặng đồng tâm kết cho chàng, nàng đã tuyệt vọng đến mức muốn xuất gia? Sao nàng lại ngốc nghếch tới mức từ bỏ chàng như vậy, trao chàng cho người khác? Đây là người nàng phải trả giá bằng một triều đại kéo dài hai trăm hai mươi bốn năm lịch sử, sao nàng có thể bỏ lỡ chàng như vậy được? Không bao giờ thế nữa, không bao giờ rời xa chàng nữa.

Mặt trời lên bằng nửa con sào, hai người mới xách một ít lương khô quay về, vừa ra khỏi thành từ xa đã nhìn thấy đám binh sĩ mặc quân phục kì dị đang vây quanh xe ngựa. Trường Bình dừng người, cảm giác bất an dâng lên trong lòng.

Tiếng người huyền não, một người quay lại nhìn thấy nàng liền hô to: “Chính là nàng ta!”.

Đám người lập tức quay người lại.

“Trường Bình công chúa!”. Người đó bước nhanh về phía trước, cao giọng nói: “Chúng tôi là thân binh của thân vương La Khắc Cần, phụng mệnh Chu công tử đặc biệt tới nghênh đón công chúa về kinh”.

Trường Bình kinh ngạc hỏi lại: “Chu công tử?”.

“Chính là Chu Thế Hiển công tử, không phải công chúa không nhớ công tử là ai chứ?”. Thống lĩnh thân binh nói, rồi quay sang cười với Phong Thứ: “Đa tạ người đã thông báo tung tích của công chúa, sau khi về kinh sẽ có trọng thưởng”.

Tại sao lại là chàng? Chàng tuyệt đối không phải là người tham tiền thưởng, vậy tại sao lại đối xử với nàng như vậy? Trường Bình quay sang nhìn chàng, hỏi trong tâm lặng, tại sao?

Nhìn sắc mặt trắng bệch của Trường Bình, bàn tay đang nắm dây cương của Phong Thứ càng siết chặt hơn. Xin lỗi, công chúa, xin lỗi... Bởi vì, tất cả đã kết thúc, đã đến lúc kết thúc rồi. Nhưng chàng biết, nàng sẽ không hiểu. Nàng sẽ không hiểu tại sao chàng lại từ chối nàng nhiều lần như vậy, giằng co giữa tiếc thương và lo lắng, giống như nàng không hiểu rốt cuộc điều gì đã khiến chàng xuất hiện trong cuộc sống của nàng.

Chỉ bởi vì, không có lựa chọn nào khác. Từ trước tới giờ cả hai đều không có con đường thứ hai để bước đi.

Chàng lặng lẽ đứng bên xe ngựa, nàng lặng lẽ đứng trước mặt chàng, cả hai đều im lặng, không nói một lời.

Tên lừa đảo... Phong Thứ, chàng là tên lừa đảo!

Cảnh tượng sáng nay chợt hiện ra trước mắt, ánh mặt trời buổi sớm, nàng tưởng mình đã có được chàng, nàng tưởng họ sẽ không bao giờ rời xa nhau nữa, ai ngờ chàng vẫn không muốn lại gần, tình cảm dịu dàng trong chốc lát chỉ vì muốn thực sự đẩy nàng ra xa. Nếu đã vậy thì tại sao chàng lại cứu ta, Phong Thứ? Tại sao phải quan tâm ta? Để ta làm ni cô cho xong, để ta rơi xuống vực sâu chết cho xong, hà tất phải giày vò ta đến thế! Lòng ngực đau nhói, không khí trong trời đất dường như bị rút sạch, Trường Bình cảm thấy ngộp thở, toàn thân lão đảo đứng không vững, nàng ngã nhào ra đất.

Đám thân binh sững sờ.

Một bóng xanh vụt qua, ôm người Trường Bình đỡ nàng lên. Nàng nhìn chàng, sắc mặt lạnh lùng: “Ta không đi!”.

Phong Thứ không nói gì cả. Thấy vậy Trường Bình hét lên: “Ta không đi, ta không đi, ta sẽ không đi! Các người về báo với Chu Thế Hiển, Trường Bình công chúa của triều Đại Minh đã chết rồi, mọi thứ trước đây cũng tiêu tan hết, hẩn hãy lấy người khác đi, không cần thiết phải nhưng nhớ một kẻ tàn phế, lòng như tro tàn làm gì!”.

Thống lĩnh thân binh đáp: “E rằng... chuyện này không do công chúa quyết định được”.

“Nghĩa là sao?”.

“Thân vương đã dặn, nhất định phải đón được công chúa quay về, nếu không...”. Hẩn không nói tiếp nữa nhưng ngữ khí không cho phép người ta từ chối, khiến Trường Bình ý thức được rằng nói là mời mọc nhưng thực chất là cưỡng ép. Nàng nhìn Phong Thứ, ánh mắt thê lương. Đây là con đường chàng chọn cho nàng sao? Để nàng trở về hoàng cung vốn không thuộc về nàng? Để nàng mang danh công chúa nhưng thực chất là tù nhân?

“Được”. Giọng nàng rất khẽ rất nhẹ, cũng dịu dàng khác thường: “Ta đi. Mang xác ta đi”.

Mắt nhìn Phong Thứ không chớp, ngữ khí của nàng càng lúc càng dịu dàng hơn: “Chàng động thủ đi”.

“Công chúa!”. Khóe mắt Phong Thứ giật giật, chàng chợt buông tay loạng choạng lùi lại phía sau.

Trường Bình nheo mắt lại: “Sao? Chàng không dám? Hay là không nỡ?”. Nàng cười lớn: “Cũng có việc chàng không dám sao? Cũng có việc chàng không nỡ sao? Phong Thứ, chẳng phải chàng là người gỗ sao? Không, không, cây cỏ cũng có tình cảm, còn chàng thì không”.

“Còn chàng thì không”. Trường Bình lẩm bẩm lặp lại, giọt lệ trong mắt đã rơi xuống.

Tại sao chàng lại đối xử với nàng như vậy? Suốt dọc đường hai người cùng vượt qua khó khăn hoạn nạn, gian nan trắc trở mới có được ngày hôm nay, trên đời này làm gì có ai gần gũi hơn hai người, dù sống hay chết cũng bên nhau như thế, tại sao chàng vẫn muốn từ chối? Tại sao? Tại sao?

“Đừng ép ta...”. Phong Thứ lên tiếng, giọng chàng còn khê và mềm mỏng hơn nàng: “Đừng ép ta”.

“Ta đang ép chàng? Chàng luôn nghĩ như vậy sao?”. Trường Bình lạnh lùng nói: “Được thôi, cho dù ta đang ép chàng, vậy thì sao chứ? Muốn ta trở về, được, trừ khi ta chết!”.

Tay Phong Thứ từ từ nắm chặt lại, chàng đáp: “Công chúa không cần phải chết, người đáng chết là ta”. Lời chưa dứt, trong tay chàng đã xuất hiện một con dao găm, một nhát đâm xuống máu phun như hoa nở!

Trường Bình lặng người nhìn, đám thân binh đưa mắt nhìn nhau, còn Tiểu Dung thét lên, tiếng kêu thảm thiết, dường như xuyên thủng cả tầng mây.

Phong Thứ đổ gục xuống bên chân Trường Bình.

“Chàng... chàng... chàng...”. Trường Bình run rẩy, nàng bò tới nắm áo chàng, cảm thấy cả thế giới như vừa sụp đổ.

“Phong Thứ, Phong Thứ...”. Nàng khóc không thành tiếng.

Phong Thứ hé mắt, nàng nhìn thấy hình bóng mình trong mắt chàng: Hoảng hốt, tuyệt vọng, đó là nỗi mất mát chí mạng.

“Trường Bình... hứa với ta một việc”.

“Không, ta không hứa, ta không hứa với chàng”.

Thật đáng hận. Sao chàng có thể như thế? Tại sao lại có thể như vậy? Sao chàng có thể dùng cách tàn nhẫn này để từ chối nàng?

“Trường Bình, hứa với ta...”

Nàng lắc đầu lia lịa, nước mắt nòe nhoẹt hận chàng, Phong Thứ, ta hận chàng! Chàng đối xử với ta như vậy, đừng mong ta sẽ tha thứ, ta chết cũng không tha thứ cho chàng!”.

Công chúa ngốc nghếch... tại sao nàng không thể linh ngộ? Phong Thứ gơ tay, khê vuốt ve mái tóc nàng, từng chữ từng chữ dường như khắc sâu vào tim nàng: “Tiếp tục sống, đi tìm hân”.

“Ta không đi, ta không đi!”.

“Hãy nghe lời ta, Chu Thế Hiển là lương duyên của nàng...”.

“Chàng có thể lừa ta, chàng cũng có thể lừa gạt bản thân, nhưng ta thì không, ta không thể lừa người đối mình! Phong Thứ, chàng có biết một nhát dao của chàng cũng đã giết chết ta không? Phong Thứ, chàng đã hủy hoại ta!”.

Trong mắt Phong Thứ bỗng dấy lên một màn sương mờ mịt, chàng ngậy người nhìn Trường Bình, kỳ thực không phải chàng không hiểu vì sao nàng cố chấp như vậy, điểm hóa không nổi, nhưng chàng đành bất lực. Thiên mệnh khó trái! Trường Bình, thiên mệnh khó trái! Chưa bao giờ có lựa chọn thứ hai.

Biểu cảm trong ánh mắt chàng cuối cùng cũng tối sầm lại, chàng hạ giọng: “Đưa tay ra đây”.

Trường Bình mím môi, run rẩy chìa tay ra trước mặt chàng. Chàng lấy ra một vật, khê đặt vào lòng bàn tay nàng. Huyết sắc đỏ thắm, giống như máu tươi của chàng đang chảy.

Trường Bình kinh ngạc: “Chàng từng nói ta không thể chạm vào nó”.

“Nó là của nàng”.

“Của ta?”.

Phong Thứ bất lực gạt đầu: “Nó vốn thuộc về nàng. Bây giờ... ta trả nó lại cho nàng...”. Lời đột ngột dứt, tay chàng trượt xuống đất. Trường Bình kinh sợ vội nắm lấy, nhưng không nắm được, chỉ biết giương mắt nhìn cánh tay rơi xuống, không nhúc nhích.

“Phong Thứ?”. Trường Bình đưa tay lên mũi chàng, nàng hét lên: “Phong Thứ! Phong Thứ!”.

Bốn bề tĩnh lặng, chỉ có tiếng gió đang đáp lời nàng. Vi vu vi vu, giống như tiếng tiêu chàng từng thổi. Chỉ trong khoảnh khắc, dường như cả ngàn năm, ngàn năm tương tự, cháy thành tro bụi, chuyện cũ trước đây cũng tan thành mây khói, chẳng bao giờ tồn tại nữa.

Không còn nữa.

Sẽ không còn đôi mắt đen láy nhìn nàng say đắm, sẽ không còn đôi tay ấm áp, nhẹ nhàng đỡ nàng; sẽ không còn giọng nói thanh trong, khẽ gọi tên nàng. Không còn gì nữa.

Thế giới của nàng lại một lần nữa trở về trạng thái trống rỗng.

Trống trải vô cùng.

Huyết ngọc khiến bàn tay nàng như bị thiêu đốt, bỏng rẫy. Quả nhiên không nên chạm vào miếng ngọc này, chạm vào nó là đau lòng, đau đến mức không thể đau hơn.

Nàng lặng người nhìn miếng ngọc trong tay, lần đầu tiên quan sát nó tỷ mỉ. Trên miếng ngọc có khắc một bông hoa chum chim cực kỳ xinh đẹp, chần chờ mãi không chịu bung nở.

Đột nhiên, có rất nhiều thứ từ từ, từng chút một trở lại trong đầu nàng. Nàng nhìn thấy trong bóng nước dập dềnh, chiếc thuyền nhỏ nhẹ như lông vũ; nàng nhìn thấy bàn tay chèo thuyền thon dài và tao nhã; nàng nhìn thấy tà áo xanh nhẹ bay theo gió, mang theo phong thái thoát tục của chủ nhân.

Thì ra là chàng!

Thì ra là chàng!

Thì ra là chàng!

Mặt Trường Bình trắng bệch, nàng nhìn miếng ngọc sững sờ không tin, đóa hoa đó trùng điệp lồng khít trong mắt nàng, gọi ra tên của nó, tên của nàng.

~**~**~

Đóa hoa ấy đứng cô độc rất nhiều năm rất nhiều năm.

Tên nó là Ưu Đàm.

~**~**~

Một bầy chim bay qua trên bầu trời, đám hoa đại đang nở rộ rực rỡ, những lời đã từng nói, những việc đã từng làm, những người đã từng gặp, đang dần dần hiện lên trong trí não.

Những tháng ngày trong mười sáu năm vụt qua như một cái búng tay, những tháng ngày vài ngàn năm giống như phẩm màu rơi trong nước, loang ra từng chút một, nở ra vô vàn màu sắc.

Nàng nhìn thấy gương mặt mình trong ánh sáng khúc xạ trên miếng ngọc, là dung nhan không thuộc về hồng trần, là một bông hoa tuyệt sắc đứng giữa phù thế.

Tên nàng là Ưu Đàm.

Ưu Đàm, người muốn thành thần thì phải trải qua Hằng kiếp.

Tại sao ta phải thành thần? Tại sao phải thành thần?

Đáp án cứ nhảy nhót, tung tăng, giãy giụa, xé tan từng lớp sương mù dày đặc, cảm giác nóng ran ở bàn tay tăng lên, dường như thứ bị xé tan không phải một vật nào đó trong ký ức mà là cơ thể thực tại của nàng. Nhưng Trường Bình không lên tiếng, nàng nghiêng rằng chịu đựng.

Nàng cần đáp án!

Cuối cùng miếng huyết ngọc tự vỡ, tan chảy thành nước, nhỏ giọt qua kẽ tay nàng, ngấm vào đất và mất hút. Cùng lúc đó mây mù tan hết, nàng nhìn thấy rõ đáp án.

Không phải, hóa ra không phải là người nàng đã theo đuổi ba ngàn năm, mà là chàng. Chàng!

Chàng...

Nàng cup mắt, nhìn ngắm gương mặt người trong lòng mình, Phong Thứ, Phong Thứ, hóa ra chàng chính là người ấy. Người ấy, người ấy...

“Ta là Mục Túc Tử, đến đưa nàng tới kiếp sau”. Bên hồ nước gợn sóng xanh, chàng rẽ nước mà tới. Khói bụi mờ mịt đáng sợ, mặt nước vẫn không xao động.

Hóa ra là chàng.

Trường Bình ôm chặt lồng ngực, cảm giác mình giống một chiếc cốc đang nứt vỡ từng chút một. Trong lúc vỡ vụn, chạm phải một vật, đưa tay vào lòng lấy ra đồng tâm kết bảy màu. Thực ra hôm ấy nàng cũng mua một cái... đồ cam vàng lục xanh lam tím, màu của cầu vòng bảy sắc.

Ông trời sao mà tàn nhẫn, lại trêu đùa nàng thế này, để nàng yêu thích cầu vòng bảy sắc nhưng không biết vì sao; để nàng dốc sức thành thần nhưng không biết lý do; để nàng yêu nam nhân này mà cũng chẳng hiểu nguyên do!

Thật sự quá tàn nhẫn...

Nước mắt Trường Bình rơi xuống mặt Phong Thứ, rồi men theo khuôn mặt rớt xuống dưới, giống như chàng đang khóc.

“Công chúa?”. Thấy sắc mặt nàng kỳ lạ, thống lĩnh thân binh bèn lo lắng hỏi.

Trường Bình từ từ quay đầu lại, nhìn hẩn, ánh mắt mờ dần nhưng trầm tĩnh. Bất gặp ánh mắt ấy thống lĩnh thân binh sợ hãi giật mình. Ông trời ơi, hẩn không nhìn nhầm chứ, đây đâu phải đôi mắt của người sống, rõ ràng là đôi mắt của người chết. Chỉ trong khoảnh khắc, công chúa từng được mệnh danh là đệ nhất mỹ nữ của hoàng thất tiền triều dường như đã già đi mấy chục tuổi.

Thật đáng sợ!

Trường Bình đặt đồng tâm kết vào lòng Phong Thứ rồi loạng choạng đứng dậy, thống lĩnh thân binh vội vàng lên trước đỡ nàng, nàng không phản kháng, cứ để mặc hẩn đỡ lên xe.

Không còn nữa, chuyện cũ kiếp xưa đã hóa thành tro bụi, tất cả đã bị hủy diệt, hoàn toàn.

Đời này chấm dứt từ đây.

“Trường Bình công chúa, năm mười sáu tuổi, để chọn Chu Thế Hiển làm phò mã. Sắp thành hôn, bị tạm dừng vì giặc giã. Thành bị chiếm, để vào Thọ Ninh cung, công chúa nắm vạt áo để khóc, để nói: “Tại sao người lại sinh vào nhà ta?”. Kiểm vung lên, chặt đứt tay trái, rồi lại chém. Chiêu Nhân công chúa ở Chiêu Nhân điện. Năm ngày sau, Trường Bình công chúa tỉnh lại. Năm Thuận Trị thứ hai nhà Đại Thanh, công chúa dâng thư viết: “Thần thiếp thoát chết, cảm tạ trời cao, nguyện quy y cửa Phật”. Hoàng đế không chuẩn y, lệnh cho Hiển tiếp tục thành thân với công chúa, ban thêm cho đất đai phủ đệ vàng bạc ngựa xe. Công chúa khóc. Một năm sau bệnh mất. Ban cho an táng tại Quảng Ninh môn”.

“Minh sử. Công chúa truyện”

3. 3. Chuyển

3. Chuyển

Lại là thủy sắc kỳ dị, sương mỏng phủ nhẹ.

Ta dùng chân bên hồ, mặt nước như bầu trời, xanh lam quang đãng. Vì sớm đã dự cảm có điều chẳng lành, nên dù không nhìn thấy chiếc thuyền nhỏ, nhưng cũng không cảm thấy ngạc nhiên.

Ba ngàn năm trước, chàng đã đưa ta qua sông ở đây; hai ngàn năm trước, chàng vẫn ở đây; nhưng một ngàn năm nay, chàng không ở đây nữa.

Phía sau lưng một giọng nói vang lên trong không trung, trang trọng uy nghiêm: “Ưu Đàm, chúc mừng con”.

Chúc mừng? Ta bật cười, không cần quay đầu ta cũng biết người đằng sau là ai.

“Thần, chàng ở đâu?”.

Giọng nói vang lên: “Con đã qua Hằng kiếp, ta tới đón con lên tiên giới”.

“Con muốn gặp chàng”.

Phía sau trầm ngâm không nói.

Ta quay lại, kiên định nói từng câu từng chữ: “Con muốn gặp chàng. Mục Túc Tử, con muốn gặp chàng”.

Thần mặc áo bào trắng ngồi trên đài sen, thần tình trang trọng. Phật quang vô biên. Trên gương mặt là sự linh diệu quen thuộc. Đúng thế, linh diệu, ta nên sớm nghĩ tới chứ, ngoài thần ra làm gì có ai có được sự linh diệu như vậy?

“Không có Mục Túc Tử”. Thần đáp: “Chưa bao giờ có Mục Túc Tử”.

Ta cười, trong nụ cười là đôi mắt ngấn lệ: “Vậy Người hãy cho con biết, chàng là ai? Người con chờ đợi, con tìm kiếm, vì muốn gặp chàng con đã quyết chí thành thần nhưng bị chàng phong ấn ký ức, là ai?”.

~**~**~

Bông hoa ấy vốn dĩ cực kỳ bình thường, mọc giữa bụi hoa, chẳng tranh chẳng cầu với thế gian.

Có một ngày, một kẻ lỗ mãng bước qua, giẫm lên nó, hấn vội vã bước đi không nhìn thấy một bông hoa nhỏ bị mình giẫm dưới chân, cho dù nhìn thấy hấn cũng không để tâm.

Cành hoa bị giẫm bẹp sang một bên, nằm rạp trên mặt đất, thoi thóp thở.

Đúng lúc đó, một người khác bước tới, thấy bông hoa nhỏ sắp chết, chàng thở dài, múc nước bên suối tới tưới cho nó, thân cây ngóc lên, chóp mắt đã khỏe khoắn.

Bông hoa nhỏ nhìn chăm chăm vào nét linh diệu trên mày mắt của chàng, cực kỳ thoát tục. Lúc định thần nhìn kỹ chỉ thấy bóng áo xanh, nhẹ nhàng mà đi, hơi sương trên mặt đất nhuốm bảy sắc, đỏ cam vàng lục xanh lam tím, rực rỡ lạ thường.

Hoa mai nói với nó, người ấy không phải con người, mà là thần tiên.

“Cả đời này người không gặp được hấn đâu, từ bỏ đi”. Đám hoa lần lượt thở dài.

Bông hoa nhỏ lắc đầu, thề thốt: “Ta phải gặp chàng. Nếu chỉ có thần mới gặp được thần, vậy ta sẽ tu luyện ngàn năm, có sao đâu”.

Thế là nó khổ luyện một ngàn năm, công đức viên mãn.

Khi bước vào linh giới, chợt nhìn thấy cầu vồng rực rỡ bên hồ, trong lòng như bị sét đánh, sát na đó, đánh mất niềm tin.

Nó chỉ nhớ mình phải thành thần, nhưng lại quên mất rốt cuộc vì sao phải thành thần.

~**~**~

Thần nói: “Bốn ngàn năm trước, người qua đường ấy giẫm lên con, khiến con suýt chết, đã mở ra mối tình duyên ba đời của con và người ấy”.

Một ngàn năm đầu tiên, người qua đường là Phạm Lãi; một ngàn năm thứ hai, người qua đường là Lưu Thích; một ngàn năm thứ ba, người qua đường là Chu Thế Hiển.

Thần nói: “Bồ Tát từ bi, không nỡ để con héo chết, nên nhón tay cứu mạng con, có sao con cố chấp, cuối cùng dẫn đến nạn nghiệt duyên này”.

Ta cúi đầu, là chàng, là chàng, là chàng...

“Ưu Đàm, con vẫn chưa nhớ ra sao?”.

Ta nằm ra đất, đau đớn òa khóc: “Con chỉ muốn gặp chàng, chỉ muốn gặp chàng, vì sao các người tàn nhẫn như vậy, phong ấn ký ức của con, khiến con quên chàng. Nếu con đã quên chàng, tại sao còn bắt chàng xuất hiện trước mặt con, hai lần đưa con qua hồ, rồi theo con xuống phạm trần một kiếp?”.

Thần nhìn ta, đôi mắt sáng rực, thắm đẫm từ bi mà không hề thương hại: “Bởi vì con cố chấp muốn gặp, khiến Bồ Tát không an lòng, thượng đế đã lệnh cho Bồ Tát độ con thành tiên, con lại liên tục bỏ lỡ hai ngàn năm, Bồ Tát không còn cách nào khác, bèn cùng con nhập thể với thân thể tiên linh, tự mình điểm hóa, cuối cùng giúp con vượt qua kiếp số”.

“Thần, xin người cho con gặp chàng”.

“Nếu con không từ bỏ được chấp niệm, thì không gặp được hần”.

“Nếu con từ bỏ chấp niệm, làm sao có thể gặp được chàng?”.

“Vì con và hần không có duyên”. Thần nói rõ ràng từng chữ một, từng chữ như băng lạnh ngấm vào tim: “Cho dù con và hần xếp cùng tiên ban, thì vẫn không có duyên gặp mặt”.

Ta loạng chạng đứng dậy, lùi lại sau mấy bước, không dám tin kết quả khổ luyện ngàn năm lại như vậy, vẫn không thể nào gặp mặt!

“Đừng... đừng! Đừng đối xử với con như vậy, đừng!”.

“Lời chỉ nói đến đây, con tự biết mình phải làm gì”.

Thấy đài sen sắp bay đi, ta vội tiến tới ôm lấy ngai, khóc lóc: “Thần, người thương chúng sinh, vậy xin người hãy thương lấy con, xin người hãy thương lấy con, xin người hãy thương lấy con! Con tu luyện ngàn năm, vượt qua kiếp số ba đời, vất vả như vậy chỉ mong được gặp chàng, nở hoa trước mặt chàng. Con xin người, con xin người! Thần, xin người đồng ý với con. Con có thể không làm thần tiên, con có thể vứt bỏ bốn ngàn năm công đức, xin người cho con gặp chàng một lần, để con hoàn thành tâm nguyện này. Xin người, con xin người!”.

Ta dập đầu, máu và nước mắt thấm ướt hoa sen.

Hồi lâu, thần chăm chú nhìn ta, khẽ thở dài: “Kẻ si tình...”.

4. 4. Hồi

4. Hồi

Rừng trúc sâu thẳm, áo xanh và trúc xanh như hợp thành một.

Cuối cùng ta đã gặp được chàng...

Hai tay chàng buông thõng, cúi mày thu mắt, yên tĩnh như không tồn tại.

“Vi Đà Bồ Tát”. Ta lên tiếng, một bước một tiếng, sau bốn bước, ta đã đứng cách ba thước trước mặt chàng.

Chàng ngượng ngùng cúi đầu, không ngược mắt lên nhìn ta.

Ta chậm chậm quỳ xuống, hai tay nâng ngang trán lạy ba cái.

“Cảm ơn người ngày trước đã cứu ta, cũng cảm ơn người đã chèo thuyền đưa ta qua linh giới, càng cảm ơn những việc người đã làm vì ta khi ở hồng trần”.

Chàng im lặng, vẫn không nói gì.

Nhưng, không sao cả, dù sao ta cũng đã thực sự gặp được chàng, lần này, ta không mất đi ký ức, ta nhớ từng chi tiết, ta nhớ dáng vẻ chàng, ta cũng nhớ... tình yêu và sự cố chấp ta dành cho chàng suốt bốn ngàn năm qua...

“Bồ Tát, thần nói kiếp số của ta là “Hằng”. Ta nhập thế, hai kiếp trước đều không thể lấy người năm xưa đã giẫm ta hại ta suýt chết, kiếp thứ ba, vì Bồ Tát cứu ta nên cuối cùng ta mới lấy hắn, trọn vẹn nhân quả, công đức viên mãn. Nhưng, đây chính là Hằng sao?”.

Khóe môi ta nhếch lên, nửa là xót xa nửa là châm biếm.

“Bồ Tát đã từng nói với ta, tình không thể vĩnh hằng, còn thần nói với ta, chỉ có những chuyện đã trôi qua mới bất biến, mới có thể vĩnh hằng. Ưu Đàm cũng có kiến giải riêng về điều này, Ưu Đàm nói cho người nghe, có được không?”.

Ta thấy trường bào của chàng khẽ lay động như sóng nước, nhưng chàng vẫn không chịu nhìn ta, không nói một lời.

Vi Đà Bồ Tát, ta biết người là con của trời, là một trong Bát Đại Tướng Quân của Tăng Trưởng Thiên Vương trấn giữ phương Nam, mặc dù sống trên trời nhưng sớm rời xa thiên dục, đồng trình tu hành, chưa từng sai sót. Nếu không phải vì ta ngu xuẩn cố chấp, tạo nên nghiệt duyên, thì người vẫn là vị thần hoàn hảo trên thế gian này. Người có oán ta đã làm lỡ việc tu hành của người không? Vì vậy khi ta dùng thần tịch đối lấy cơ hội gặp người một lần, người mới đối xử lạnh lùng, khiến ta đau lòng.

Ta mím môi, cố nén nước mắt, tiếc tục mỉm cười nói: “Đối với ta, ngày hôm đó, khi người đỡ cành hoa, cứu sống ta, ta quay đầu, nhìn theo bóng người chính là vĩnh hằng. Bởi vì từ lần đó, ta coi người là mục đích sống. Người phong ấn ký ức của ta thì sao? Ba ngàn năm nay ta quên người thì sao? Ta vẫn ghi nhớ ta phải thành thần, vẫn kiên trì muốn lại gần người, nhưng khi ở phạm trần, ta không yêu Chu Thế Hiển mà yêu người. Bồ Tát, tình yêu của ta dành cho người chính là vĩnh hằng”.

Cuối cùng chàng ngược mắt, chăm chú nhìn về phía ta. Đôi mắt đen như nhung ấy, nhìn không rõ, hiểu không thấu.

Nhưng, như thế đã đủ rồi.

Ta nhẹ nhàng đứng dậy, tươi cười nói: “Năm đó ta đã nói với mình, nhất định để người nhìn thấy ta khi nở hoa. Bây giờ, xin người hãy nhìn ta, đừng nhắm mắt, cũng đừng rời mắt. Xin người hãy nhìn ta”.

Khép hai chân lại, ta rút cây trâm cài trên tóc, tóc xỏa buông lơ phũ lên toàn thân. Đây là dáng người sau khi ta tu luyện thành linh, nhưng nàng không phải ta. Ta là một cây hoa quỳnh, lá xanh thân đỏ, hoa trắng nhụy vàng, vẩy bạc tôn vẻ quốc sắc, long lanh tô điểm sự phong hoa, dưới tầng tầng cánh mỏng, mềm mại là tâm, bền vững là tình, cánh hoa hé mở khiến vạn vật say đắm, xuất hiện trong khoảnh khắc, rực rỡ hơn muôn hoa.

Vi Đà Bồ Tát, xin hãy nhìn ta. Ta muốn chàng nhìn thấy...

Thứ gọi là Vĩnh Hằng.

Trong cơn mơ hồ, ta nhìn thấy chàng lao tới ôm ta, cuối cùng ta đã nhìn thấu thần sắc trong mắt chàng, đó là đau.

Đó là đau, giống nỗi đau của ta, tại sao trước đây ta nhìn không hiểu?

“Ưu Đàm...”. Chàng khẽ gọi, thanh âm run rẩy, đó là khổ.

Đó là khổ, giống nỗi khổ của ta, tại sao trước đây ta không nghe ra?

“Bồ Tát, hoa quỳnh không thể nở hoa. Nếu nó không nở, sẽ mãi mãi không tàn, một khi nó nở hoa, tức là đã đến tận cùng”. Linh nguyên của ta đã tận, hình thể dần dần tiêu tan, cảm giác này rất giống khi đầu thai. Nhưng ta biết, khi đó một cuộc sống mới sẽ bắt đầu, còn bây giờ, ta sẽ tan biến, tan biến thực sự, sẽ trở thành hư vô trên thế giới này.

Chàng run rẩy, một vật trong lòng rơi ra, ta đã nhìn thấy rõ...

Đỏ cam vàng lục xanh lam tím, những sợi dây bảy sắc màu kết lại với nhau, từng vòng nối lại, gọi là đồng tâm kết.

Chàng...

Chàng luôn mang nó theo bên mình sao?

Hóa ra chàng luôn mang theo nó...

“Không biết vì sao, từ nhỏ ta đã thích ngắm nhìn màu sắc của cầu vòng, khi mua đồng tâm kết, cũng chọn đồng tâm bảy màu mà không cần suy nghĩ... Bây giờ, cuối cùng ta đã hiểu, đây là màu của chàng”. Ta cười với chàng, cười cho hết nỗi tương tư ngàn năm nay, gánh nặng ngàn năm nay, nỗi tủi thân ngàn năm nay, sự kiên trì ngàn năm nay; cười hết chua cay oán giận đau khổ đời đời kiếp kiếp; cười hết sự dối lừa, bất công của tam giới, bị trời xanh trêu đùa số mệnh; cười cho hết sự si tình của ta; cũng cười cho hết sự bất lực của chàng.

Chàng đưa tay ra trước mặt ta, trên tay là dải cầu vòng cong cong. Cầu vòng là tượng trưng của Vi Đà tôn giả, mỗi lần xuất du, luôn có cầu vòng làm bạn. Khi là Trường Bình, ta đã từng nói ước nguyện lớn nhất chính là được chạm vào cầu vòng. Và bây giờ chàng đưa nó tới trước mặt ta, nhưng ta không có tay để chạm vào nó.

Giống như số trời đã định, ta và chàng, hữu duyên vô phận.

Quả là, quả là, đáng thương.

“Bồ Tát, khi nở hoa ta rất đẹp phải không? Ta chỉ nở hoa vì chàng, chỉ vì chàng, chỉ vì mình chàng...”.

Cái nhìn cuối cùng, khi ta nhìn vào mắt chàng, ta thấy một đóa hoa, đang dần héo rũ.

5. 5. Vĩ Thanh

5. Vĩ Thanh

Năm 2004, trong đêm, một đôi tình nhân ngồi bên nhau.

Cô gái đột nhiên vui mừng reo lên: “Anh nhìn xem, hoa quỳnh nở rồi này”.

Chàng trai nhìn theo hướng tay cô gái chỉ, quả nhiên, chậu hoa quỳnh trên bậu cửa sổ đang bung nở, từng lớp, từng lớp cánh xòe ra mềm mại vô cùng, cánh hoa như tỏa ra thứ ánh sáng bạc dưới khúc xạ của ánh đèn điện rất đổi xinh đẹp.

Chàng trai khẽ thở dài: “Hoa quỳnh nở rồi, vậy Vi Đà Bồ Tát chắc chắn ở quanh đây...”.

Cô gái tò mò hỏi: “Tại sao lại thế?”.

“Em chưa từng nghe câu nói này à?”. Chàng trai chậm rãi đọc: “Hoa quỳnh xuất hiện, chỉ vì Vi Đà”.

Cô gái cảm thấy thích thú: “Nói như thế nghĩa là có điển cố?”.

“Hoa quỳnh có tên khác là hoa Vi Đà. Có người nói rất nhiều, rất nhiều năm trước...”.

Năm ngàn năm đã trôi qua.

Hoa quỳnh tàn lụi, chỉ vì Vi Đà.

HẾT

6. Bao Nhiêu Năm Qua – Lời Dẫn

Bao nhiêu năm qua

Lời dẫn

Ta theo ngọn đèn lồng ấy suốt một thời gian dài.

Một người xách đèn lồng trên tay, y mặc áo bào trắng, tóc dài chấm eo, trên ngón trỏ thon dài có đeo một chiếc nhẫn vàng. Ta không hiểu tại sao mình lại đi theo y, hoặc là, không hiểu tại sao lần đầu tiên thấy ngọn đèn lồng ấy, giống như bị thứ gì đó dính chặt, cứ bất giác bay về phía nó.

Trên bình nguyên vắng vẻ, một màu xanh xám đập vào mắt, bao gồm cả dòng sông phía trước, dưới sắc trời xám tối đang ánh lên vệt xám mờ mờ.

Tiếng vi vu vọng lại từ nơi rất xa, như tiếng ma khóc quỷ hờn. Có một chiếc thuyền nhỏ đang từ đầu kia của dòng sông chậm rãi chèo tới, có một nữ nhân áo đen đang thổi tiêu ở mũi thuyền. Nữ nhân đứng thẳng; mái tóc dài màu trắng buông xõa giống như chùm ánh sáng chiếu thẳng xuống, không có gió nên mái tóc không lay động; dung nhan nhìn không rõ, dường như là một thiếu nữ thanh xuân, nhưng cũng giống như một phụ nữ trung niên.

Người áo trắng dừng lại bên bờ sông, quay lại nhìn ta, đôi mắt như bầu trời mưa giông bão tố sắp ập tới, đen như màu mực, nhưng vẫn ẩn hiện thứ ánh sáng nhàn nhạt.

Bỗng nhiên ta cảm thấy sợ hãi.

Thuyền tựa sát vào bờ sông, nữ nhân áo đen đặt cây tiêu trong tay xuống, giọng nói như bay bổng tận chân trời: “Chính là nàng ta sao?”

Người áo trắng gật đầu.

Nữ nhân lạnh lùng nhìn về phía ta: “Ba hồn bảy phách đã mất hết chín phần, cho dù người dùng đèn Linh Tề dụ một phách cuối cùng tới đây, e rằng muốn luân hồi cũng không dễ”.

Người áo trắng trầm mặc một hồi, đáp: “Đây là phách thuần khiết nhất”. Giọng nói trầm ấm, vui tai, có tiết tấu rung động lòng người, dường như là sự dung hòa của Phật âm và ma nhạc.

Nữ nhân áo đen dường như đã hiểu, vẫy tay về phía ta: “Lại đây”.

Thân ta bay về phía ấy một cách không tự chủ, người đó đưa ta một bát nước trong ánh lên màu xanh nhạt, trong bát nước phản chiếu bộ dạng của ta, một cái bóng mờ ảo như khói, nhạt nhòa, vụn vỡ.

Tại sao lại như thế này?

Ta kinh hãi nhìn bát nước, rồi quay đầu nhìn người áo trắng, những lời mơ hồ không hiểu trước đó chợt trở nên rõ ràng. Ta chết rồi sao? Lê nào đây là Minh giới? Người này dùng đèn lồng dụ ta tới đây là muốn dẫn ta đi đâu thay sao? Nhưng ta là ai? Ta là người thế nào, tại sao lại chết, trước khi chết đã xảy ra những chuyện gì, ta không hề nhớ một chút nào cả!

Rốt cuộc chuyện này là như thế nào?

“Uống xong, ta sẽ dùng pháp lực đưa nàng vào luân hồi. Có thành công hay không còn phải xem tạo hóa của nàng.”

Ta bưng bát nước, suy nghĩ hỗn loạn, đang phân vân nên uống hay không thì chợt có một luồng sáng xé trời bay tới, bát nước vỡ tan, thứ nước xanh trong bát biến thành khói trắng.

Chân trời xuất hiện một luồng sáng đỏ, trong đó một nữ tử cưỡi một con chim lớn lông màu xanh tức tốc bay tới, nói: “Không được để nàng ta vào luân hồi”.

Người áo trắng vung tay áo, trong không trung bỗng chốc bày ra một kết giới vô hình, chặn nữ tử ở bên ngoài.

Nữ tử nhảy từ trên lưng chim xuống, tức giận nói: “Thập Nhị Quý, người điên rồi!”.

Người áo trắng vờ như không nghe thấy, đưa mắt ra hiệu với nữ nhân áo đen. Nữ nhân áo đen hiểu ý, vung tay xuống mặt đất, chiếc bát vỡ tự động liền lại bay về tay nàng, lúc đưa tới trước mặt ta bên trong đã chứa đầy nước.

“Không được uống!”. Nữ tử áo đỏ đứng bên ngoài kết giới hét lên: “Nhất Tịch, tỷ không được uống!”.

Ta sững sờ nhìn nàng ta, không hiểu gì cả. Nàng ta là ai? Đang gọi ta sao? Ta tên là Nhất Tịch? Tại sao ta chẳng nhớ gì? Tại sao?

“Thập Nhị Quý, tại sao ngươi muốn làm trái ý trời? Ngươi biết sẽ có hậu quả thế nào không?”.

Người áo trắng điềm tĩnh nói: “Sự việc cũng nên có kết thúc”.

“Tỷ ấy đã hồn bay phách tán, lẽ nào vẫn chưa kết thúc?”.

“Đương nhiên là không”. Ngón tay đeo nhẫn vàng của Thập Nhị Quý khẽ cử động, trong không trung lập tức hiện lên một tấm gương, trong gương hoa đào bay bay, cảnh sắc vốn tuyệt đẹp, nhưng bỗng nhiên, những cánh đào đang bay bỗng biến thành bích huyết, bay lả tả khắp trời khắp đất... Thập Nhị Quý vung tay, tấm gương biến mất, nhưng mùi máu tanh vẫn quấn quanh bên mũi, hồi lâu vẫn chưa tan đi.

Nữ tử áo đỏ cũng kinh ngạc trước cảnh tượng này, hồi lâu mới run rẩy hỏi: “Tại sao lại như thế?”.

“Oán hận không ngừng, tội nghiệt không dứt. Vì thế, mười sáu năm sau khi hoa đào tái hiện, máu nhuộm chúng sinh, vẫn cần nàng ấy”. Y chỉ về phía ta: “Để hóa giải kiếp số”.

Ánh mắt của nữ tử áo đỏ nhìn ta rồi nhìn Thập Nhị Quý, lẩm bẩm: “Lẽ nào nàng ta và Giản Linh Khê...”.

Thập Nhị Quý gật đầu, trên khuôn mặt khó phân rõ vui buồn đó biểu lộ sự bất lực vì thấu hiểu thế sự.

Nữ tử áo đỏ im lặng một hồi, buồn bã nói: “Uống đi”.

Ta rất muốn hỏi xem đây rốt cuộc là chuyện gì, nhưng không thể phát ra âm thanh. Đèn lồng đang chiếu ánh sáng màu vàng như thúc giục, thế nên ta từ từ uống hết bát nước.

“Nhất Tịch...”.

“Nhất Tịch...”.

Trong cơn run rẩy dường như có rất nhiều giọng nói đang gọi cái tên này, nhiều gương mặt nhanh chóng vụt qua trong đầu, khi ta muốn giữ lấy thứ gì đó, thì một vòng sáng hiện lên, vạn vật trời đất bỗng chốc hóa thành hư không, không tồn tại nữa.

7. Chương 01

Chương 1: Tiểu Vong Sơ

Ta nhón chân khê lên qua đại sảnh của quán trà chật kín người, còn không quên liếc nhìn người trên sân khấu, Trần tiên sinh đang kể: “Đông Châu đại hiệp truyện” lần thứ một nghìn lẻ một, mười mấy năm rồi chẳng thay đổi chút gì ới mẽ. Ta vừa lắc đầu vừa men theo vườn hoa dưới hành lang tiếp tục khom lưng bước về phía trước, bỗng một chiếc muôi thủng đột nhiên từ cửa sổ thò ra, gõ thẳng lên đầu ta không chút do dự, kèm theo đó là tiếng thét đủ sức dọa chết người ta: “Tiểu Khê!”.

“Suyt...!”. Ta vội vã đưa tay làm hiệu với người trong cửa sổ, nhưng tai trái đã bị người ta véo một cái đau nhói.

“Cái tên tiểu tử này, lại chạy ra ngoài cả đêm không về? Còn suyt, suyt cái gì mà suyt? Từ lúc ngươi đặt bước chân đầu tiên vào quán trà lão nương đã nhìn thấy ngươi rồi”.

“Ai da, Tam Nương ơi đau quá, nhẹ thôi, nhẹ chút được không?”. Ta run run quay đầu lại, thứ lọt vào mắt quả nhiên là gương mặt dù có tuổi nhưng vẫn mặn mà, xinh đẹp của Tam Nương.

“Nhẹ một chút?”. Tam Nương mạnh tay hơn, ta rú lên như lợn bị chọc tiết, hai tên tiểu nhị là hảo bằng hữu bưng trà và điểm tâm đi ngang qua, ta vội lên tiếng gọi: “Tiểu Sơn, Tiểu Thủy, mau tới giúp ta với...”.

Hai tên hảo bằng hữu vờ như không nghe thấy rồi mất hút ở chỗ rẽ, không thèm liếc về phía bên này một cái. Tiểu Sơn, Tiểu Thủy được lắm, các người không đáng mặt làm anh em, không có nghĩa khí, để mặc một mình ta bị Tam Nương phạt...

Vừa nghĩ tới đây, cơn đau trên tai ta lại tấy lên. Tam Nương gằn giọng nói: “Nói mau, đêm qua chui vào xó nào? Lại gây ra họa gì hả?”.

“Oan uổng quá Tam Nương ơi, Tam Nương đừng thẩm vấn con như Bao Công thẩm vấn phạm nhân thế chứ. Con có tội tệ đến thế đâu, làm gì mà ngày nào cũng gây họa?”.

Tam Nương lạnh lùng hừ một tiếng: “Người khác ta không dám nói, nhưng còn người chắc chắn có!”.

“Nhưng tối qua con thật sự không gây họa mà, con còn dùng cảm cứu người nữa!”.

Tam Nương cười khẩy: “Người, cứu người?”.

“Tam Nương không tin à? Để con kể cho Tam Nương nghe, hôm qua con...”. Ta đang định kể chi tiết ly kỳ mới gặp đêm qua thì Tiểu Sơn hốt ha hốt hải chạy tới, vừa chạy vừa hét: “Bà chủ, không xong rồi! Có rất nhiều người tìm tới đây”.

Tam Nương buông bàn tay đang véo tai ta ra, quay người hỏi: “Nói cho rõ ràng một chút, mấy người, có những ai?”.

Tiểu Sơn thở hổn hển đáp: “Vâng, vâng, vâng, là đám người của Phi Giao bang, đến chừng mười mấy người. Tam Nương, có phải bọn họ tìm chúng ta đòi tiền bảo kê không?”

Ta vừa nghe thấy vậy liền rụt đầu lẩn đi, ai ngờ chưa được mấy bước ta lại gặp họa, Tam nương giận dữ nói: “Tám phần là do người gây họa, người nói rõ cho lão nương biết, rốt cuộc tối qua người đã làm gì.”

“Con, con, con không biết bọn họ là người của Phi Giao bang mà. Tối qua con từ chỗ Kỷ bà bà về, lúc qua rừng trúc thấy mười mấy người đang vây đánh một người, chẳng phải Trần tiên sinh thường nói thấy việc nghĩa phải rút dao tương trợ sao? Con liền ...”.

“Người lo chuyện bao đồng phải không?”.

“Cũng không phải thế, bởi vì con chưa kịp ra tay thì ánh đao lóe lên, mười mấy người đó đều gục hết. Con thấy người ấy rất có bản lĩnh, vốn chẳng cần con giúp đỡ, nên con về...”.

“Tên tiểu tử, đợi lát nữa ta tính sổ với người”. Tam Nương nói xong liền chau mày, nhấc gấu váy vội vã đi ra đại sảnh.

Ta ngẫm nghĩ rồi len lén đi sau theo sau hóng chuyện. Thực ra mấy lời ban nãy cũng có chỗ không thành thật, người đó đích thực tự mình đối phó với mười mấy đệ tử của Phi Giao bang, nhưng trước khi người ấy rút dao, ta đã nhảy vào và nói đủ thứ. Nào là giữa đêm trăng sáng ức hiếp kẻ yếu không phải hành động của một anh hùng hảo hán, nào là có Lãnh Hương tiểu kiếm hiệp ta những kẻ xấu xa không được làm vậy... đại loại như thế. Nhưng rõ ràng ta đã thấy mười mấy tên ấy đã chết, người của Phi Giao bang làm sao biết ta có tham gia vào vụ này mà tới đây đòi báo thù?

Ta tới đại sảnh, suy nghĩ mãi vẫn không tìm được lời giải, chỉ thấy đại sảnh vốn huyên náo bây giờ yên lặng, mặt mày ai ai cũng thất sắc nhìn mười mấy tên vạm vỡ hung tợn đứng bên cửa quán, không ai dám ho he một tiếng,

Tam Nương cười giả lả, mặt mày hớn hở bước tới chào hỏi: “Đúng là khách quý, Hồng bang chủ của Phi Giao bang lại đích thân hạ cố tới tiểu tiệm, mau mời ngồi mau mời ngồi. Tiểu Thủy, mau pha trà mời Hồng bang chủ”.

Ta thò đầu qua bình phong nhìn Hồng bang chủ một cái, ông ta cao ráo tuổi chạc tứ tuần, ngoại hình không tuần tú, hơi hung dữ, đặc biệt là đôi mắt sắc lạnh như dao.

Hồng bang chủ đưa tay ngăn lại, không cho Tiểu Thủy dâng trà, lạnh lùng nói: “Bọn ta tới đây không phải để uống trà”.

Tam Nương vẫn cười tươi rói: “Đến quán trà không uống trà, vậy muốn làm gì?”

“Lãnh Hương tiểu kiếm hiệp đâu? Gọi hắn ra đây cho ta!”.

Quả nhiên là tới tìm ta, ta vội rút đầu lại, âm thầm cầu nguyện: Nếu chư vị bồ tát thần tiên Quan m Bồ Tát, Thái Thượng Lão Quân, Thác Thập Thiên Vương, Na Tra gì đó hiển linh, các người nhất định phải phù hộ cho Tam Nương chóng đỡ được đám người này, nếu không ta thảm mất.

Chỉ nghe thấy Tam Nương nói: “Nơi đây là Lãnh Hương trà quán, nhưng chưa từng có tiểu kiếm hiệp gì đó. Các ngài nhầm rồi chăng?”.

Một đệ tử của Phi Giao bang cao giọng: “Sao lại không có? Tới qua chính tai ta nghe thấy! Mau nộp nó ra đây, nếu không tội ta sẽ đập tan quán trà này!”

Sắc mặt Tam Nương thay đổi, trầm giọng nói: “Thật buồn cười, hễ gọi Lãnh Hương gì đó thì nhất định có quan hệ tới quán trà của ta sao? Vị tiểu ca này có nghe thấy tên đó nói hắn sống ở đây, là họ hàng với Tầm Tam Nương ta không?”.

Tên đệ tử sững lại, Tam Nương vẫn không tha, tiếp tục nói: “Lãnh Hương trà quán chúng ta tuy chỉ là một cửa tiệm cỏn con, nhưng cũng là nơi làm ăn đàng hoàng, từ trước tới giờ nước sông không phạm nước giếng với quý bang. Quý bang vì nghe thấy một câu nói của một người chưa từng nghe nói tới đã tới đây đập tiệm, không sợ hủy hoại đạo nghĩa giang hồ sao? Nếu tới tai thành chủ, ta đây sẽ kêu oan để ngài phân xử”.

Tam Nương nhắc tới thành chủ, sắc mặt Hồng bang chủ quả nhiên dễ coi hơn, ông ta chậm rãi: “Không phải ta muốn làm khó người, trong một đêm đệ tử của ta chết liền mười ba mạng, chỉ có mình A Nhược trốn về được, ta cũng phải đòi lại công bằng cho các đệ tử đã chết chứ?”. Lời vừa dứt, đột nhiên có người lao về phía bình phong, ta sợ hãi không kịp trốn, bị hắn tóm gọn, lôi ra ngoài.

“Ái ái, cứu mạng! Tam Nương cứu con!”.

Đệ tử Phi Giao bang lập tức nói: “Bang chủ, chính là nó!”.

Ta vội vàng che mặt: “Không phải ta!”.

Ông ta kéo tay ta ra, áp lại gần: “Người không trốn được đâu, Lãnh Hương tiểu kiếm hiệp chính là người!”.

Ta thấy vậy liền vững dạ, tay chống nạnh nói: “Là ta thì đã sao? Con mắt nào của ông nhìn thấy ta giết đệ tử của ông? Là các người vô dụng, mười mấy người không đánh lại người đó, bị người đó giết sạch, liên quan gì tới ta?”.

Tam Nương sầm mặt lại, ngắt lời ta: “Tiểu Khê, câm miệng!”.

Ta ngậm miệng lại. Tam Nương nghiêm mặt đáp: “Hồng bang chủ, chuyện này chắc có hiểu nhầm. Tiểu Khê là tiểu nhị ở quán trà của ta chứ không phải Lãnh Hương tiểu kiếm hiệp nào đó. Công phu mèo cào của nó ngay cả trời gà còn không chặt, nói gì tới giết người”.

Hồng bang chủ lạnh lùng đáp: “Ta biết tên tiểu tử này không có bản lĩnh như vậy, chỉ cần hắn nói ra tung tích của Tiểu Vong Sơ, bọn ta sẽ lập tức đi ngay”.

“Tiểu Vong Sơ nào? Ta không quen!”

“Tới qua người giúp hắn ta, sao lại không quen nhau được?”

Ta sững lại: “Người nói thiếu niên áo đen ấy? Đánh nhau xong hắn đi luôn, không nói câu nào với ta, còn không buồn cảm ơn ta một tiếng”.

Hồng bang chủ cười nhạt: “Người nghĩ ta sẽ tin những lời này của người sao?”.

“Cái gì mà những lời này với những lời kia, ta chỉ có một lời, người không tin ta cũng đành chịu”. Ta bấu môi, khẽ lẩm bẩm: “Thủ hạ của mình không có bản lĩnh bị người ta giết, có bản lĩnh thì tự truy đuổi, tới chỗ ta ra oai cái gì chứ?”.

Bốp! Cái tát của đối phương khiến cả người ta bay lên, đập vào tường, lúc ngã xuống còn làm vỡ ấm nước trên bếp, nước nóng chảy lênh láng, khách khứa sợ hãi kêu lên, tản ra. Bỗng chốc, đại sảnh trở nên hỗn loạn.

Tam Nương vội tới đỡ ta dậy: “Tiểu Khê, người không sao chứ?”.

Ta há miệng, muốn nói nhưng cổ họng ngòn ngọt, ta nhổ ra một ngụm máu. Từ nhỏ tới lớn, mặc dù không ngừng gây họa, nhưng vì có Tam Nương che chở nên ta thực sự chưa bao giờ chịu ảm ức, đây coi như là lần đầu tiên bị đánh thê thảm thế này, bỗng chốc ta vừa hoảng hốt vừa sợ hãi, không biết bước tiếp theo ông ta sẽ làm gì.

Tam Nương rút khăn tay lau máu cho ta, lúc quay đầu lại mặt đã sắc lạnh như băng: “Hong bang chủ cũng là người có máu mặt trên giang hồ, vậy mà lại đối xử với một văn bối như vậy. Không nói tới việc tên tiểu tử này thật sự không biết tung tích của Tiểu Vong Sơ nào đó ở đâu, cho dù biết đi chẳng nữa, thì người của Lân Hương trà quán ta đây dễ dàng để ông ỨC HIẾP vậy sao?”.

Hong bang chủ lườm Tam Nương mấy cái, không giận mà trái lại bật cười: “Được, ai cũng nói Lân Hương trà quán là nơi không dễ đắc tội ở Nguyên thành, vì đằng sau có nhân vật thần bí chống lưng. Hôm nay ta muốn xem xem, là nhân vật thần bí thế nào mà giỏi giang đến như vậy?”. Nói xong liền phẩy tay, đám đệ tử lập tức đập bàn đá ghế, khiến khách nhân hoảng sợ tháo chạy.

Tam Nương đưa tay ra, Tiểu Thủy lập tức mang chổi lông gà tới, Hong bang chủ thấy vũ khí đó của Tam Nương liền sững lại, Tam Nương lập tức cầm chổi lao về phía ông ta đánh bổ đầu phủ mặt.

Trong lòng ta vui sướng reo lên: Họ Hong kia, người cũng có ngày hôm nay, chổi lông gà của Tam Nương đánh lên người người mới hay làm sao, mười mấy năm qua ta từng ném trái không ít, bây giờ tới lượt người ném mùi!

Mặc dù Tam Nương chưa từng nói mình là nhân sĩ giang hồ, người giang hồ cũng chưa từng coi bà là người trong giới, nhưng mấy lần trà quán xảy ra chuyện, chổi lông gà hễ ra tay là đám người mang danh cao thủ, đại hiệp gì đó đều bị bà đánh cho kêu oai oái, không chừa một ai. Vì thế, ta luôn khẳng định, Tam Nương thâm tàng bất lộ.

Lần này chắc cũng thế.

Ai ngờ ta đã sai, Tam Nương không ngừng vung tay nhưng không hề chạm vào người đối phương, không những thế cuối cùng chổi lông gà đánh vào khoảng không, rơi vào tường, gãy làm đôi.

Ta thấy sắc mặt Tam Nương kinh ngạc, thẳng thốt: “Người không phải Hong Bá Thiên! Hong Bá Thiên không thể có võ công nhường này!”

Hong bang chủ nhếch mép, không phủ nhận.

Tam Nương nhìn chiếc chổi lông gà gãy làm đôi đó, sắc mặt càng lúc càng kinh sợ: “Rốt cuộc người là ai? Tại sao lại đóng giả Hong Bá Thiên?”.

Đối phương không nói gì, chỉ thấy bóng áo xanh vụt bay tới, khóa chặt cổ ta, cắp ta đi như một con gà con.

Ta ra sức giãy giụa, cảm thấy khó thở, cánh tay đang kẹp cổ ta nóng ran như một thanh thép nung đỏ. Cứu mạng! Tam Nương cứu con, cứu con!

Ta loáng thoáng thấy Tam Nương xông lên, nhưng Hong Bá Thiên đánh một chưởng vào bụng bà khiến bà bay ra ngoài.

“Vẫn là câu nói đó, nếu người không nói ra tung tích của Tiểu Vong Sơ, ta sẽ bắt người đền mạng cho các huynh đệ của ta!”. Ánh mắt sắc lẹm như dao găm găm nhìn ta, không hề có chút hơi ấm. Ta há miệng, lần này muốn nói cũng không nói được. Đúng lúc ta tưởng mình chết chắc, thì Hong Bá Thiên chợt buông tay, ta ngã phịch ra đất, cùng rơi xuống đất với ta là một chiếc quạt. Quạt có nan bằng gỗ mun, trên nền

quạt trắng còn viết năm chữ “Bá tửu đông ly hạ”(*). Nét chữ phóng khoáng, mạnh mẽ, ta nhận ra ngay, đây là chiếc quạt của Trần tiên sinh.

(*) Trong bài “Ẩm tửu” của Đào Uyên Minh có câu: “Thái cúc đông ly hạ, du nhiên kiếm nam sơn”, Nguyễn Hiến Lê dịch: “Hải cúc dưới giậu đông/ Thơ thời nhìn núi Nam”. Tác giả dẫn điển, đổi “cúc” thành “tửu” để thể hiện chí hướng của chủ sở hữu chiếc quạt.

Một đôi giày vải màu xám xuất hiện trong tầm mắt, một người đưa tay đỡ ta dậy, hỏi: “Người không sao chứ?”.

Ta ngẩng đầu, bắt gặp đôi mắt màu nâu, giữa nét mày tang thương như nước, bên khoé môi ôn nhuận như gió.

“Tiên sinh...”. Ta òa lên nước mắt.

Hồng Bá Thiên nắm tay phải của mình, cổ tay rỉ máu tươi, ông ta cũng không cảm máu, mắt không chớp nhìn người vừa tới hỏi: “Người là ai?”.

“Trần Phi”. Người vừa tới mỉm cười nhặt chiếc quạt dưới đất lên, phẩy một cái xòe quạt ra: “Thuyết thư tiên sinh(*) của Lãn Hương trà quán”.

(*) Thuyết thư tiên sinh: Nghệ nhân kể chuyện, bình sách thời xưa.

“Thuyết thư tiên sinh?”. Hồng Bá Thiên đi quanh tiên sinh, nhìn ngó thăm dò tiên sinh một lượt từ đầu tới chân, cười nhạt: “Một tên thuyết thư lại có nội lực như vậy sao? Chỉ dùng một chiếc quạt có thể đánh bật tay ta?”.

Trần Phi điềm đạm nói: “Là do các hạ nương tay”.

Hồng Bá Thiên lại nhìn tiên sinh, nói: “Được! Người nói người là thuyết thư tiên sinh, vậy kể vài đoạn xem nào”. Nói xong xua tay, ngay lập tức tất cả thủ hạ liền ngừng đập phá.

Trần Phi im lặng giây lát, nói: “Người tới là khách, chỉ cần trả tiền, ta sẽ kể”.

Tiểu Sơn, Tiểu Thủy vội vã kê lại bàn ghế, đệ tử Phi Giao bang lấy ghế cho Hồng Bá Thiên ngồi. Sau khi mọi thứ trở về trạng thái ban đầu, Trần Phi bước lên sân khấu, cầm kinh đường mộc(*) đập một cái: “Lần trước kể đến đoạn trong rừng Vũ Tử đại hiệp Đông Châu Kỉ Quy Vân đã dạy dỗ bọn m Sơn tứ sát...”.

(*) Kinh đường mộc: Là một miếng gỗ hình chữ nhật, bốn cạnh ở mặt trên có đường vát, thời xưa hay dùng trên công đường xử án hoặc trên sân khấu.

Hồng Bá Thiên đột ngột hô: “Dừng!”.

Ông ta đứng dậy bước tới trước mặt Trần Phi với điệu bộ ngạo mạn, cả đại sảnh trở nên yên tĩnh, yên tĩnh đến mức chỉ nghe thấy tiếng bước chân của ông ta, từng bước, từng bước, giống như đang móc vào tim người ta. Trần Phi vẫn mỉm cười, nụ cười lộ ra sự điềm đạm trên khoé môi và sự mệt mỏi giữa đôi mày. Hồng Bá Thiên bước tới trước mặt tiên sinh, dừng lại, đưa tay vào lòng. Hơi thở của ta dường như ngừng lại. Không phải ông ta lại muốn động thủ, gây bất lợi cho tiên sinh chứ? Nhưng Hồng Bá Thiên lại lấy ra một đỉnh vàng, đặt xuống thư án, từ tốn nói một câu: “Ráng chiều ngừng bay thu sắc muộn. Ta muốn nghe câu chuyện bên hồ Kính Tịch”.

Nụ cười của Trần Phi tắt ngấm, thay vào đó là sự thê lương. Bao nhiêu năm qua ta chưa từng thấy nỗi niềm thê lương ấy trên mặt tiên sinh. Những lời của Hồng Bá Thiên rốt cuộc có ý gì? Tại sao nghe thấy sắc mặt tiên sinh lại trở nên kì quái như vậy? Hồ Kính Tịch là nơi nào? Sao ta chưa từng biết tới?

Trong khi ta đang có hàng loạt câu hỏi thì Tam Nương hất tay Tiểu Thủy, xông tới nói: “Kính kính cái gì, Lãn Hương trà quán chúng ta không có sách này để kể đâu, muốn nghe đi nơi khác mà nghe...”.

Hồng Bá Thiên không nhúc nhích, ánh mắt lạnh băng nhìn Trần Phi, cuối cùng Trần Phi bật cười, đáp “Sách này, ta... không biết kể”.

“Là không biết, hay không dám?”. Hồng Bá Thiên cao giọng: “Không sao, người không nói, ta nói thay người”.

Ông ta quay người, nhìn đám người đang đứng đó một lượt, khi ông ta nhìn ta, ta rùng mình, cảm giác không thoải mái chút nào, giống như dự cảm được điều chẳng lành.

“Theo truyền thuyết nơi nước trời giao nhau ở Nam Minh, có một cái hồ, mặt nước luôn xao động, người bình thường chạm vào nước này sẽ lập tức biến thành băng điều(*)”

(*) Băng điều: Tác phẩm chạm khắc từ băng.

Trần Phi nói: “Trên đời sao có thể có hồ nước như vậy?”

Hồng Bá Thiên không đếm xỉa đến lời tiên sinh nói, vẫn kể tiếp: “Trăm ngàn năm qua chỉ có duy nhất một người là ngoại lệ, người ấy dùng nước hồ rửa tay, vết máu trên tay sẽ mất, sạch sẽ tới mức trong suốt, thể là hắn ta trở thành chủ nhân của hồ. Người ấy là đệ nhất võ lâm trước đây – Giản Linh Khê”.

Một sợi dây đàn trong tim chợt rung lên, một tiếng sét xoẹt qua trong tim. Giản – Linh – Khê. Rõ ràng lần đầu tiên nghe thấy cái tên này, nhưng tại sao ta lại thấy nó quen thuộc đến vậy?

“Giản Linh Khê cả đời ngang dọc trên giang hồ, không có địch thủ, sau khi phát hiện ra hồ nước này đã ẩn cư ở đó. Mùa thu năm ấy, bên hồ xuất hiện một người”. Hồng Bá Thiên nói tới đây, lại đưa mắt nhìn người nghe một lượt, ánh mắt dừng lại trên mặt ta một chút rồi lập tức thu lại: “Nếu nói Giản Linh Khê là kì tích đầu tiên bên hồ Kính Tịch, thì người này là thứ hai, sau khi nàng uống nước hồ xong tuy không biến thành băng điều, nhưng cũng không may mắn, nàng đã biến thành một âm hồn”.

Trần Phi trầm giọng: “Đủ rồi”.

Hồng Bá Thiên vờ như không nghe thấy, vẫn tiếp tục nói: “Người ấy là công chúa Nhất Tịch của Bát hoang lục hợp Cửu điện ma cung”.

Nhất Tịch! Tim ta lại rung lên. Tại sao cái tên này cũng quen thuộc đến vậy? Đường như đã nghe người khác gọi suốt mấy trăm năm vậy.

Đôi mắt Hồng Bá Thiên trở nên mơ màng, giọng càng lúc càng chậm biêm: “Nhất Tịch cho rằng Giản Linh Khê đã hại nàng, vì thế lưu luyến ở lại bên hồ không chịu rời đi. Từ khi nàng tới, nước hồ lại xuất hiện hàng loạt thay đổi kì dị, ban đầu là tuyết rơi bảy ngày bảy đêm, nước hồ đóng băng, nhưng sau đó gốc đào bên hồ nở hoa, rực rỡ như gấm. Một tuyệt sắc mỹ nhân nhẹ bước giẫm lên cánh hoa đào đi qua mặt hồ đóng băng, từng bước lại gần nơi ở của Giản Linh Khê, mỹ nhân tựa cửa mỉm cười, nụ cười còn sáng bừng hơn cả ánh trăng...”.

“Đủ rồi!”. Lần này tới lượt Tam Nương hét lên, đôi mắt bà tròn tròn, giọng khàn đi: “Người là ai? Rốt cuộc người là ai? Ai bảo người tới đây? Làm sao người tới được đây? Người muốn làm gì?”.

Hồng Bá Thiên im lặng, một lúc sau đưa tay từ từ lột mặt nạ da người trên mặt xuống. Gương mặt sau lớp mặt nạ lạnh như băng, trong như ngọc, là một vẻ đẹp tuyệt thế. Vẻ đẹp ấy, làm mờ giới tính, là sự phong lưu bấy giờ ta mới thấy, nhưng không phải đây là lần đầu tiên ta gặp hắn. Đêm hôm qua, trong ngõ sâu ta thấy hắn, mặc áo đen, một đao chém xuống, mười ba đệ tử của Phi Giao bang gục xuống trong nháy mắt.

Người này chính là hắn, thiếu niên áo đen đêm qua.

Là “Tiểu Vong Sơ” mà “Hồng Bá Thiên” muốn tìm.

8. Chương 02

Chương 2: Công chúa ma cung

Cái bấy!

Đột nhiên ta ý thức được rằng chuyện này từ đầu tới cuối là một cái bẫy. Hẳn giả vờ gặp chuyện, gây xung đột với Phi Giao bang, dẫn dụ ta ra tay giúp sức, hôm sau lấy lí do này tới trà quán tìm người... nhưng, mục đích là gì?

Vì muốn Trần tiên sinh kể câu chuyện đó ư?

Giản Linh Khê, Nhất Tịch... Đây rốt cuộc là chuyện gì?

Khi ta còn chưa hiểu chuyện thì Tiểu Vong Sơ đã đưa ra một tấm thẻ nhỏ bằng ngọc trắng như tuyết, tơ màu đỏ thắm, đặt trên lòng bàn tay khiến nó càng trở nên trong suốt, long lanh. Lần này thì không chỉ có Tam Nương, mà sắc mặt của Trần Phi cũng thay đổi.

“Tuyết ngọc hồng nhan lệnh đã tái xuất giang hồ...”. Tam Nương lẩm bẩm một câu, rồi đột nhiên quay đầu sang dặn dò: “Tiểu Sơn, Tiểu Thủy, mau đi đóng cửa lại, hôm nay chúng ta không mở quán. Xong các người cũng lui xuống, ta và tiên sinh có chuyện muốn nói với họ”.

“Khoan đã! Bà đang lo lắng điều gì? Có chuyện gì mà họ không được nghe?”. Tiểu Vong Sơ lướt nhìn chúng ta một lượt, đám thủ hạ của hắn lập tức chặn chúng ta lại.

Trần Phi bước tới trước mặt hắn, điềm tĩnh nói: “Người người muốn tìm là ta, không liên quan đến những người xung quanh. Bọn chúng chỉ là tiểu nhị của quán trà, để chúng đi đi”.

Tiểu Vong Sơ nhướn mày: “Cuối cùng người cũng chịu thừa nhận thân phận của mình rồi?”.

“Ta chưa bao giờ phủ định”.

Tiểu Vong Sơ nhìn Trần Phi một hồi, bỗng dưng cười lớn: “Trần Phi – chuyện cũ thành hư không, cái tên hay lắm. Đáng tiếc, một số chuyện phải đến cuối cùng cũng đến”.

Trần Phi đáp: “Vậy thì sao?”.

Tiểu Vong Sơ thông thả đáp: “Mọi người đều nói ngươi là đệ nhất cao thủ năm đó, thanh Tuyết kiếm của người tiểu ngạo thiên hạ, Vu Đào Diệp của người độc bộ võ lâm. Ta rất muốn thử xem thế nào”.

Hả? Người hắn đang nói là Trần tiên sinh sao? Tiên sinh lợi hại vậy sao? Một người lợi hại như vậy mười mấy năm qua lại ở trong quán trà rách nát này thuyết thư? Có vài lần khách quan gây sự, chê tiên sinh kể chuyện không hay, ném vỏ quả vỏ hạt lên người tiên sinh, tiên sinh cũng không đáp trả... Sao có thể chứ?

Nhưng mọi chuyện đang diễn ra trước mắt cho ta biết, đây không phải là chuyện đùa. Ta há hốc miệng kinh ngạc, Tiểu Sơn Tiểu Thủy bên cạnh xem ra không khá hơn ta là mấy.

Trần Phi đáp: “Ta không tỷ võ với người khác đã nhiều năm rồi”.

Tiểu Vong Sơ mỉm cười, khi tay phải từ từ đưa lên, lưỡi đao dưới ngón tay sáng loáng đến mức cả đại sảnh dường như lóe lên, một luồng hàn khí xé rách không khí ập tới. Ngay cả ta đứng cách xa như vậy cũng cảm nhận được luồng sát khí như bức người đó.

“Người không tỷ thí cũng không sao, bắt đầu từ lúc này, cứ một canh giờ ta sẽ giết một người, cho đến khi người đồng ý thì thôi”. Bóng trắng lay động, cuốn theo một luồng gió lạnh, bỗng chốc lưỡi đao lạnh buốt dừng ở khoảng giữa hai lông mày của ta, còn ta căn bản không nhìn ra hắn ra tay như thế nào.

“Người đầu tiên, bắt đầu từ hắn”.

Làm sao có thể! Ta đang định phản kháng thì Tam Nương lao tới ôm ta nói: “Người không được làm hại nó”.

Trong đôi mắt Tiểu Vong Sơ có thứ ánh sáng kì dị lóe qua, hắn lạnh lùng hỏi: “Tại sao?”.

“Bởi vì...”. Tam Nương mới nói được hai tiếng liền bị Trần Phi ngắt lời: “Tam Nương”.

Tiểu Vong Sơ tỏ vẻ nghi ngờ, nhìn ta rồi nhìn hai người họ, lưỡi đao của hắn chém xuống, bỗng chốc ta cảm thấy lạnh toát, sau đó mới đau đớn. Máu chảy xuống, nhuộm đỏ tấm mắt của ta.

Tam Nương vội hét lên: “Dừng tay! Mau dừng tay! Người trong thiên hạ có thể giết, riêng nó người không thể!”. Câu cuối cùng trong tiếng hét, xen lẫn tiếng kêu kinh ngạc của Trần Phi.

Lưỡi dao sắc thu lại, Tam Nương khóc gục xuống nền đất, cả người run rẩy không ngừng, bưng mặt khóc: “Người không được giết nó, tuyệt đối không được giết nó...”, còn Trần Phi khẽ thở dài một tiếng, nhắm nghiền mắt lại.

Tiểu Vong Sơ bước tới trước mặt ta, nhìn ta chăm chăm, ánh mắt lạnh băng ấy dần trở nên nóng ran. Hắn đột ngột đưa tay nhắc chiếc mũ trên đầu ta lên, gỡ tung mái tóc dài của ta, ta sững sờ nhìn hắn, không hiểu sao sắc mặt của hắn lại thay đổi đến vậy.

“Năm nay ngươi mười sáu tuổi, sinh vào giờ Ngọ ngày Giáp Tý tháng Kỷ Sửu năm Canh Thân, đúng không?”. Không chỉ sắc mặt, ngay cả giọng nói cũng trở nên dịu dàng, xen lẫn bao thứ cảm xúc phức tạp.

Ta sợ hãi lắc đầu, đáp: “Ta không biết. Là Tam Nương nhặt ta từ bờ suối về”.

“Bờ suối?”. Tiểu Vong Sơ liếc nhìn Tam Nương: “Vì thế ngươi tên là Tiểu Khê?”

Ta gật đầu.

Tiểu Vong Sơ im lặng một hồi, ánh dao vụt qua, cửa rách tay hắn, giọt máu trào ra, hắn dùng ngón tay đang chảy máu ấn lên ấn đường của ta. Cũng lạ, ta lập tức cảm thấy vết thương không đau nữa. Khi hắn rút tay lại, ta sờ lên ấn đường, chạm phải một vật vừa trơn vừa lạnh nổi cộm lên. Ta vội vã cầm bình trà đồng trên bàn lên soi, thấy trên ấn đường của ta nổi lên một vật to bằng viên trân châu, nhưng tròn và bắt mắt hơn!

“Đây là cái gì? Tại sao lại như vậy?”. Ta móc vật đó không ra, lúc ta ngẩng đầu lên, mặt của mọi người trong đại sảnh biến sắc.

Tam Nương là tuyệt vọng, Trần Phi là bi ai, còn đám đệ tử Phi Giao bang thì sợ hãi, tất cả đều quỳ xuống kính cẩn hô: “Bái kiến công chúa!”.

Ta sợ hãi, họ đang làm gì thế này? Trận thế lớn như vậy thực đáng sợ chết đi được!

Tiểu Vong Sơ tra kiếm vào bao, khụy gối nói: “Tả sử giả của Bát hoang lục hợp Cửu điện ma cung Tiểu Vong Sơ, đặc biệt tới cung nghênh công chúa hồi cung”.

“Người... đang đùa à?”. Ta lắp bắp. Công chúa? Gặp ma rồi! Cái gì mà Bát hoang lục hợp Cửu điện ma cung hôm nay ta mới nghe lần đầu, hơn nữa ban này chẳng phải hắn nói công chúa nào đó tên Nhất Tịch mà, sao bây giờ lại đây đưa tới ta?

“Trên ấn đường công chúa của các triều đại đều có ma ấn, trên trán người chính là Xạ Nguyệt Châu, chỉ là từ trước tới giờ luôn bị che kín, bây giờ dính máu của thuộc hạ và công chúa, phong ấn mất hiệu lực nên mới hiện ra”.

“Là thật hay giả vậy?”. Ta nghi ngờ đưa tay lên sờ viên Xạ Nguyệt Châu gì đó lần nữa, chưa bao giờ nghĩ rằng chuyện cổ quái thế này lại xảy ra với mình... Đợi chút! Nếu ta thực sự là công chúa ma cung, có nghĩa chúng là thủ hạ của ta, cũng có nghĩa là ta có thể báo thù chuyện ban này chúng đánh ta, làm tổn thương ta?

Trong khi trong lòng đang hí ha hí hửng, toan thực hiện thì Trần Phi đột ngột bước tới nắm tay ta, trầm giọng nói: “Nó không phải công chúa của các ngươi, cũng sẽ không theo các ngươi về”.

Tiểu Vong Sơ đứng thẳng người, chậm rãi nói: “Linh Miêu nói không sai. Cô ta nói muốn tìm được công chúa thì phải tìm được người trước, và người nhất định sẽ ra tay ngăn cản, không để ta dẫn công chúa đi.”

“Nếu đã như vậy sao vẫn còn tới?”.

Tiểu Vong Sơ cười nhạt, gần giọng: “Nhưng ta rất muốn hỏi ngươi, ngươi – dựa vào cái gì mà không cho phép chúng ta đưa công chúa về?”.

Cả người Trần Phi sững lại.

Tiểu Vong Sơ tiến về phía tiên sinh mấy bước, nhìn chăm chăm: “Người đừng quên, kiếp trước công chúa vì người mà chết, người hận người, trên đời này người công chúa không muốn nhìn thấy nhất chính là người!”

Còn người, lại giữ kiếp này của công chúa ở bên mình, ở bên cạnh người đàn bà kia, khiến công chúa tưởng rằng bà ta chính là người thân. Thật nực cười!”

Ta càng nghe càng mơ hồ, không nén được liền hỏi: “Cái gì mà kiếp này, kiếp trước? Rốt cuộc các người đang nói chuyện gì, tại sao ta nghe không hiểu gì cả?”

“Công chúa không hiểu cũng không sao, đợi thuộc hạ kể hết câu chuyện này, người sẽ hiểu”. Tiểu Vong Sơ nói xong liền liếc xéo Trần Phi: “Sao? Người muốn ngăn cản ta à? Người sợ công chúa biết những chuyện trước đây người từng làm với người sao? Người thấy chột dạ à? Ấy này à?”

Trần Phi buông tay ta ra, khẽ thở dài: “Thực ra ta sớm biết sẽ có một ngày thế này, Thập Nhị Quý, Linh Miêu của Cửu điện ma cung là chiêm bốc sư giỏi hiện nay, sao có thể không bói được Nhất Tịch đã luân hồi chuyển thế? Nếu Nhất Tịch vẫn còn trên nhân gian, chỉ cần là nữ nhân, thì vẫn là công chúa ma cung của các người. Cũng được, người muốn nói gì thì cứ nói, đối với chuyện ngày trước...”

Tiên sinh ngừng lại, gương mặt thâm trầm lộ vẻ kiên quyết, hiên ngang đáp: “Ta chưa từng hối hận”.

“Người có hối hận hay không là việc của người, còn công chúa, người có quyền biết mình là ai”. Tiểu Vong Sơ quay sang nhìn ta: “Hai mươi lăm năm trước, công chúa Nhất Tịch của ma cung là niềm kiêu hãnh của cả ma tộc. Nàng xinh đẹp không gì sánh bằng, Xạ Nguyệt Châu giữa ấn đường của nàng có ma lực rất mạnh, có khả năng bắt tử. Nhưng nàng tới nhằm Nam Kinh, uống nước ở hồ Kính Tịch, còn hấn, Giản Linh Khê – người được mệnh danh vô lâm đệ nhất – khi đó ở bên hồ gương mặt nhìn nàng biến thành hồn ma”.

Giản – Linh – Khê! Trần tiên sinh là Giản Linh Khê?

Ta kinh ngạc không thốt nên lời, suy nghĩ rối như canh hẹ.

“Đương nhiên công chúa không cam lòng, muốn san bằng hồ Kính Tịch, nhưng hấn ra tay ngăn cản. Công chúa dùng ma lực làm hồ đóng băng, hấn liền mượn thần lực của hôn thê mình – U các Thánh nữ Thất Khuyết – dẫn dụ hoa đào. Hoa đào nở rộ mùa xuân liền tới, nước hồ tan băng, công chúa bại trận”.

Ta nhìn Trần Phi, khuôn mặt tiên sinh không nét biểu cảm, dường như bất luận Tiểu Vong Sơ nói gì đều không liên quan tới mình. Nhưng, tại sao tiên sinh phải làm vậy? Tại sao thấy chết mà không cứu? Tại sao lại ngăn Nhất Tịch san bằng quái hồ hại người đó?

“Công chúa thấy muốn lấp hồ buộc phải trừ khử Giản Linh Khê trước tiên, muốn trừ khử Giản Linh Khê buộc phải đuổi Thất Khuyết đi trước. Thế là trước mặt Giản Linh Khê nàng tiết lộ Thất Khuyết và huynh đệ kết nghĩa của Giản Linh Khê là Liễu Thứ có gian tình, khiến Thất Khuyết xấu hổ bỏ đi. Giản Linh Khê thẹn quá hóa giận, không biết đã dùng thủ đoạn ty tiện nào phong ấn công chúa trên kiếm của hấn liền một mạch chín năm trời. Sau chín năm, bên cạnh hấn xuất hiện một người phụ nữ khác, chính là bà ta”. Tiểu Vong Sơ chỉ tay về phía Tam Nương, Tam Nương sắc mặt trắng bệch, định lên tiếng nhưng Trần Phi lắc đầu, Tam Nương im lặng, tức giận quay mặt đi.

“Người đàn bà ngu dốt này sau khi nghe lời công chúa, mang thanh Tuyệt Kiếm ra bờ hồ lau rửa, khi chạm vào nước hồ phong ấn lập tức được giải, công chúa nhân cơ hội liền thoát ra ngoài. Nhưng do bị giam trong thanh kiếm quá lâu, ma lực giảm mạnh, đánh không lại Giản Linh Khê, vì thế chưa tháo chạy được bao xa liền bị bắt trở lại. Công chúa biết không có cơ hội để tháo chạy lần nữa nhưng không muốn tiếp tục bị giam trong kiếm không thấy ánh mặt trời, nên đã đưa ra quyết định cùng chết. Nàng làm nổ Xạ Nguyệt Châu trên ấn đường, nguyên rửa hồ Kính Tịch từ nay khô cạn, không hại nhân gian nữa”. Tiểu Vong Sơ nói tới đây, trong mắt lấp lánh ánh lệ, giọng nghẹn ngào: “Ma ấn là tất cả nguồn năng lượng và sinh mệnh của ma tộc chúng ta, mặc dù công chúa bắt tử, nhưng Xạ Nguyệt Châu bị vỡ, nàng cũng hồn bay phách tán, không còn tồn tại...”

Nghe tới đây cả người ta bất giác run lên khe khẽ, dường như tự mình vừa nếm trải cảm giác hồn bay phách tán, không chỉ là đau đớn, mà còn là tuyệt vọng, tràn đầy phần nộ và không cam tâm, giống như bị giày vò trong nước sôi, lửa nóng.

Tiểu Vong Sơ hít một hơi thật sâu, tiếp tục nói: “Lúc ấy, may mà Thập Nhị Quý tới kịp, hấn dùng đèn Linh Tê tập hợp hồn phách đã thất tán của công chúa, sau đó mang hồn phách tàn khuyết đó xuống Minh giới luân hồi. Công chúa sau khi luân hồi chính là người!”

Ta đứng sững một hồi, chợt vật lên tiếng: “Ý người là... ta... chính là Nhất Tịch?”.

“Không sai, người chính là công chúa! Nhưng do khi luân hồi hồn phách không đủ, Xạ Nguyệt Châu trên ấn đường mặc dù vẫn còn nhưng không có thần lực như năm xưa”. Tiểu Vong Sơ lạnh lùng nhìn Trần Phi và Tam Nương: “Hai người này sợ kiếp này người tìm họ báo thù nên mới tìm người trước bọn thuộc hạ, còn nuôi nấng người trưởng thành. Nếu không phải Linh Miêu bói ra người vẫn còn ở Nguyên Thành thì bọn thuộc hạ mãi mãi không tìm ra người, và người cũng không bao giờ biết được thân thế của mình. Quả nhiên không hổ là Giản Linh Khê, thủ đoạn hiểm độc thế này người cũng nghĩ ra được. Bây giờ cho dù công chúa biết thân thế của mình nhưng e rằng cũng không nỡ hạ thủ giết người!”.

Những lời sau đó của hắn ta không thể nghe tiếp, bởi vì chẳng nghe thấy gì. Trần Phi, Tam Nương, hai người nuôi nấng ta từ tấm bé lại là kẻ thù của ta? Bọn họ lại là những người vô liêm sỉ, ty tiện vậy sao? Không, đây không phải là sự thật, hắn đang nói dối! Tiểu Vong Sơ đang nói dối, đây không phải là sự thật!

Mặc dù Tam Nương hay đánh ta, mắng ta, véo tai ta, nhưng bà ấy thương ta nhất. Trong đêm lạnh thấu xương, người dậy đắp chăn cho ta là bà ấy; khi ta bị ốm, bà ấy thức suốt đêm không ngủ chăm sóc ta; có gì ngon luôn dành cho ta một phần; ta nghịch ngợm, ương bướng luôn gây họa, lần nào bà ấy cũng đi xin lỗi, bồi thường cho người ta... Làm sao có thể? Bà ấy làm sao có thể là kẻ thù của ta được?

Còn Trần Phi thì sao? Ta nhìn Trần Phi, là sự ám áp phồn hoa đã tận, là khí chất thâm trầm thanh nhuận như nước, dù lạnh nhạt nhưng vẫn mang đến cho người khác dạt dào hơi ấm, khi tiên sinh nhìn ta, ánh mắt dịu dàng như bàn tay thần kỳ, có thể chữa lành mọi vết thương. Mỗi lần Tam Nương đánh ta, ta chỉ cần núp sau lưng tiên sinh là không sao nữa; đêm hè ngồi hóng mát ngoài sân, tiên sinh sẽ kể chuyện cho ta nghe; ta thích ăn bánh hoa quế ở bên ngõ Đình Gia phía Đông thành, mỗi lần đi qua đó tiên sinh đều mua về cho ta... Mặc dù tiên sinh không biểu lộ ra ngoài rõ ràng như Tam Nương, nhưng ta cảm nhận được thực chất ông ấy quan tâm tới ta hơn Tam Nương...

Một người như vậy làm sao có thể là Giản Linh Khê ty tiện đó được? Không! Ta không tin! Ta không tin!

Tiểu Vong Sơ nói: “Công chúa, người hãy theo thuộc hạ trở về, sau khi về ma cung, được Linh Miêu giúp đỡ, có thể người sẽ nhớ lại chuyện từ kiếp trước...”

Ta thét lên một tiếng, hất bàn tay định dắt ta của hắn ra, quay người lách qua hai đệ tử của ma cung chạy tới hậu viện. Trở về phòng mình, ta đóng sầm cửa, ngồi thụp xuống ôm chặt lấy cơ thể, không thể chịu đựng được nữa, ta bật khóc nức nở.

Bên ngoài cửa tĩnh lặng, đám người ấy không truy đuổi, coi như họ nhân từ, giờ này khắc này ta thật sự không chịu nổi bất cứ sự đả kích nào nữa.

Khóc lóc một hồi ta bò tới bên bàn, cầm gương lên xem, trong gương là khuôn mặt bình thường, nhiều lúc giống nam nhi hơn, khi giả trai mọi người đều không nhận ra. Một người như ta làm sao có thể là công chúa ma cung Nhất Tịch tuyệt thế giai nhân được? Nhưng viên Xạ Nguyệt Châu sáng lóng lánh giữa ấn đường lại nhắc nhở ta những điều Tiểu Vong Sơ nói là thật.

Nhất Tịch... Ma cung... Hồ Kính Tịch... Giản Linh Khê. Tất cả đều xa xôi như thế, liên quan gì tới ta? Ta chỉ là một tiểu nhị bình thường trong một quán trà nhỏ ở Nguyên thành, sống cuộc sống an nhàn và tự tại, ta không muốn làm công chúa gì hết, chỉ muốn làm tiểu nhị, hàng ngày lên lút lười nhát, miệng lưỡi ba hoa, đánh đám trêu đùa với Tiểu Sơn, Tiểu Thủy, làm nũng Tam Nương, tiên sinh... Ta chỉ muốn làm một người bình thường như thế thôi... Tại sao ông trời không chiều lòng người, ông trời lại trêu đùa ta như vậy? Tiếp theo đây ta phải làm gì? Báo thù cho kiếp trước của mình, giết ân nhân đã dưỡng dục ta? Hay đi theo đám người xa lạ kia về ma cung lạ lẫm ấy? Ta ôm gối khóc thút thít, một buổi sớm nắng vàng rực rỡ thế này đã làm đảo lộn cả thế giới của ta.

Không biết bao lâu sau, một đôi giày vải màu xám xuất hiện trước mặt ta. Ta ngược mắt, nhìn bóng người mờ ảo bởi ngược sáng, nói từng tiếng: “Người có thể nói cho con biết, con nên làm gì? Con nên hận người sao? Tiên sinh, người nói cho con biết, con nên hận người sao?”.

Trần Phi ngồi xuống, trong đáy mắt sâu thẳm có một tia bi thương, rất nhẹ, rất nhạt nhưng không thể bỏ qua.

Ta cảm thấy trái tim bỗng đau nhói, giống như có bàn tay vô hình bóp nghẹt tim mình trong khoảnh khắc ấy.

“Tiểu Khê...”, tiên sinh gọi ta, giọng khàn thấp: “Quên Nhất Tịch đi, quên nàng ấy đi. Con là con, nàng ấy là nàng ấy”.

Ta cười thê lương: “Quên được sao?”.

Trần Phi không nói gì nữa.

Ta nắm chặt tay tiên sinh, đôi tay từng mang lại hơi ấm cho ta không biết bao lần, tại sao bây giờ lại lạnh thế? “Tiên sinh, người không có gì để nói với con sao? Lẽ nào những điều Tiểu Vong Sơ nói đều là sự thật, không có khả năng khác sao? Con không tin tiên sinh là người như vậy. Tiên sinh không thể! Người nói cho con biết người đã thực sự giương mắt nhìn Nhất Tịch uống nước hồ Kính Tịch, cũng thật sự nhốt nàng ấy trong thanh kiếm suốt chín năm sao?”.

Trần Phi vẫn im lặng. Ta ra sức lay tay tiên sinh, hét lên: “Tiên sinh mau nói với con là không phải đi! Người mau nói với con, người không làm thế, chỉ cần người nói không có con sẽ tin ngay, con tin người, tiên sinh!”.

“Đó là sự thật”. Cuối cùng Trần Phi cũng lên tiếng.

Ta sững sờ, từ từ buông tay, sự thật tàn nhẫn mà ta đã cố tình trốn chạy, cuối cùng vẫn tới trước mặt ta.

“Vây...”, ta bật cười, không biết là cười tiên sinh, cười chính bản thân mình, hay là cười tất cả mọi thứ, “Con không thể hận người rồi... tiên sinh”.

Nhất Tịch kiếp trước chắc hận tiên sinh lắm? Vì thế thà chấp nhận bản thân hồn bay phách tán chứ không chịu nhốt trong thanh kiếm lần nữa. Nàng ấy mạnh mẽ là thế nhưng ta kiếp này lại nhu nhược, ngay cả một chữ hận cũng thốt ra yếu ớt, bất lực như vậy.

Ta loạng choạng đứng dậy, bước tới đẩy cửa, lạ thật, lúc bước vào phòng bên ngoài vẫn nắng rực rỡ, vậy mà lúc này mây đen giăng kín, mưa núi sắp tới, gió thổi khắp lầu.

“Đưa con về ma cung đi”. Ta nhìn ánh sáng đỏ kì dị nơi chân trời, chậm rãi nói: “Là tiên sinh đưa con về ma cung. Bù đắp việc năm xưa người nên làm nhưng không làm”.

Lúc quay đầu lại nhìn Trần Phi, nét bi thương trong mắt tiên sinh đậm dần, giống bầu trời đầy mưa gió bên ngoài, khó mà ngưng lại được.

9. Chương 03

Chương 3: Bích Lạc tỳ bà

Tiếng tiêu vang lên khe khẽ, nhưng thỏn thức mấy hồi rồi dừng lại. Ta nhìn thấy Tiểu Vong Sơ ngồi trên lan can bên hành lang, trong tay là một cây tiêu ngọc màu xanh đậm, ánh mắt hắn đang dõi về một nơi xa, giây phút này nhìn hắn giống như một u hồn lửng lơ giữa sắc đêm, xung quanh bao phủ bởi một nỗi cô đơn thăm thẳm.

Ta bước tới trước mặt hắn, nói: “Ta quyết định về ma cung”.

Hắn sững lại, vui mừng đáp: “Vâng, thuộc hạ cho người lập tức chuẩn bị”.

Ta ngắt lời: “Có điều không phải là các người mà là ông ấy. Ta muốn ông ấy đưa ta về ma cung”. Ta đưa tay chỉ Trần Phi đang đứng phía sau, quả nhiên sắc mặt Tiểu Vong Sơ thay đổi: “Tại sao?”.

Ta hỏi ngược lại: “Nếu trước đây Nhất Tịch nói như thế người có hỏi lí do không?”.

Sự hung hãn lóe lên trong mắt Tiểu Vong Sơ, nhưng hắn vẫn cúi người đáp: “Thuộc hạ không dám. Vậy thuộc hạ về ma cung trước, cung nghênh công chúa đại giá”.

Ta quay đầu nhìn Trần Phi: “Tiên sinh còn đợi gì nữa?”.

Trần Phi im lặng nhìn theo hướng Tiểu Vong Sơ vừa rời đi, Tam Nương sốt ruột bước tới hỏi: “Con thực sự quyết định về ma cung sao?”.

Ta cười chua chát: “Con còn có sự lựa chọn nào khác?”.

“Nhưng Tiểu Khê à...”. Tam Nương giật tay áo Trần Phi: “Phi, tại sao chàng không ngăn nó lại? Tiểu Khê không phải Nhất Tịch, nó không có ma lực của Nhất Tịch, cũng không có tính cách của Nhất Tịch, ma cung không hợp với nó!”.

Trần Phi chậm rãi đáp: “Tiểu Khê lựa chọn thế nào là việc của nó, ta có tư cách gì ngăn cản?”.

“Phi”.

Trần Phi đột ngột kéo tay ta: “Muốn đi thì đi mau”. Vừa đi được một bước, một tia chớp lóe lên xé toạc tầng mây dày, trời đất sáng lên một khoảng. Trong khoảng sáng ấy, ta nhìn thấy rất nhiều biểu cảm đan xen trên khuôn mặt tiên sinh, cuối cùng ngưng kết thành một nỗi thê lương.

Cứ để tiên sinh dắt tay qua tiểu viện, đi qua đại sảnh quán trà, tay tiên sinh nắm tay ta, quãng đường ngắn ngủi ấy dường như lại đến tận cùng thiên hoang địa lão.

Sau này, không bao giờ có thể như vậy nữa, không bao giờ, không bao giờ như thế nữa...

Tiên sinh, tại sao chúng ta lại có quá khứ kinh khủng như vậy? Tại sao nhất định muốn ta hận tiên sinh? Ông trời muốn ta hận tiên sinh, người của ma tộc muốn ta hận tiên sinh, ngay bản thân tiên sinh cũng muốn ta hận ông! Dù chỉ một câu tiên sinh cũng không phản bác ờ, một chút hi vọng mong manh cũng không dành cho ta...

Vào giây phút mở then cửa ra, ta bỗng hối hận, tay giờ nửa chừng rõ ràng muốn ngăn cản tiên sinh, nhưng nhìn gương mặt lạnh lùng hờ hững như gỗ đá của tiên sinh, cuối cùng ta vẫn giúp tiên sinh mở cửa.

Gió mưa bên ngoài lập tức làm mất ta cảm thấy lạnh buốt và mờ mịt, vừa bước tới ngưỡng cửa chợt một tiếng rít xé bầu không khí lao tới, “phập”, ta quay đầu nhìn, một tờ giấy cắm trên khung cửa, ngập sâu ba phân.

Đưa tay rút ra, trên tờ thiếp đen tuyền là hàng chữ màu trắng ngay ngắn: “Chớ về ma cung.”

Trong mắt Trần Phi nổi lên tầng tầng biến hóa.

“Đây là cái gì?”.

“Thiếp sổ mệnh của Thập Nhị Quý”.

Thập Nhị Quý? Nghe nói người đó bốc quẻ còn thần kì hơn Linh Miêu của ma cung, và chính là người dùng đèn Linh Tê dẫn dắt ta luân hồi?

Ta nhìn ngó xung quanh, muốn tìm nơi y ẩn thân, nhưng Trần Phi nói: “Không cần tìm đâu, hắn không ở đây”.

“Vậy làm sao tấm thiếp này tới được đây?”.

“Niệm lực”. Thấy ta không hiểu Trần Phi liền giải thích: “Thập Nhị Quý sử dụng niệm lực của hắn, có thể đưa tấm thiếp sổ mệnh đen trắng này tới bất cứ nơi nào, khi người nhận nhìn thấy tấm thiếp, nó sẽ lập tức biến mất”.

Ta cúi đầu, tấm thiếp đó quả nhiên chuyển từ đậm sang nhạt, rồi dần dần biến mất.

Không thể trách ta hiểu biết nông cạn, thực sự ta chưa bao giờ ngờ rằng trên đời này lại có sức mạnh thần kì đến vậy. Ta ngẩng người nhìn bàn tay mình, mê muội hỏi: “Y không muốn con về ma cung, tại sao?”

Trần Phi lặng lẽ nhìn ta một hồi, đáp: “Ta không biết”.

Tiên sinh càng thể hiện mình không quan tâm, thì càng khiến ta nổi cơn ương bướng, ta cắn môi nói: “Y không muốn con về ma cung, con nhất định phải về! Con muốn xem xem, Cửu điện ma cung là nơi thế nào!”.

Lời vừa dứt, ánh chớp xoẹt qua, mưa càng to hơn, một cơn ớn lạnh thấm vào tận xương cốt. Ta đang nghĩ có nên che ô hay không thì Trần Phi kéo ta lại: “Dừng lại!”.

Ta nhìn theo hướng tiên sinh đang nhìn, thấy nơi đầu con phố dài có một người khoan thai bước tới. Cao ráo nhưng dáng vẻ thướt tha, người đang tới phải chăng là nữ tử? Người tới dừng cách chúng ta ba trượng, không lại gần thêm nữa. Tấm áo choàng màu xanh nhạt bao phủ toàn thân, chỉ có lọn tóc dài thò ra ngoài chiếc mũ, ướt đẫm nước mưa, nhỏ giọt tí tách.

“A U, là nàng?”. Khuôn mặt Trần Phi không giấu nổi sự ngạc nhiên.

Người đó chậm rãi gật đầu.

“Tại sao nàng tới đây?”.

Sau một lúc im lặng, người đó mới đáp: “Nhận sự nhờ vả của người khác, tới đây đàn một khúc cho chàng nghe”.

Giọng nói của cô ta rất đặc biệt, ta chưa bao giờ biết rằng một nữ tử lại có giọng nói như vậy, đặc biệt tới mức bất cứ tâm trạng cảm xúc nào được thốt ra từ miệng cô ta, đều trở thành một sự ầm áp xa xôi.

Sau đó ta thấy áo choàng hé mở, lộ ra hai bàn tay và một cây đàn tỳ bà.

Đôi bàn tay đẹp như ngọc, cây đàn tỳ bà càng tinh nhã, dù trong đêm mưa vẫn không giấu nổi vẻ rực rỡ.

Nhìn thấy cây đàn tỳ bà, ta lơ mơ đoán được thân phận của người này. Lẽ nào là Bích Lạc tỳ bà? Từ trước đến nay, “Bích Lạc tỳ bà phú” và “Đông Châu đại hiệp truyện” là hai truyện được thánh khách yêu cầu kể nhiều nhất trong Lãnh Hương trà quán, không ngờ chỉ trong một ngày ngắn ngủi ta đã được nhìn thấy bao nhiêu kỳ vật trong truyền thuyết: Tuyệt ngọc hồng nhan lệnh, thiếp số mệnh đen trắng, Bích Lạc tỳ bà...

Đây rốt cuộc là may hay rủi?

Những ngón tay dài lướt trên dây đàn, nốt nhạc rung lên như châu ngọc leng keng, hòa với tiếng mưa, giống như hợp làm một, nhưng lại nghe rất rõ ràng.

“Thập diện mai phục”!

Chính là ca khúc “Thập diện mai phục”!

~**~**~

Mưa gió sầm sập, tỳ bà muốn đoạn hồn.

Mọi thứ xung quanh đều bị vứt bỏ hết, chỉ còn lại những ngón tay của nữ tử ấy, lướt nhanh trên dây đàn, càng lúc càng nhanh.

“Thập diện mai phục”, Hạnh Vũ bỏ mạng. Còn bây giờ, nó đang báo hiệu điều gì? Tuyệt ngọc hồng nhan lệnh, thiếp số mệnh đen trắng, Bích Lạc tỳ bà – tái xuất giang hồ, thân thể rắc rối phức tạp, phía trước là mưa gió lạnh lẽo, đưa mắt nhìn đường xa mịt mù, không biết phải đi về đâu.

Bi quan và tuyệt vọng giống như hơi mưa ẩm ướt che mờ ý thức của ta, khi ta thấy điều gì đó không ổn thì toàn thân không thể nhúc nhích được, chỉ có thể đứng chờ người ở đó, nghe thấy rõ ràng tiếng trái tim mình càng lúc càng đập nhanh, đồng điệu với tiếng tỳ bà!

Ma âm tự nhiên.

Bích Lạc tỳ bà vốn là thứ vũ khí lợi hại có thể đoạt mệnh người khác, làm sao ta có thể quên mất dưới tiếng nhạc này đã có bao nhiêu ca thủ vô lâm từng bỏ mạng? Hạnh Vũ bại trận, tự vẫn ở Ô Giang, trong khoảnh khắc, hồn phách tiêu vong.

Đúng lúc đó bỗng nhiên cả người nhẹ bỗng, ta được Trần Phi ôm bay lên xoáy tròn, mắt nhìn thấy một luồng hàn quang vụt tới, rực rỡ như sao băng trong đêm mưa tầm tã tới! Tiếng nhạc ngừng bật, tất cả quay

về trạng thái tĩnh lặng. Khi hai chân chạm đất, chân tay linh hoạt trở lại một cách thần kỳ, ta quay đầu nhìn, nữ tử tên A U đứng trong mưa gió, dường như đang sững lại. Trên đàn tỳ bà của cô ta, một chiếc lá đào cắm chính giữa sợi dây đàn thứ hai và thứ ba, cây đàn tỳ bà vốn có màu xanh, mà chiếc lá đào còn xanh hơn, khiến những ngón tay của cô ánh lên một màu xanh nhàn nhạt. Đây chính là Vu Đào Diệp sao? Chính là thứ ám khí giúp Giản Linh Khê độc bộ võ lâm mà Tiểu Vong Sơ đã nhắc đến.

Trần Phi buông ta ra, im lặng không nói gì.

Tiếng mưa trở nên rõ ràng hơn, vì không bị tiếng tỳ bà áp chế, nên nhịp mưa rơi nhanh và thoải mái hơn.

Ta thấy khóe môi A U khẽ mấp máy, như cười như không, lộ ra vẻ bối rối khó nói thành lời, sau đó cô ta thở dài: “Linh Khê, chàng không nên”.

Không nên? Không nên cái gì? Ta không hiểu.

Cho dù vừa trải qua chuyện ban nãy nhưng ta vẫn không thể phân định được người này là bạn hay thù. Dường như cô ta không có ác ý với chúng ta, nhưng trong tiếng nhạc lại chứa sát khí, nếu không phải Trần Phi cứu ta, e rằng ta sớm đã bị tiếng đàn tỳ bà làm đứt tâm mạch.

Đôi mắt Trần Phi tối sầm.

“Linh Khê chàng không nên”. A U lại lặp lại câu nói ấy: “Nếu chàng nghe thiếp đàn hết khúc “Thập diện mai phục”, chuyện này sẽ dừng lại ở đây, nhưng cuối cùng chàng vẫn ra tay... Chàng biết rõ Đào Diệp tái xuất có nghĩa là gì không, lẽ nào chàng thật sự quên lời nguyện của ma cung năm xưa?”.

“Ta không còn cách nào khác, ta không thể để nó chết”. Trần Phi đứng chắn trước mặt ta, ta nhìn lưng tiên sinh, bỗng nhiên rơi lệ, chua xót, không hiểu vì sao, khó nói rõ nguyên nhân.

Ánh mắt A U tựa như dừng lại trên mặt ta, nhìn chăm chú một hồi lâu, nhưng ta vẫn không nhìn thấy gương mặt của cô ta, chỉ có lọn tóc dài vẫn không ngừng nhỏ nước.

“Nó không giống nàng ta”.

Ta kinh ngạc, cô ta nói ta không giống Nhất Tịch sao? Lại thấy trên khuôn mặt Trần Phi liền có cảm xúc: “Vốn không giống”.

A U im lặng một hồi, nói: “Nghe lời thiếp, đừng đưa nó về ma cung”.

Ta gào lên: “Tại sao?”.

“Bởi vì nếu ngươi đi, chỉ mang lại bất hạnh cho thiên hạ”. Giọng A U trở nên lạnh lẽo, cô ta bước về phía ta mấy bước, trầm giọng nói: “Rốt cuộc ngươi có biết Nhất Tịch là nhân vật như thế nào không? Nàng ta là nhân tài nổi bật xuất sắc trong ma cung, sáu tuổi chỉ dùng một chiếc lông vũ màu trắng đánh lùi mười vạn tinh binh nhân tộc, mười hai tuổi thụ phong công chúa, Xạ Nguyệt Châu sáng chói như ánh trăng. Nếu không phải Trần Phi bài bố dùng nước hồ Kình Tịch hủy linh nguyên của nàng ta, e rằng Cửu điện ma cung đã thống trị cả nhân giới. Nhưng dù nàng ta đã biến thành âm hồn thì pháp lực vẫn còn rất mạnh, lấp hồ đe dọa chúng sinh, vì thể Linh Khê chỉ có thể nhốt nàng ta trong kiếm, nhưng không ngờ nàng ta vẫn thoát ra ngoài được. Cuối cùng năm người hợp sức mới vây được nàng ta, buộc nàng ta phải tự tuyệt, như thế mới kết thúc tai họa. Ta không muốn bị kịch mười sáu năm trước tái diễn, vì vậy dù thể nào đi chăng nữa ta cũng không để cho người về ma cung”.

Ta quay đầu, vô cùng kinh ngạc nhìn Trần Phi. Tại sao những gì nữ nhân này nói khác hoàn toàn với những điều Tiểu Vong Sơ kể? Lẽ nào Nhất Tịch là người xấu? Nếu như đây là ẩn tình trong câu chuyện vậy tại sao tiên sinh không chịu nói ra? Rốt cuộc ta phải tin ai?

A U nói tiếp: “Hơn nữa, người tưởng tượng ma cung thực sự đón người về hưởng phúc làm công chúa sao? Người nhầm rồi. Người bọn họ cần là Nhất Tịch, người họ sùng bái là Nhất Tịch, người họ ghê ghét đón là Nhất Tịch, chứ không phải người – người sau khi luân hồi ngay cả tiếng tỳ bà của ta cũng không chống đỡ nổi. Đợi tới khi họ phát hiện ra người và Nhất Tịch hoàn toàn khác nhau, thì những ngày tháng tốt đẹp của người cũng chấm dứt. Những lời này của ta tuyệt đối không phải để đe dọa ngươi, vì thể bây giờ tốt nhất ngươi hãy từ bỏ ý định quay về, chỉ cần ngươi tiếp tục ở lại quán trà, ta có thể không làm khó ngươi nữa...”.

Trần Phi không để cô ta nói tiếp: “Ta sẽ đưa nó trở về”.

“Cái gì?”. A U kinh ngạc: “Lẽ nào chàng đã quên lời tiên đoán của Thập Nhị Quý?”.

“Chính vì còn nhớ tới lời tiên đoán ấy nên ta nghĩ đã đến lúc rồi. Cho dù Tiểu Vong Sơ không tới, ta cũng đưa nó trở về ma cung”.

A U đáp: “Nhưng, ta không hiểu”.

Không chỉ cô ta không hiểu, thực sự ta cũng không hiểu. Lời tiên đoán gì? Lại có gì liên quan đến ta nữa?

“Nàng tưởng rằng Tiểu Vong Sơ đơn thuần chỉ tới đón nó về ma cung thôi sao?”. Trần Phi cười chua chát: “Nàng và ta đều biết thực lực của Linh Miêu, nếu muội ấy muốn tìm Tiểu Khê, thì không thể nào chậm trễ mười sáu năm được. Mà muội ấy chọn đúng năm nay mới sai người tới đưa nó đi như lời tiên đoán, ta nghĩ, không chừng ma cung đã xảy ra chuyện gì đó”.

“Nếu đây là âm mưu, thì chàng càng không thể dẫn nó về”.

“Nếu ma cung thật sự cần Tiểu Khê, cho dù nó không về ma cung mà ở lại quán trà, cũng không phải kể lâu dài. So với dẫn dụ ma tộc xuất hiện, thà rằng ta đưa nó về ma cung, tùy cơ hành sự”.

A U bác bỏ ngay: “Không được, như vậy quá nguy hiểm! Người của ma cung hận chàng thấu xương, chàng tưởng mình tới đó còn có thể sống sót trở về sao?”.

“Điều đó không quan trọng”.

Ánh mắt Trần Phi lóe sáng, hạ giọng nói: “Trong lời tiên đoán mười năm sau, hoa đào tái hiện chúng sinh đầm máu. Ta luôn nghĩ, hoa đào ở đây chỉ điều gì? Năm xưa trước khi Nhất Tịch hồn bay phách tán, nguyên rửa nước hồ Kính Tịch khô cạn, gương mặt oán hận nàng ta lưu lại trong ma kính, mãi mãi không tan biến, đến giờ nghĩ lại ta vẫn thấy rùng mình. Nếu Thập Nhị Quý có thể dùng đèn Linh Tê khiến Nhất Tịch đầu thai, vậy tại sao Linh Miêu lại không có cách gì Nhất Tịch tái sinh?”.

Áo choàng của A U nhấp nhô lay động, rõ ràng cô ta vô cùng kinh ngạc: “Ý chàng là hoa đào trong tiên đoán ám chỉ Nhất Tịch tái sinh? Là tái sinh, không phải luân hồi, không phải đầu thai, thậm chí không phải Tiểu Khê?”.

Trần Phi cup mắt xuống hồi lâu rồi gật đầu với sắc mặt nặng nề.

A U lẩm bẩm: “E rằng đó cũng là điều chàng hi vọng, phải không?”. Không đợi Trần Phi trả lời, cô ta bỗng nhiên cười lớn: “Không cần nói nữa, ta hiểu rồi... mười sáu năm rồi, hóa ra chàng vẫn... hóa ra là thế...”, tiếng cười cổ quái, giống như hàm chứa rất nhiều điều cấm kỵ và cay đắng.

“A U...”, Trần Phi gọi, nhưng cô ta vẫn quay người như thể không nghe thấy, vừa lẩm bẩm: “Hóa ra là thế”, vừa từ bước đi. Đêm khuya thanh vắng, bóng cô ta đổ dài dưới ánh đèn đường, in trên nền đá xanh gợi một chút thê lương.

Ngọn đèn lồng treo trước cửa một khách điểm bị gió thổi lắc la lắc lư, cuối cùng không chịu nổi sức gió liền rơi xuống đất, lăn vài vòng rồi dừng lại bên chân ta, lửa bị nước mưa dập tắt.

Trần Phi đứng im lặng hồi lâu, ngẩng đầu lên nói: “Chúng ta đi thôi”.

Ta lùi lại phía sau mấy bước, chăm chú nhìn tiên sinh: “Con cảm thấy mình như một tên ngốc. Những lời các người nói con không hiểu”.

Trần Phi quay đầu đi: “Có nhiều chuyện, con không cần hiểu”.

“Nhưng con muốn biết”. Ta mím môi, kiên trì nói: “Nói cho con biết, Nhất Tịch là người thế nào? Giữa tiên sinh và nàng ta rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hãy nói cho con biết, con muốn nghe chuyện trước đây từ chính miệng của người”.

Ta vừa nói vừa bước lên cầm tay tiên sinh, bỗng dòng chất lỏng ấm nóng làm ướt những ngón tay, ta kinh ngạc từ từ nhấc tay phải của tiên sinh lên, thấy hai vệt đỏ dài ở lòng bàn tay, tuyệt vọng như chân mày nữ tử, thờ ơ tới tận tận, tận tận. Tiên sinh nhìn hai vệt đỏ ấy, niềm đau tràn ngập trong mắt.

Ban này tiên sinh dùng Vu Đào Diệp phá tỳ bà của A U, nhưng cũng tự làm mình bị thương, tại sao vậy? Lẽ nào lá đào phản chủ?

Trần Phi bật cười, nụ cười cổ quái như nụ cười của A U trước khi rời đi, tiên sinh nói: “Hóa ra ta đã không còn là Giản Linh Khê”.

10. Chương 04

Chương 4: Đường đi khó

Ta cũng người nhìn tiên sinh, không biết phải trả lời thế nào. Sau đó ta nghe thấy một tiếng cười khẽ, tiếng cười rất lạ lùng, không biết từ đâu tới, nhưng lọt vào tai rất rõ ràng.

“Nếu Giản Linh Khê không còn là Giản Linh Khê, vậy sẽ là ai?”. Một giọng nói uể oải vang lên.

“Vậy chắc ngươi không biết rồi? Người này tên Trần Phi, bốn mươi tám tuổi, là một tên thuyết thư thôi?”. Một giọng nói khác vang lên lạnh lạnh, như tiếng trẻ em.

Ta mở to mắt muốn nhìn xem giọng nói rốt cuộc đến từ đâu, nhưng nhìn xung quanh đều không thấy bóng ai.

“Bốn mươi tám tuổi? Già thế rồi à? Xem ra thực sự không phải là Giản Linh Khê”.

“Điều này ngươi lại không biết rồi, Giản Linh Khê là người, là người tất sẽ già đi, cho dù bốn mươi tám cũng không có gì là lạ”.

“Có lý. Nhưng ta vẫn muốn làm rõ ràng kéo nhằm đối tượng, lại hổng chuyện, phá hổng tám bảng chữ vàng của chúng ta, phải không?”.

“Không sai, chuyện này nhất định phải làm rõ”.

“Vậy... lên xem thế nào?”.

“Tuân lệnh”. Tiếng trẻ con thánh thót vang lên, âm cuối còn chưa dứt đã thấy một tia sáng trắng sượt qua, một gương mặt nhỏ non nớt ló lên trước mắt ta, ánh sáng trắng trượt theo đường cong và bay ngược lại, mắt hút không thấy đầu nữa.

“A, vừa thấp vừa xấu, lại là nữ nhân, chắc chắn không phải Giản Linh Khê!”

Ta kinh ngạc, vừa xấu vừa thấp! Lẽ nào... đang nói tới ta?

Giọng nói uể oải kia vang lên: “A Ngôn bảo bối, người nhìn nhầm rồi, người bên phải mới đúng...”.

“Hà?”. Ánh sáng trắng lại quay lại, dừng trước mặt Trần Phi. Bây giờ ta mới nhìn rõ hoá ra đó là một đồng tử, nhưng thân thủ cực kì nhanh nhẹn, không những lơ lửng trên không trung chân không chạm đất, mà nước mưa rơi cách người nó nửa thước sẽ tự động tránh ra.

Đồng tử áo trắng A Ngôn chớp chớp mắt, nhìn Trần Phi từ đầu tới chân với ánh mắt dò xét, ánh mắt ấy chắc chắn không phải là ánh mắt thuộc về một đứa trẻ chừng mười tuổi, mà giống như một tay lão luyện tình trường đang nhìn con mồi mới, ngầm ẩn chứa dục vọng.

Bỗng chốc ta thấy rung mình, ánh mắt ấy khiến người ta thấy sợ hãi một cách lạ lùng.

“Đẹp”. A Ngôn tấm tắc gật đầu: “Cực phẩm mỹ sắc, quả nhiên không hổ danh là Giản Linh Khê! Nghe nói trước đây khi hành tẩu giang hồ người đã đánh cắp trái tim của bao thiếu nữ. Vị hôn thê Thất Khuyết của người thì không nói làm gì, là mỹ nhân được tam giới lục đạo công nhận; Bích Lạc tiên muội A U là hồng nhan tri kỉ của người, vì người mà cả đời không lấy chồng, ngay cả công chúa ma giới Nhất Tịch cũng...”.

Trái tim ta đột nhiên thất lại, theo ý nó lẽ nào giữa Nhất Tịch và Giản Linh Khê còn có chuyện tình cảm lãng nhãng sao? Ai ngờ nó ho mấy tiếng, né tránh chủ đề này: “Nhưng chẳng ai ngờ rằng, cuối cùng người

lại lấy một người bình thường như Tần Tam Nương làm vợ, còn an phận làm thuyết thư tiên sinh. Thế sự quả nhiên khó đoán...”

“Nói nhảm nhiều như thế làm gì, hôm nay chúng ta tới không phải vì hấn. Chuyện chính sự cần làm gấp”. Giọng nói uể oải không còn uể oải nữa, một người xuyên qua màn mưa bước tới. Chỉ thấy người ấy vận đồ đen, tóc dài qua vai, nghe giọng chắc là nam nhân, nhưng ngoại hình rất thanh tú. Khác với A Ngôn, nước mưa rơi xuống không tránh hấn ta mà ngược lại còn bị hấn hút vào cơ thể, hút càng nhiều da hấn càng trắng, một màu trắng bóng nồn nà đến kỳ lạ.

Nhìn dáng vẻ của họ không phải con người, vậy bọn họ là ai? Lẽ nào cũng là người trong ma tộc?

Người áo đen bước tới trước mặt ta, ánh mắt tràn đầy sự thất vọng và khinh miệt: “Không ngờ Nhất Tịch không ai sánh nổi kiếp này lại kém cỏi đến vậy... Thôi, mau đi theo ta”.

“Đi đâu?”.

“Nhận ủy thác của Thánh giả Thập Nhị Quý, giữ người ở lại bến Phong Biên”.

Trần Phi hỏi: “Tại sao?”

A Ngôn cười tươi rói, người áo đen không đáp, chỉ đưa tay ra trước mặt, dùng ngón tay khê vẽ một đường tròn.

Tay tuyệt đẹp, nhưng thứ giữa ngón tay trong chớp nhoáng như làm sáng rõ đôi mắt ta.

Lông vũ trắng.

~**~**~

“Rốt cuộc ngươi có biết Nhất Tịch là nhân vật thể nào không, sáu tuổi đã dùng lông vũ đẩy lùi mười vạn tinh binh của nhân tộc...”, những lời của A U vang lên bên tai ta lần nữa. Ta ngẩng người nhìn chiếc lông vũ trắng trong tay người áo đen, ánh mắt như bị nó hút chặt, không thể rời đi. Đây là đồ vật của Nhất Tịch sao? Sáu tuổi, Nhất Tịch không ai sánh nổi... Rốt cuộc nàng ta là người thể nào? Là thiện lương hay tà ác? Là đáng thương hay đáng chết?

Bỗng nhiên Trần Phi nói: “Ta không tin!”.

Người áo đen và A Ngôn đồng loạt hỏi: “Ngươi không tin cái gì?”.

“Ta không tin là nàng ấy, tại sao nàng ấy không tự đến đây?”. Tầm áo choàng xám của Trần Phi đang rung lên trong màn mưa, không biết vì gió hay vì điều khác.

Người áo đen khoan thai mỉm cười: “Bọn ta nhận vụ làm ăn này, chỉ phụ trách đưa người đi, còn nguyên nhân và nàng này nàng kia, sau khi các ngươi tới bến Phong Biên, hãy tự mình hỏi Thập Nhị Quý”.

Giọng Trần Phi nghe như bỗng bênh giữa không trung: “Nếu bọn ta không đi thì sao?”

Khóe môi A Ngôn nhếch lên, bật cười: “Vậy thì tốt qua, ta rất muốn chứng kiến võ công của thiên hạ đệ nhất cao thủ Giản Linh Khê, rốt cuộc xuất thần nhập quỷ tới mức nào?”.

Ta thấy tay Trần phi từ từ nắm lại bên hông, một lát sau tiên sinh mới chậm rãi nói từng tiếng một: “Nếu muốn gặp nàng ấy, ta tuyệt đối không bao giờ dùng cách này”, rồi đột ngột ra tay! Tay áo quất thẳng về phía người áo đen và A Ngôn, tốc độ nhanh như điện xẹt, cuốn theo cả màn nước dày đặc, ba tia sáng màu xanh lóe lên rồi tắt lịm.

“Khốn...”, A Ngôn ôm lấy người áo đen, đau đớn lùi lại, lăn vài vòng, người áo đen ngã nhào ra sau. Khi người hấn chạm đất, toàn thân thay đổi hoàn toàn, cơ thể và tứ chi đều trở nên vô cùng mềm dẻo, cơ thịt dán vào mặt đất mà di chuyển, trườn nhanh như rắn. Còn tấm áo trắng của A Ngôn lay động rồi mất hút trong không trung.

Tia sáng màu xanh bỗng bùng lên, bay trở về tay Trần Phi. Trần Phi tấn công một lần không trúng liền ra tay một lần nữa, ta chỉ lặng lẽ đứng đó, ánh mắt bi thương khôn tả.

Áo trắng lại hiện lên, A Ngôn xuất hiện bên cạnh người áo đen, người áo đen thở hổn hển: “Làm thế nào? Hình như rất khó giải quyết...”.

A Ngôn khịt khịt mũi, dường như ngửi thấy mùi gì đó, sau đó hớn hờ kêu lên: “Máu tươi! Hắn ta bị chảy máu!”.

Ta thất sắc kinh ngạc chạy tới bên cạnh Trần Phi, nhìn tay của tiên sinh, giữa kẽ tay nắm chặt đang rỉ máu tươi, máu ngưng thành từng giọt, đang nhỏ xuống đất.

Lá đào phản chủ! Đúng là lá đào phản chủ! Lẽ nào, lẽ nào võ công của tiên sinh đã thụt lùi, không thể không chế nó được nữa? Trong khoảnh khắc, ta dường như hiểu tại sao ánh mắt của Trần Phi lại đau đớn như vậy... Đó là sự mất mát chí mạng. Mất đi thứ mình từng tự hào nhất, mất đi khả năng bảo vệ bản thân, cuộc sống bình thường bao năm qua không những khiến hùng tâm suy kiệt, mà còn khiến thần lực tiêu tan... Trần Phi, Trần Phi, quả nhiên chuyện cũ thành hư vô, không thể nào như trước được nữa!

“Tiên sinh...”, ta ngược mắt nhìn tiên sinh, giọng nói ngay cả bản thân ta cũng cảm thấy đáng thương.

Người áo đen cười khàn khàn: “Nếu đã vậy, chúng ta còn đợi gì nữa?”.

A Ngôn cũng ngoác miệng cười: “Hay quá, ta thích nhất máu tươi... đặc biệt là máu tươi của mỹ nhân...”, lời chưa dứt, người xoẹt qua chớp nhoáng đã không còn bên cạnh người áo đen, một giây sau đã đứng trước mặt Trần Phi, lượn quanh tiên sinh như lân tinh.

“Cẩn thận”, ta hét lên thất thanh, bỗng thấy hai chân nặng trĩu, cúi đầu nhìn xuống, không biết từ bao giờ tên áo đen đã trườn tới dưới chân, hai tay giữ chặt ta. Ta ra sức giãy giụa nhưng chẳng thể nào nhúc nhích, trong chớp mắt cả người túa mồ hôi lạnh ướt đầm như tắm. Sức ép lớn cũng cơ thể như rắn của hắn đang ép ta xuống, quăn chặt, quăn chặt, mỗi sự giằng co ngăn ngui của ta đều bị sức mạnh lớn hơn chế phục. Sức mạnh đó khiến ta ngộp thở. “Cứu...”, ta vừa mở miệng đã bị một vật luồn vào trong, lưỡi bị vật nhọn đâm một nhát, sau đó máu tanh lan khắp cổ họng, vết thương trên đầu lưỡi ứa máu rồi nhanh chóng bị hút cạn.

Tiên sinh... Tiên sinh... Tiên sinh

Tư duy như ngọn lửa phừng phừng biến hóa không ngừng bởi những màu sắc hỗn tạp, sức lực toàn thân dường như đều chảy ra ngoài theo dòng máu, trong đầu chỉ biết lặp lại ba tiếng...

Giản Linh Khê... Giản Linh Khê... Giản Linh Khê.

~**~**~

Đó là một nơi không có âm thanh, hồ nước xanh trong, phóng tầm mắt không nhìn thấy bờ bến.

Nữ tử đưa tay xuống hồ, vốc nước uống, lúc ngoái đầu nhìn lại thấy một người đứng dưới cây bà sa mai nhìn nàng, phong thái tuấn mỹ, điềm tĩnh bình thản.

Nàng mỉm cười, hỏi: “Đây là nơi ở của người?”.

Người ấy chỉ im lặng nhìn nàng không đáp.

Nữ tử nghiêng đầu, nhẹ nhàng đứng dậy: “Ta đuổi theo một ngôi sao băng đến đây, không có ý mạo muội làm phiền, nếu chủ nhân không hoan nghênh, ta sẽ rời đi ngay”.

Người ấy vẫn không nói gì, đôi mắt tĩnh lặng như lắng đọng thời gian cả ngàn năm.

Thật cổ quái! Người này, thật cổ quái.

Nữ tử quay người, chuẩn bị rời đi, ai ngờ mới bước được một bước toàn thân đã bủn rủn. Cảm giác ấy kỳ lạ quá, giống như một thanh đao chẻ năng thành hai phần, cảm giác đau đớn lan ra toàn thân trong nháy mắt. Nữ tử ngã nhoài ra đất, cuộn người thành một khối, tận mắt nhìn tay chân mình từ từ nhạt dần, cuối cùng trở nên trong suốt. Trong cơn giãy giụa, nàng ngược mắt lên, thấy trên gương mặt người đứng dưới gốc mai ấy hiện hữu một nét từ bi quen thuộc. Nét từ bi ấy gần như không chút cảm động.

Bỗng nhiên nàng hiểu ra, giận dữ lao về phía người ấy: “Là ngươi! Ngươi đã cho thứ gì xuống hồ? Tại sao lại muốn hại ta? Tại sao?”.

Còn chưa lao tới trước mặt hắn, người lại ngã xuống lần nữa, lăn lộn trên mặt đất, đau đớn muốn chết.

Nàng giãy giụa bò tới trước mặt người đó, túm gấu áo choàng của hắn giật giật, mặt ngược lên: “Đừng... Xin người, cứu ta... Hãy cứu ta...”.

Cái nhìn ấy nhìn thấu vào lòng hắn, trong đôi đồng tử màu đỏ nhạt của hắn hiện lên đôi mắt tràn đầy khát vọng và khẩn cầu của nàng. Nữ tử biết, nàng đã thắng. Vào giây phút cuối cùng giữa sự sống và cái chết, nàng đã dùng ánh mắt của mình để lay động hắn.

“Người là ai?”. Nàng dựa vào lòng hắn, mở đôi mắt mờ ảo như sương ảnh hỏi hắn.

Câu trả lời của hắn như một tiếng than: “Giản Linh Khê”.

Giản Linh Khê... À? Từ bây giờ, ta và người không đội trời chung. Trong lòng nữ tử nguyên rửa cái tên này hàng trăm nghìn lần, nhưng trên khuôn mặt lại nở nụ cười tươi rói, miệng lẩm bẩm: “Giản Linh Khê cảm ơn người...”.

~**~**~

Giản Linh Khê... Giản Linh Khê... Giản Linh Khê

Chỉ thoáng chốc cảnh tượng ấy lướt qua trong tâm trí ta, giống như một cuộc tương phùng xảy ra từ nghìn năm trước.

Nữ tử ấy khoe môi diễm lệ, nụ cười đặc biệt nhất chính là đôi mắt của nàng, đen lầy sâu thẳm, nhưng trong đó lại lan tỏa một thứ tình cảm rạng ngời, như ngọn lửa ẩn dưới lớp băng, khiến người ta có cảm giác rằng dù nàng đưa ra bất cứ yêu cầu gì đều không phải quá đáng. Nàng chính là Nhất Tịch sao? Đây chính là nguyên nhân dẫn tới chuyện Nhất Tịch và Giản Linh Khê ư? Sau đó thì sao? Sau đó thì sao? Không để ta suy nghĩ tiếp, tầm nhìn nhòe đi, không khí trong lồng ngực cùng huyết dịch dường như bị rút cạn. Ta sắp chết rồi sao? Như thế này là chết à? Không biết kiếp sau của ta sẽ như thế nào?... Ta nhắm nghiền mắt lại. Chờ đợi. Chờ đợi quá trình kết thúc. Chờ đợi cái chết tới.

Nhưng, thế sự luôn thay đổi đột ngột vào những lúc không thể nhất. Đúng vào khoảnh khắc ta nhắm mắt, bên tai vang lên tiếng chim kéo dài vang vọng lên từ phía chân trời, rồi cả người ta được thả lỏng, người áo đen đang quấn lấy ta đột nhiên rơi xuống, co người lăn lộn trên mặt đất, dường như vô cùng đau đớn. A Ngôn lập tức buông Trần Phi, chạy tới bên người áo đen, run rẩy sợ hãi kêu lên: “A Nặc, người có sao không? A Nặc! Tên khốn nào thả con chim kia ra thế? Tên đáng chết nào...”. Lời còn chưa dứt một sợi tơ hồng đột nhiên xuất hiện, “rẹt rẹt” hai tiếng, trên khuôn mặt trắng như ngọc của A Ngôn bỗng hiện lên hai vết rách, máu rỉ xuống môi, hắn thè lưỡi ra liếm, rồi òa khóc: “Ai, ai, ai... máu, máu, máu...”.

Cả đời hắn hút máu người vô số nhưng đây là lần đầu tiên nếm máu mình.

Một cỗ xe xuất hiện phía xa, không nhìn thấy ngựa kéo chỉ thấy bánh xe chuyển động, phút chốc đã tới gần trước mặt.

“Lên xe!”. Tiếng kêu của nữ tử nhẹ vang lên, cửa xe bật mở.

Ta vội vàng chạy tới bám vào thành xe định trèo lên, sống lưng chợt lạnh toát, dường như bị băng rạch qua nhưng cảm giác lại nóng như lửa. Tiếp đó lại nghe tiếng nữ tử thét lên: “Đi!”.

Mấy sợi dây tơ hồng bay qua đầu ta bắn ra bên ngoài, sau lưng vang lên tiếng kêu thảm thiết, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy A Ngôn văng ra sau chừng mười trượng, rơi bịch xuống đất.

“Mau”. Một bàn tay nắm lấy cánh tay ta kéo vào trong, cửa xe đóng sập lại.

Ta hét lên: “Tiên sinh vẫn ở bên ngoài!”.

Bàn tay ấy hơi run run, tơ hồng bay qua cửa sổ xe ra ngoài, nữ tử kêu lên: “Nắm chặt”. Lại giật một cái, đã thấy Trần Phi từ cửa sổ trượt vào trong, vừa gỡ sợi tơ hồng quấn ở eo vừa thở dài: “Hong ty viên chủ, gặp được nàng vào lúc này thật là phúc của ta”.

Năm ngón khê búng, tơ hồng bay trở lại vào bàn tay nàng ấy, sau đó biến mất. Bàn tay ấy vén tóc mai, nữ tử áo đỏ mỉm cười đáp: “Linh Khê, lâu lắm không gặp”.

Linh Khê, nàng ấy gọi tiên sinh là Linh Khê.

Lại là một cổ nhân.

Bất giác ta cảm thấy hơi thất vọng. Những nhân vật thần kì không ngừng xuất hiện này cũng là cổ nhân của Nhất Tịch sao? Nhưng hồng trần đã che kín mắt ta, bây giờ với ta mà nói tất cả họ đều là người xa lạ.

Nữ tử đưa một đĩa hoa quả tới trước mặt ta, quả đỏ trên đĩa thủy tinh trông mới ngon lành hấp dẫn làm sao. “Ăn đi, có lợi cho người”.

Ta quay đầu nhìn Trần Phi, tiên sinh gật đầu. Thế là ta cầm một quả lên ăn, quả đỏ vừa vào miệng đã tan, vết thương trên lưỡi chạm vào nước quả mát lạnh lập tức ngừng đau, ngay cả vết thương nóng ran sau lưng cũng tan biến như kì tích.

“Cảm tạ...”

Không biết có phải do cảm giác hay không, ta cảm thấy trong mắt nàng ấy có lớp sóng lăn tăn gợn nhẹ, nàng ấy nhìn ta chăm chú nhưng dường như nhìn xuyên qua ta để nhìn một người khác: “Ban nãy bám theo hai người là huynh đệ “Nặc Ngôn” nổi tiếng lừng lẫy trong quỷ giới, không ngờ Thập Nhị Quý lại nhờ bọn họ tới đón người”.

“Nặc Ngôn?”, ta không hiểu.

Nữ tử khẽ cười, lẩm bẩm: “Tất cả ký ức đều không còn tồn tại, chỉ có lời hứa(*) thì có tác dụng gì... Linh Khê, chàng không ăn một chút à?”. Nàng ấy đưa đĩa hoa quả tới trước mặt Trần Phi. Trần Phi lắc đầu, mắt nhìn chăm chăm vào vết thương trong lòng bàn tay phải của mình, cơ hồ ngưng ngẩn. Nữ tử đưa ngón trở vuốt nhẹ qua hai vết thương, vết thương biến mất trong nháy mắt.

(*) Nặc Ngôn trong tiếng Trung có nghĩa là “lời hứa”.

“Đa tạ”. Trần Phi mỉm cười, trong nụ cười có chút gượng gạo.

Một tiếng kêu vang lên, cửa xe tự mở, một chú chim lớn màu xanh bay vào, đậu trên đầu gối nữ tử, khép cánh lại.

Ban nãy là chú chim này đã cứu mạng ta?

Nữ tử nhẹ nhàng vuốt đầu chim, khen ngợi: “Bạc Hạnh(*) à Bạc Hạnh, làm tốt lắm”. Chú chim lim dim mắt, dường như đang hưởng thụ sự yêu chiều của chủ nhân.

(*) Bạc Hạnh trong tiếng Trung có nghĩa là “phản bội”, “bội tín”, “thất hứa”.

Bạc Hạnh? Chú chim này tên Bạc Hạnh sao? Khi Nặc Ngôn gặp Bạc Hạnh... Hèn chi ban nãy người áo đen lại đau đớn như vậy. Bỗng như ta đã hiểu ra điều gì đó.

Trần Phi chợt hỏi: “Chuyện này rốt cuộc là thế nào?”.

Nữ tử nhún mày.

“Ta không tin là nàng ta. Nàng cũng biết nàng ta rõ ràng đã...” Trần Phi kéo dài hơi nhưng vẫn không thốt ra được bốn chữ “hồn bay phách tán”.

Nữ tử nhìn tiên sinh hồi lâu, muốn nhìn thấy một biểu cảm nào đó trên mặt tiên sinh nhưng cuối cùng đành bỏ cuộc, thở dài đáp: “Linh Khê chàng có tin ta không?”.

Trần Phi tỏ vẻ không hiểu.

“Nếu chàng tin ta, hãy giao nó...”, nàng ấy chỉ về phía ta, nói: “Cho ta”.

Ta kêu lên, không ngờ người trước mặt cũng tới để ngăn cản!

“Hóa ra người và bọn họ là cùng một giuộc”. Ta vừa thốt lên một câu, bỗng có sức mạnh mềm dẻo từ trên vai truyền xuống, ấn ta ngồi xuống.

Trần Phi nói: “Đừng kích động, hãy nghe nàng ta nói tiếp”.

Ta mím môi nhìn nữ tử trước mặt, trên gương mặt diễm lệ của nàng ấy có một đôi mắt đau buồn, trông không hài hòa chút nào.

“Ta...”, nữ tử khẽ thở dài: “Chỉ không muốn chàng lại bị cuốn vào chuyện này, vì vậy hãy để ta đích thân đưa nàng ta tới ma cung”.

Trần Phi nheo mắt, chậm rãi đáp: “Hóa ra người nàng muốn ngăn cản không phải nó, mà là ta... Tại sao thế?”.

“Bởi vì, xét cho cùng nó không phải Nhất Tịch”. Nữ tử thản nhiên nói một câu khiến Trần Phi khẽ run lên rồi im lặng.

Im lặng, sự im lặng kéo dài. Không khí trong xe có phần ngưng ngập, còn có rất nhiều tâm tư khó giải đáp. Không biết bao lâu sau, Trần Phi thở dài, cuối cùng cũng lên tiếng, mỗi một từ dường như đều rít qua kẽ răng: “Có phải nàng ta đã tái sinh?”.

Tim ta chợt thất lại, cảm giác sợ hãi không thành lời trào dâng như thủy triều.

“Bây giờ thì chưa”.

“Vậy là khi nào?”.

Ánh mắt nữ tử lảng tránh, rõ là đang do dự.

Trần Phi nhìn chằm chằm nàng ấy, trầm giọng hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì? Thu Song, nàng mau nói cho ta biết!”.

Rèm mi dài của nữ tử rung rung mấy cái, cuối cùng khẽ đáp: “Ba hôm sau vào lúc nửa đêm, khi dương khí thịnh nhất, cô gái này sẽ trở thành linh thể, có thể khiến Nhất Tịch sống lại”.

Khuôn mặt Trần Phi lập tức xám xịt như tro tàn.

“Linh... thể?”, tiên sinh lặp lại lần nữa: “Linh... thể”, rồi đột nhiên nắm lấy tay nữ tử, giọng nói cũng trở nên kích động hơn: “Nàng cho phép bọn họ làm thế sao? Thu Song, từ bao giờ nàng trở nên máu lạnh tàn nhẫn như thế này?”.

Cuối cùng ta đã biết tên của nữ tử, nó giống như một tia sáng, rơi vào ký ức mơ hồ tối tăm của ta, sau đó trở nên sinh động lạ lùng.

Song sa hơi lạnh chạm màn hình, mưa thu, tĩnh lặng kết thành sầu bi.

Thu Song.

11. Chương 05

Chương 5: Cửu điện ma cung

Trong rừng đào hoa xuân tươi thắm, nữ tử cùng ta đánh đàn nhảy múa đó, tên là Thu Song.

Trên hồ xanh sen hạ nở rộ, nữ tử cùng ta chèo thuyền hái sen đó, tên là Thu Song.

Trong vườn hoa, cúc thu như gấm, nữ tử cùng ta chơi cờ thưởng hoa đó, tên là Thu Song.

Trong noãn các mai đông rực rỡ, nữ tử cùng ta uống rượu bên bếp lò đó, tên là Thu Song.

Thu Song à, là nàng ấy... Nàng ấy là bằng hữu tốt nhất của ta ở kiếp trước, bằng hữu tốt nhất...

Nhưng tại sao ánh mắt nàng ấy nhìn ta bây giờ lại xa lạ đến vậy, như ngăn cách bởi một vực thẳm rất dài rất dài, ta bước không qua, nàng ấy cũng không chịu bước tới.

Chỉ bởi vì, ta không phải Nhất Tịch sao?

Thu Song không nói gì, đưa mắt nhìn Trần Phi, ánh mắt lạnh lẽo thê lương đã xoa dịu cơn thịnh nộ của Trần Phi, tiên sinh thở dài một tiếng rồi buông tay.

Bên ngoài xe, mưa vẫn không ngớt, tí tách tí tách bên cửa sổ, đơn điệu mà bí bách.

“Ta nhớ muội ấy”, giọng nói khê như đang thì thầm nhưng rõ ràng muốn nói cho ta và Trần Phi nghe: “Bao nhiêu năm rồi, ta luôn nhớ muội ấy. Bất luận muội ấy đã từng làm những gì, phạm những sai lầm gì, từ bỏ bao nhiêu người... Chàng không thể không thừa nhận những người nhớ muội ấy nhiều hơn. Nhất Tịch là người như vậy, muội ấy khiến người ta hận mình, nhưng càng hận lại càng yêu muội ấy hơn.

Nàng ấy ngược mắt, thần thái cương quyết: “Chỉ cần chàng từ bỏ, muội ấy có thể tái sinh”.

Trần Phi thần thờ nhìn ra ngoài cửa xe, khóe môi từ từ cong lên, vừa như mỉa mai vừa như đau đớn.

“Ta không làm được”. Tiên sinh chậm rãi nói: “Lấy mạng Tiểu Khê đi đổi mạng nàng ta, ta không làm được”.

Tay ta vô thức nắm chặt vạt áo mình. Mạng của ta...

Trong mộng cảnh hoang đường nhất, kỳ lạ nhất, đều chưa từng xuất hiện tình cảnh như thế này: Có một ngày, cần phải hy sinh kiếp này để làm hồi sinh kiếp trước của ta. Mà kiếp trước của ta lại hoàn toàn khác nhau qua lời kể của mỗi người. Qua lời kể của Tiểu Vong Sơ, nàng là hóa thân của sự hoàn mỹ. Qua lời kể của A U, nàng là mối họa của nhân gian. Huỳnh đệ Nặc Ngôn dù không trực tiếp liên quan nhưng khi nhắc tới nàng vừa kính lại vừa sợ. Còn Thu Song trước mặt ta cho dù yêu hận đan xen, nhưng vẫn không thể nào quên được nàng.

Nhất Tịch à Nhất Tịch, rốt cuộc nàng là nhân vật như thế nào?

Bên tai vang lên tiếng cười đau khổ của Thu Song: “Giản Linh Khê xét cho cùng vẫn là Giản Linh Khê... Chàng đã từng vứt bỏ nhiều thứ trong quá khứ, nhưng vẫn không thay đổi nguyên tắc của chàng...”.

“Thu Song”. Trần Phi nói: “Dẫn ta đi gặp nàng ta”.

Thu Song chau mày không đáp.

“Dẫn ta đi gặp nàng ta, việc này cần phải kết thúc!”. Tiên sinh nhấn mạnh.

Thu Song nhìn ta, ánh mắt vô cùng phức tạp.

“Được”. Sau tiếng thở dài khe khẽ, tay áo của nàng ấy khê phất về phía ta, ta ngửi thấy một mùi thơm ngọt, rồi trước mặt tối sầm, chẳng biết gì nữa.

~**~**~

Khi tỉnh dậy, xe ngựa không biết đã dừng từ lúc nào. Trần Phi nhìn ta, dịu dàng hỏi: “Con cảm thấy thế nào?”.

Ta cử động chân tay, thấy không có gì khác lạ bèn lắc đầu.

“Vậy thì tốt, chúng ta xuống xe”. Tiên sinh chìa tay về phía ta.

“Thu... Cô nương ban nãy đâu?”. Ta không kìm lòng được bèn hỏi, trong xe trống trơn, chỉ còn ta và Trần Phi, Thu Song đã biến mất.

Trần Phi kéo ta xuống xe, bên ngoài là bình nguyên cỏ xanh biêng biếc, khắp nơi nở đầy những bông hoa nhỏ màu trắng và màu tím, cách xa ba trượng có một cây đại thụ sừng sững, ngoài ra không còn vật gì khác. Không ngờ lại có một mảnh đất tĩnh lặng, êm đềm thế này, so với gió mưa thê lương ban nãy thật khác nhau một trời một vực.

“Đây là nơi nào?”.

Ánh mắt Trần Phi sáng lên, giọng nói không giấu được sự kích động: “Đây chính là Cửu điện ma cung”.

Cái gì? Ta vốn tưởng rằng Cửu điện ma cung sẽ là một nơi rất đáng sợ và ghê gớm, nhưng lúc này mảnh đất trước mặt ta lại là một vùng đất tươi mới tràn đầy sức sống, xinh đẹp như chốn thế ngoại đào nguyên, hoàn toàn không ăn nhập với tên của nó.

“Đi nào”. Trần Phi dẫn ta đi tới trước cây đại thụ, đây chắc là cây cổ thụ trăm năm, cành lá sum suê, hơn nữa còn sạch sẽ lạ thường.

Một nơi rất sạch sẽ, dường như ta không tìm thấy bất cứ một vết nhơ, ngay cả bùn trên mặt đất cũng mềm mềm thơm thơm. Đây là nơi kiếp trước ta đã từng sống sao? Tại sao ta không có chút ấn tượng nào với nó? Quay đầu nhìn tiên sinh, tiên sinh đang chăm chú nhìn cây cổ thụ ấy, dường như cũng rất bàng hoàng, người đưa tay ra nhưng lại khựng lại giữa không trung. Bao nhiêu năm qua, đây là lần đầu tiên ta thấy tiên sinh do dự không quyết như vậy. Cây cổ thụ này có phải cửa vào Cửu điện ma cung không? Phải chăng tiên sinh lo lắng vào đó rồi không biết hậu quả sẽ ra sao? Hay là, bởi vì sắp phải đối mặt với “Nhất Tịch” nên cảm thấy bồn chồn bất an? So với tiên sinh, đương sự sắp phải đối mặt với đại họa là ta lại bình tĩnh hơn nhiều. Sao lại thế nhỉ?

“Con biết không? Thực ra...”, tiếng của Trần Phi như đang bay trên mặt nước, ngập ngừng lảng đãng, “Thực ra năm đó, khi Nhất Tịch hồn bay phách tán, ta... ta không cảm thấy vui”.

Ta gượng cười, nhưng khóe môi nhếch lên lại cảm thấy gượng gạo, trong lòng tê dại, chẳng biết buồn hay vui.

“Đứng trên lập trường của Nhất Tịch mà nói, nàng không làm sai gì cả, nhưng ta là loài người, không có sự lựa chọn nào khác... Sau khi nàng chết, không thấy xuất hiện nữa, ta tưởng mọi thứ cuối cùng cũng kết thúc, nhưng không ngờ còn có ngày gặp lại”.

Ta cúi đầu, lẩm bẩm: “Có phải tiên sinh không muốn gặp lại nàng ta?”.

Trần Phi nhìn ta, sắc mặt nặng nề, hồi lâu mới đáp: “Không”.

Ta kinh ngạc, không ngờ câu trả lời của tiên sinh lại là “Không”.

Tiên sinh né tránh ánh mắt ta, quay người gõ liền chín cái lên thân cây.

Một con mèo đen một mắt vàng một mắt xanh từ trên cây nhảy xuống, lẽ nào nó chính là Linh Miêu?

“Trần Phi ở Nguyên thành, cầu kiến Cửu điện ma cung Linh Miêu cô nương”.

“Meo”. Con mèo đen kêu một tiếng, nhún người biến mất sau thân cây.

Ta và Trần Phi đưa mắt nhìn nhau, bước tới sau thân cây, ở đó có một cánh cửa nhỏ không biết đã mở ra từ lúc nào, bên trong tối om, không nhìn thấy gì cả.

Trần Phi đang định cất bước, ta kêu lên: “Đợi đã”.

Tiên sinh quay đầu lại, ta mím môi bước lên ôm chặt lấy người, nghẹn ngào nói: “Con không biết... Con không biết bước vào cánh cửa này sẽ xảy ra chuyện gì... Nhưng con có dự cảm sau khi bước vào đây mọi thứ sẽ không giống như bây giờ nữa, sẽ chẳng bao giờ quay lại trà quán tiếp tục cuộc sống bình an... Tiên sinh, người hãy hứa với con, đừng vì muốn cứu con mà đẩy mình vào thế bất chấp hiểm nguy, đừng vì con mà khó xử. Nếu... Nếu thực sự cần tính mạng của con mới có thể kết thúc tất cả, vậy thì con không ngại chết”.

“Con...”. Trần Phi không đẩy ta ra mà chỉ thở dài. Một hồi lâu sau, ta nghe thấy tiếng tiên sinh nói rất chậm nhưng kiên định: “Ta sẽ không để con chết”.

Tim ta xao động, ngược mắt nhìn tiên sinh, trong mắt tiên sinh, một loại cảm xúc khác lạ vụt qua. Nhưng khoảnh khắc ấy ta không thể nào khẳng định được tiên sinh đang nhìn ta, hay một lần nữa nhìn Nhất Tịch qua ta.

“Đi thôi”. Tiên sinh dắt tay ta bước vào trong. Vừa đặt chân vào ta thấy một vòng sáng dâng lên từ bốn phía, đợi khi vòng sáng tan đi, lúc mở mắt ra mọi thứ trước mắt đã hoàn toàn khác biệt.

Đây là một thông đạo dài, bốn bề đều lát đá cẩm thạch trắng muốt, trên tường dạ minh châu đang tỏa sáng lấp lánh. Dù vậy thông đạo này vẫn khiến người ta cảm thấy rùng mình, đặc biệt khi bước đi, tiếng bước

chân vọng lại nghe rất rõ ràng. Cuối thông đạo là một cánh cửa. Cánh cửa màu đỏ như máu. Đằng sau cánh cửa là ngọn nguồn của số mệnh? Tất cả bí mật đều ở đó sao? Trần Phi đẩy cửa, cánh cửa bất động.

Ta tái mặt: “Sao vậy? Cửa này không mở được ư?”.

Dường như ta cảm nhận được điều gì, tiên sinh ngoái đầu lại, ta cũng thuận theo ánh mắt tiên sinh nhìn về sau, bỗng chốc sững người.

Một nữ tử đứng lặng lẽ giữa thông đạo. Làn da trắng ngần, tấm áo choàng dài trắng muốt, mái tóc đen chấm đất, tư thế và thần thái rất trầm tĩnh, nhưng lại khiến người khác có cảm giác mỗi bộ phận trên người nàng ấy đều linh động, đang nói chuyện, đang biểu đạt, tổ hợp tĩnh và động này thực sự kỳ diệu, khiến người ta hoa mắt. Nhưng, thứ đặc biệt nhất chính là đôi mắt của nàng ta. Đó là đôi mắt đẹp nhất mà ta từng thấy trên đời này, trong sáng không nhiễm bụi trần, con ngươi đen láy không tạp sắc, giống như viên đá quý màu đen thuần khiết nhất. Đường như hết thủy bin ảo tang thương trong nhân gian đều lắng đọng trong đôi mắt ấy, toát lên một vẻ huyền diệu linh hoạt vượt lên trần thế.

Nàng ấy nhìn ta, trong đồng tử đen như nhung phản chiếu rất rõ ràng hình ảnh ta, khiến ta có cảm giác linh hồn của mình đã bị nàng ta nhìn thấu.

Bỗng dưng ta nhớ ra mình đã từng bắt gặp đôi mắt này vào một ngày xa xôi và mơ hồ nào đó. Ngày ấy, có người đập tuyết mà tới, tay phải của hắn đeo nhẫn vàng, tay trái của hắn cầm một chiếc gương. Khi nữ tử ngạo mạn, tiêu tụy hướng về phía hắn quỳ lạy, trong gương liền hiện lên đôi mắt này, thắm đẫm một nỗi đau thương sâu đậm, sau đó khẽ chớp một cái, rồi từ từ biến mất.

Đúng thế, ta đã từng bắt gặp đôi mắt này ở kiếp trước của ta. Nàng ta chính là Linh Miêu của Cửu điện ma cung ư? Là chiêm bốc sư chỉ thua kém Thập Nhị Quý sao?

Khóe môi Trần Phi mấp máy chực nói, nhưng Linh Miêu đã lên tiếng trước: “Nói cho ta biết, huynh ở đây với thân phận gì? Giản Linh Khê hay Trần Phi?”. Khi nàng ta nhắc tới “Giản Linh Khê” giọng nói hết đổi dịu dàng, nhưng khi nhắc tới hai chữ “Trần Phi” liền trở nên có phần cứng nhắc.

Trần Phi sững lại, chậm rãi nói: “Giản Linh Khê thì sao, Trần Phi thì sao?”.

“Nếu là Giản Linh Khê, huynh chính là người thân duy nhất trên đời này của ta, là ca ca ruột của ta”.

Ta sững sốt, không thể ngờ nàng ta lại là muội muội của tiên sinh! Nếu đã là huynh muội tại sao phải trở thành thù địch thế này?

“Cửu điện ma cung này, huynh muốn tới thì tới, muốn đi thì đi; nhưng nếu huynh là Trần Phi...”, Linh Miêu ngập ngừng, đáp: “Vậy thì theo quy tắc của ma cung, người ngoài muốn vào, phải liên tục đi qua Cửu đạo môn mới có thể gặp được người huynh muốn gặp”.

Cửu đạo môn! Lẽ nào đây chính là nguồn gốc của Cửu điện ma cung?

Ta nhìn thấy đôi mắt Trần Phi gợn sóng, giống như bị gió thổi làm dậy sóng chút tâm tư nào đó, sau cùng tiên sinh trầm giọng đáp: “Ta là Trần Phi”.

Trên khuôn mặt Linh Miêu thoáng vẻ đau khổ, nhưng nàng ta bật cười: “Được... Được... Trần Phi, đừng trách ta không khuyên người, đẩy cửa bước vào chấp nhận thử thách đi”.

Mái tóc dài của nàng ta bắt đầu bay lên bốn phía, đôi tay vẽ một vòng trước ngực, cả người như tờ giấy Tuyên bị nước ngâm từ từ, màu sắc chuyển từ đậm sang nhạt rồi mất hút.

“Tiên sinh, thực ra người không cần phải...”, ta chưa nói dứt lời Trần Phi đã đẩy cánh cửa màu đỏ như máu ấy ra. Tiên sinh bật cười, nụ cười rất nhẹ, rất nhạt: “Ta sẽ không hối hận, từ ngày bắt đầu lựa chọn ta chưa từng hối hận”.

Đôi mắt ta không tìm được vрон ướt.

“Chúng ta vào đi”. Cánh cửa màu đỏ mở hẫng ra, dẫn vào một căn phòng hình tròn, không có bất cứ góc nhọn nào, ở giữa là một cánh cửa hình tròn lơ lửng giữa không trung, trên cửa khắc phù điêu sư tử rất tinh xảo, nhe nanh múa vuốt, uy phong ngời ngời.

Khi chúng ta bước tới trước cánh cửa ấy, Trần Phi vuốt ve phù điêu trên cửa, khẽ thở dài: “Nghe nói nơi được coi là thần kỳ nhất trong Cửu điện ma cung không phải vì có chín người giữ điện, mà là chín người ấy đều có quan hệ thế này thế kia với người vào điện. Vì thế cũng có người nói, Cửu điện thực chất chỉ là ảo giác của người vào điện, để họ tưởng rằng họ nhìn thấy người thân hoặc bằng hữu của họ mà thôi”.

Cánh cửa tròn đột ngột mở ra, bóng đen bao phủ, không nhìn thấy gì cả, không biết mình đang ở đâu.

“Tiên...”, vừa lên tiếng thì một tiếng gió ập về phía ta, hai tay đáp trả theo bản năng, cũng không rõ có đánh trúng không, mọi thứ trở về yên tĩnh. Sự yên tĩnh rất đáng sợ, ngay cả hơi thở của mình cũng không nghe thấy. Nỗi sợ hãi, mơ hồ, bi quan đều dồn dập tràn vào tim. Không quan tâm có an toàn hay không, ta lớn tiếng gọi: “Tiên sinh, tiên sinh, người ở đâu?”.

Ánh đèn chợt sáng, ta nheo mắt nhìn, đây là một căn phòng nhỏ hẹp, tối tăm và ẩm ướt. Không c Trần Phi, tiên sinh không ở trong phòng! Lẽ nào ban nãy chỉ có một mình ta bị hút vào đây? Đúng lúc ta đang sợ hãi bất an, bỗng nghe thấy một tiếng “ầm”, cửa bị đánh sập, tiên sinh bước vào, ta không nghĩ ngợi gì bèn lao vào lòng tiên sinh, vì hoảng sợ nên toàn thân không nén được những cơn run rẩy. Không biết tại sao, dù chỉ rời xa tiên sinh một chớp mắt ta đã có cảm giác mãi mãi không bao giờ gặp lại nữa.

Giữa những mảnh gỗ bay tứ tung, một nam tử áo xanh quần xanh khăn buộc trán màu xanh xuất hiện trong tầm mắt, y ngồi chấp bằng, một thanh trường kiếm đặt ngang trên đầu gối. Y nhìn thanh trường kiếm đó giống như nhìn người thân yêu nhất của mình. Mí mắt buồn rầu từ từ ngược lên, ánh mắt y sắc lạnh vô cùng: “Giản Linh Khê, ta đợi người đã rất nhiều năm”.

Tim ta đập mạnh, chỉ về phía y hét lớn: “Đông Châu đại hiệp Kỷ Quy Vân! Hóa ra là ông”.

~**~**~

Đông Châu đại hiệp, từ khi ta có ký ức tới giờ, trong các câu chuyện được kể ở Lãnh Hương trà quán đều không ngừng nhắc tới cái tên này. Trong những câu chuyện đó, y là một truyền kỳ. Mọi người có thể không biết Giản Linh Khê là ai, nhưng nhất định biết Kỷ Quy Vân là ai. Không ngờ người ngồi trong điện thứ nhất lại là y! Y biệt tích trên giang hồ bao nhiêu năm nay, hóa ra là đã tới ma cung!

Đợi đã, ban nãy Trần Phi nói người giữ điện chỉ là một loại ảo ảnh, vậy thì có thể người này không phải Kỷ Quy Vân thực sự, nhưng giữa Kỷ Quy Vân thật và Trần Phi có quan hệ gì? Tại sao người giữ điện thứ nhất là ông ta?

Kỷ Quy Vân nghe thấy liền cười rất cổ quái, nhưng đôi mắt vẫn nhìn chằm chằm Trần Phi không chớp: “Ta chịu đựng cô đơn lạnh lẽo trong ma cung mười sáu năm qua chỉ vì chờ đợi giây phút này. Ta muốn xem Thanh Tuyết kiếm lừng lẫy thiên hạ của người có thực sự xuất thần nhập quỷ hay không. Mười sáu năm trước người khinh thường không tỷ thí võ nghệ với ta nhưng hôm nay người không có sự lựa chọn nào khác!”.

Hóa ra là như vậy, chỉ vì muốn tỷ thí... Ta thở dài trong lòng. Quả nhiên, Trần Phi chỉ cười, đáp lại bằng giọng nói ôn hòa như mười sáu năm qua: “Các hạ đợi nhầm người rồi. Ta không phải Giản Linh Khê, cũng không có Thanh Tuyết kiếm”.

Kỷ Quy Vân hừ lạnh một tiếng: “Đừng dùng chiêu này qua mặt ta, thay tên đổi họ không có nghĩa là đổi người”.

Ánh mắt Trần Phi tối sầm rồi sáng trở lại, tiếp lời: “Không có Thanh Tuyết kiếm, nên ta không phải Giản Linh Khê”.

Một luồng hào quang vẽ thành hình vòng cung, ta đang định thét lên kinh hãi, thì mũi kiếm đã dừng lại giữa ấn đường của Trần Phi, lưỡi kiếm sáng lóa soi rõ đôi mắt tối tăm ẩm đậm của tiên sinh. Nhưng lưỡi kiếm không đâm tiếp. Trần Phi không nhúc nhích, sắc mặt bình thản không chút biểu cảm, không chút lay động.

“Ta chỉ cần dùng một chút sức lực cũng có thể khiến người bỏ mạng, như thế tiểu cô nương này cũng khó lòng thoát chết. Người có thể không để tâm tới tính mạng mình, lẽ nào cũng không bận tâm tới cô nương này?”.

Trần Phi mỉm cười, giơ hai ngón tay đẩy lưỡi kiếm ra.

“Người sẽ không làm thế”. Giọng tiên sinh vô cùng điềm tĩnh: “Trên thanh kiếm của người có sát khí nhưng luôn bị kìm nén. Ma cung chỉ muốn ngăn cản chứ không muốn lấy mạng ta”.

Một lời đâm trúng chỗ đau, vẻ mặt của Kỷ Quy Vân lập tức thay đổi, khiến ta nhớ tới bức phù điêu sư tử trên cửa, đó là một nỗi ham muốn nhưng phải hết sức kiềm chế, muốn lao tới mà không thể.

“Đừng chọc giận ta!”.

Về không nở thoáng hiện lên trong mắt Trần Phi: “Nếu người muốn đo kiếm thì thực sự đã tìm sai đối thủ. Ta bây giờ chỉ là một người phàm”.

“Lẽ nào ta không phải người phàm?”. Kỷ Quy Vân hỏi ngược lại, miệng cười ha ha: “Người phàm thì sao? Vẫn có thể luyện được kiếm pháp tuyệt thế, khiến tam giới chấn động! Giản Linh Khê, đừng tìm lý do bao biện cho sự thụt lùi của người. Tài năng lụi tàn chỉ bởi vì không muốn tiến thủ, tài hoa tích lũy đã dùng cạn nhưng không đạt được thành tựu mới, để vô công hoang phí, liên quan gì tới tên tuổi?”.

Lần này tới lượt mặt Trần Phi biến sắc, rõ ràng Kỷ Quy Vân đã đâm trúng chỗ đau của tiên sinh.

Kỷ Quy Vân rút một chiếc khăn lụa ra, tỉ mỉ lau thanh kiếm bên mình: “Ta chỉ ra ba kiếm với người. Kiếm đầu tiên ẩn đường, kiếm thứ hai yết hầu, kiếm thứ ba trái tim. Chỉ cần người tránh được ba kiếm này, ta sẽ để người đi”.

Trần Phi tiếp tục im lặng, nhưng ta nhìn thấy những ngón tay đằng sau lưng của tiên sinh nắm chặt rồi lại buông ra, đầu ngón tay khẽ run rẩy.

Kỷ Quy Vân ném chiếc khăn vào không trung, trường kiếm linh động, trong phút chốc đã biến chiếc khăn tay thành trăm ngàn mảnh, nhẹ nhàng rơi xuống, thanh kiếm lắc mạnh giữa những mảnh vụn lất phất, chỉ thẳng vào tiên sinh, trầm giọng nói: “Cho dù người không phải Giản Linh Khê thì cũng không nhu nhược đến thế này chứ?”.

Sắc mặt Trần Phi lạnh tanh, đáp: “Được!”.

Tiếng “được” vừa dứt, một đạo kiếm phong lao tới, trùm cài trên tóc ta vờ vụn, mái tóc xõa ra, bay về phía sau. Tay áo của Trần Phi lướt qua mặt ta, kiếm phong biến mất, mái tóc rũ xuống vai ta.

Kiếm đầu tiên như sao băng đâm vào ẩn đường của tiên sinh. Tốc độ, dứt khoát, đơn giản, sáng rực chỉ trong khoảnh khắc. Trần Phi nhảy qua đầu ta, Kỷ Quy Vân thu kiếm, có một chiếc lá đào xuyên trên đầu kiếm, y thổi một hơi, lá đào tan nát, rơi xuống đất.

“Được, kiếm thứ hai”. Cổ tay y động dậy, kiếm pháp đột nhiên trở nên nhẹ nhàng, một quang sáng lạnh vụt qua, nhàn nhạt như ánh trăng. Con người không có cảm giác khi mặt trăng xuất hiện, đợi tới khi con người có cảm giác thì ánh sáng bạc đã chiếu trên cơ thể. Kiếm pháp của y cũng như vậy.

Ta nhìn thấy tấm áo choàng màu xám của Trần Phi đang bơi trong ánh sáng của kiếm, tránh né thanh kiếm đang theo tiên sinh như hình với bóng. Nhưng tiên sinh nhanh thanh kiếm còn nhanh hơn. Chỉ nghe thấy một tiếng “xoẹt”, đường kiếm thứ hai cắt qua tà áo trước của tiên sinh, tấm áo choàng xám tan thành từng mảnh, tung bay bốn phía như bướm bướm.

Kỷ Quy Vân điềm nhiên đáp: “Người dùng lá đào đỡ đường kiếm đầu tiên, dùng y phục đỡ đường kiếm thứ hai, để xem người sẽ dùng thứ gì để đỡ đường kiếm thứ ba. Vẫn không chịu đáp trả sao?”.

Trần Phi đứng trong một góc phòng, trên trán đầm mồ hôi, chắc chắn đã dốc toàn lực để tránh hai đường kiếm đầu tiên.

Kỷ Quy Vân để kiếm ngang ngực, chậm rãi vạch một chữ thập, cả căn phòng chợt sáng bừng lên, thứ ánh sáng rực rỡ chói mắt ấy khiến ta bất giác nhắm chặt mắt lại.

Đường kiếm thứ ba rực rỡ lóa mắt thế, Trần Phi có tránh được không? Tiên sinh có tránh được không

12. Chương 06

Chương 6: Chuyện năm xưa

Đột nhiên nghe thấy tiếng đồ vật nứt vỡ, ta mở choàng mắt, căn phòng tối như hũ nút, không một tia sáng.

Chuyện gì thế này?

Tâm niệm rung động, một tràng tiếng đổ vỡ âm âm âm âm vang lên, tiếp đó là tiếng kim loại rơi loảng xoảng xuống đất, cuối cùng lại yên tĩnh như ban đầu.

Chuyện gì vậy? Rốt cuộc là chuyện gì?

Mũi ngửi thấy mùi máu tanh, ta dựa theo phương hướng đưa tay sờ soạng, chạm phải chất lỏng nhờn nhờn, trái tim bỗng chốc rơi vào khoảng đen mênh mông.

Hồi lâu sau Kỷ Quy Vân lên tiếng: “Người có biết đại hội võ lâm mười tám năm trước không? Hôm đó tuyết rơi nhiều, hàng ngàn hàng vạn người tập trung trên đỉnh Tiểu Hiệp. Ta dốc sức chiến đấu với bảy bảy bốn mươi chín đối thủ, giành chiến thắng bước lên tọa bảo”.

Một lúc sau tiếng của Trần Phi mới vang lên: “Biết, đó là trận đánh thành danh của ngươi”.

“Thành danh?”. Kỷ Quy Vân bật cười, tiếng cười thấm đẫm chua chát: “Nhưng tất cả mọi người đều nói, do Giản Linh Khê không tham gia, vì thế ta mới giành được vị trí số một”.

Trần Phi đáp: “Khi đó ta đã rút khỏi giang hồ...”.

“Không sai, người quy ẩn giang hồ. Nhưng chính vì người quy ẩn nên mới trở thành thần thoại không thể phá vỡ trong võ lâm. Vì sau đó chẳng có ai có thể khiêu chiến với người, danh hiệu đệ nhất thiên hạ của người từng sừng sững mãi mãi không sụp đổ”. Kỷ Quy Vân gằn giọng: “Không công bằng, ta không cam tâm! Chỉ vì ta xuất đạo muộn hơn người mười năm nên phải núp dưới bóng người? Ta không cam tâm!”.

Trần Phi không nói thêm gì nữa.

“Vì thế hai năm sau ta liên tục đi tìm người, không một ai biết người ẩn cư ở đâu. Nhưng ta vẫn không bỏ cuộc, tìm mãi, cuối cùng ta bám theo A U tới Nam Minh”.

“Hóa ra hôm đó người cũng có mặt?”. Cuối cùng trong giọng nói của Trần Phi cũng lộ vẻ ngạc nhiên.

Kỷ Quy Vân bật cười ha hả: “Không ngờ phải không? Đúng thế, hôm đó ta cũng có mặt. Ta nấp trong chỗ tối nhìn thấy người, A U, Liễu Thứ, Thất Khuyết và cả Tần Tam Nương võ công kém cỏi, năm người cùng bao vây tấn công một thiếu nữ”.

Hơi thở của ta thất lại, chân tướng! Chân tướng mười sáu năm trước sắp lộ diện qua lời của y! Còn ta không biết mình nên vui hay buồn, nên chờ đợi hay kháng cự, chỉ có thể im lặng, cả người cứng đờ lắng nghe.

“Ta càng nhìn càng kinh ngạc, khi ấy nói không ngoa thì kiếm thuật của ta dù không bằng người nhưng cũng xếp vào hạng nhất nhì, cho đến hôm đó ta mới biết ngoài trời còn có trời, không nói người, ngay cả võ công của huynh đệ kết nghĩa Liễu Thứ của người cũng chẳng kém ta. Nhưng điều khiến ta ngạc nhiên nhất chính là thiếu nữ đó, năm người các người phải liên hợp lại mới miễn cưỡng bao vây được nàng ấy”.

Trong bóng tối, Trần Phi thốt lên tiếng thở dài, khê như không có.

Kỷ Quy Vân tiếp tục: “Cũng chính vào lúc đó ta mới biết hóa ra thiếu nữ ấy không phải con người, mà là công chúa ma tộc. Ta nghe các người gọi tên nàng ấy là Nhất Tịch. Không ngờ nàng ấy lại có sức mạnh thần kỳ như thế, sức mạnh ấy đã hoàn toàn khiến ta khuất phục. Ta nghĩ nếu ta có được sức mạnh như vậy, bất luận phải chịu khổ cực thế nào ta cũng chấp nhận!”.

“Vì thế người mới tới ma cung?”.

Kỷ Quy Vân cười khẩy: “Ma cung ẩn khuất như vậy một người phàm như ta làm sao có thể tìm được? Nói ra vẫn phải nhờ phúc của người”.

“Nghĩa là sao?”

“Nghĩa là sao ư? Hôm đó rõ ràng Nhất Tịch có cơ hội trốn thoát. Nàng ấy đã nhìn thấy kẽ hở của trận pháp, tìm được cửa thoát, chỉ cần giết chết Tam Nương là có thể phá trận ra ngoài, nhưng một chưởng đánh ra, người lao tới chắn trước người Tam Nương, nàng ấy khựng người dừng lại, A U và Thất Khuyết nhân cơ hội mỗi người đâm nàng ấy một nhát từ hai bên, vì vậy mà mất đi cơ hội thoát thân duy nhất. Nếu không phải nương tay với người thì nàng ấy cần gì bước vào đường cùng? Nếu nàng ấy không bước vào đường cùng thì làm sao Linh Miêu có thể xuất hiện? Linh Miêu dẫn ta tới đây, vì thế xét cho cùng vẫn là nhờ phúc của người ta mới tới được ma cung”.

Là như thế sao... Nghe xong đầu óc ta lùm bùm. Chẳng phải Nhất Tịch hận Giản Linh Khê lắm sao? Tại sao lại nương tay với tiên sinh?

Kỷ Quy Vân chán nản thở dài, giọng nói tràn đầy đau đớn: “Không ngờ... Không ngờ ta khổ luyện ở đây mười sáu năm, vẫn không địch lại được người, vẫn không địch lại được người!”.

Ánh đèn đột nhiên bùng sáng.

Ta ngạc nhiên nhìn người đang nằm dưới đất bên cạnh mình là Kỷ Quy Vân chứ không phải Trần Phi!

Người bị thương sao lại là Kỷ Quy Vân?

Trần Phi im lặng đứng một góc, bình an vô sự.

Sao có thể như thế được? Kiếm thứ ba của Kỷ Quy Vân vốn né cũng không né được, tránh cũng không tránh được mà! Làm sao tiên sinh phá giải được? Làm sao tiên sinh làm được?

Lòng ta đầy hồ nghi, còn Kỷ Quy Vân hạ giọng hỏi: “Rốt cuộc người có phải là Giản Linh Khê không?”.

Trần Phi không trả lời.

“Nếu người không phải Giản Linh Khê thì không thể phá được chiêu này; nếu người là Giản Linh Khê thì tuyệt đối sẽ không dùng cách thức này để phá chiêu”.

“Ta nói rồi, ta là Trần Phi”. Trần Phi bước tới trước mặt ta, đỡ ta dậy: “Ba kiếm đã phá xong, chúng ta qua cửa rồi, đi thôi”.

Đằng sau vang lên tiếng cười gần như điên dại của Kỷ Quy Vân: “Được, được, được lắm Trần Phi! Người biết kiếm pháp của ta cần mượn sức mạnh của ánh sáng, vì thế người tắt ánh đèn, lợi dụng thời cơ, dùng hết thủ đoạn! Người không phải Giản Linh Khê, người quả nhiên không phải Giản Linh Khê!”.

Theo như lời y nói, tiên sinh đã dùng thủ đoạn nào đó không vẽ vang mới phá được kiếm thứ ba. Mặc dù thắng làm vua thua làm giặc, từ xưa muốn thắng phải không từ thủ đoạn, nhưng những lời kêu than như đã thú giã chết của y, vẫn khiến ta rùng mình sợ hãi.

Trần Phi không nhìn ta, mở cánh cửa chúng ta tới ra, bên kia cánh cửa đã không còn là căn phòng hình tròn ban nãy nữa. Trong căn phòng rộng chỉ kê một chiếc bàn, trên mặt bàn có một tấm trường bào màu trắng.

Trần Phi bước tới, nhìn tấm trường bào, đột nhiên chau mày nói rành rọt từng tiếng: “Hóa ra là nàng. Nếu đã ở đây thì tại sao không gặp?”.

Không ai trả lời, trong phòng im lặng như tờ, chỉ có ánh đèn trên bàn không ngừng nhấp nhót, chiếu rọi gương mặt tiên sinh lúc sáng lúc tối.

“Ta biết là nàng. Ngoài nàng ra ai có thể may được một chiếc áo trong thời gian ngắn như vậy? Còn ai có bàn tay khéo léo như thế? Nếu điện thứ hai đã định là nàng trấn giữ, vậy tại sao lại né tránh không gặp?”.

“Khi viết vô y, dữ tử hồng bào(*)...”.

(*) Hai câu trong bài “Vô y”, thiên “Tần phong” thuộc “Thi kinh”, Tạ Quang Phát dịch: Anh không quần áo hay sao? Thì đây chiếc áo chia nhau bận mà.

Chỉ thấy một nam tử bỗng từ trong bức tường bước ra. Cơ thể nam tử đó vốn trong suốt, nhưng trong quá trình bước đi dần dần trở nên rõ ràng hơn, cuối cùng dừng lại trước mặt Trần Phi và ta. Mặc dù nam tử đang mỉm cười nhưng vẫn vương chút mệt mỏi, giống như đã nhìn thấu phồn hoa tan biến, trần thế đổi thay.

Trần Phi sửng lại, kinh ngạc thốt lên: “Hóa ra là đệ?”.

“Huynh tưởng là ai?”. Nam tử liếc nhìn chiếc trường bào màu trắng: “Huynh tưởng là nàng ấy?”.

Trần Phi lắc đầu cười chua chát: “Ta quên rồi. Nàng ấy ở đâu, đương nhiên có đệ ở đó”.

Nam tử dịu dàng đáp: “Y phục của huynh rách rồi, mặc vào đi”.

Trần Phi nghe lời mặc tấm áo lên người, mắt ta sáng lên. Mười sáu năm qua tiên sinh luôn mặc một chiếc áo giản dị màu xám, còn bây giờ khi mặc chiếc áo kia lên, con người dường như thay đổi hoàn toàn. Cổ áo mở đều sang hai bên, tay áo và vạt áo đều rất rộng, không có gió cũng tự phát phơ. Cho đến lúc này ta mới thực sự thấu thể nào là “áo rộng đai mềm, ôn tĩnh như ngọc”. Lẽ nào đây mới là bộ dạng vốn có, diện mạo thực sự của Giản Linh Khê?

Nam tử cười nói: “Quả nhiên rất vừa... Số đo của huynh vẫn như trước đây”.

“Nhưng ta đã già rồi”. Trần Phi lẩm bẩm.

Trong mắt nam tử thoáng chút lúng túng, khẽ gọi: “Đại ca...”.

Đại ca? Nam tử gọi tiên sinh là đại ca?

“Liễu Thứ, chúng ta có thể không cần giao đấu không?”. Giọng Trần Phi vang lên có phần hoang mang: “Ta không muốn đao kiếm giao tranh với đệ”.

Nam tử này chính là Liễu Thứ?

Tiểu Vong Sơ nói, Thất Khuyết và Liễu Thứ – huynh đệ kết nghĩa của Giản Linh Khê – có gian tình. Kỷ Quy Vân nói, Giản Linh Khê cùng bọn Liễu Thứ, Thất Khuyết bao vây tấn công Nhất Tịch, ép nàng tự sát.

Hóa ra người này là Liễu Thứ.

“Huynh không hận đệ sao?”.

“Hận đệ?”. Trần Phi cười nhạt: “Tại sao?”.

Liễu Thứ nhìn tiên sinh, chậm rãi nói: “Bởi vì Thất Khuyết”.

Nỗi hận bị cướp thê tử... trên đời này có nam nhân nào có thể chịu đựng được? Nhưng Trần Phi vẫn mỉm cười, không chút vẩn vương: “Chẳng phải người Thất Khuyết thích là đệ sao?”.

Liễu Thứ im lặng không đáp. Trần Phi nói tiếp: “Nếu người nàng ấy thích là đệ, vậy nàng ấy lựa chọn đệ là đúng đắn”.

Liễu Thứ gượng cười: “Đại ca cần gì phải an ủi đệ, trong lòng huynh hiểu rõ... Nếu năm đó không phải vì huynh có ý muốn tác thành, từ bỏ nàng ấy trước thì nàng ấy sẽ không chọn đệ”.

Gương mặt Trần Phi biến sắc.

Liễu Thứ nói: “Năm đó chẳng phải Nhất Tịch cũng dựa vào điểm này nên không hề sợ hãi sao? Chuyện quan hệ bất chính là giả nhưng đệ thích Thất Khuyết là thật. Nhìn thấy tình cảm của đệ dành cho Thất Khuyết, huynh tác thành cho đệ, từ bỏ vị hôn thê của mình...”.

Hóa ra năm xưa vì tác thành cho Liễu Thứ, Giản Linh Khê mới để mặc cho Nhất Tịch phá hoại hôn ước giữa tiên sinh và Thất Khuyết, khiến Thất Khuyết dứt áo ra đi. Nếu như vậy, làm gì có chuyện tiên sinh thẹn quá hóa giận? Tiểu Vong Sơ đã lừa gạt ta! Những điều hắn nói không phải là sự thật! Nhất Tịch bị giam trong thanh kiếm chắc chắn có ẩn tình khác, lẽ nào thực sự như A U nói: Nhất Tịch muốn sát hại loài người, vì thế tiên sinh không còn cách nào khác, đành phải trừ khử nàng? Bỗng chốc trong lòng ta mờ mịt, rối bời, mâu thuẫn, trăm ngàn cảm xúc, đau khổ vô cớ.

Bên tai vang lên tiếng Liễu Thứ: “Niệm chút ân tình của huynh trong quá khứ hôm nay đệ vốn dĩ không nên xuất hiện ở đây, nhưng mệnh trời khó trái”. Nói rồi ngón tay vạch một đường trong không trung, tơ liễu bay lả tả khắp phòng.

“Cửa này huynh chỉ cần phá được Vũ Liễu trận của đệ là có thể qua”.

Trần Phi nhìn Liễu Thứ chằm chằm, rồi khom người một cái: “Đa tạ”.

Tơ liễu rợp phòng, bỗng một luồng khí xanh đùn lên giữa không trung, giống như sương mù bao phủ Liễu Thứ.

Một luồng sức mạnh lớn dội về phía ta, ta liều mạng túm chặt tay Trần Phi, nhưng luồng sức mạnh ấy càng lúc càng gần, càng lúc càng lớn, cuối cùng chân ta loạng choạng, toàn thân ngã dúm dui ra phía sau, lăn vào góc tường.

Đến lúc ngẩng đầu lên nhìn Trần Phi, ta thấy cả người tiên sinh đã bị tơ liễu che khuất, chỉ nhìn thấy hình bóng mờ mờ.

“Tiên sinh”. Ta vội bò tới chỗ tiên sinh, nhưng còn chưa chạm vào đám sương xanh ấy thì đã bị một kết giới vô hình đẩy ngược về phía sau. Tiếp tục bò, lại bị đẩy ngược lại, hết lần này tới lần khác, cơ thể rã rời, đau đớn khôn tả!

“Tiên sinh, tiên sinh, tiên sinh...”. Ta nhìn tiên sinh qua kết giới, lớp sương càng lúc càng dày đặc, ngay cả hình bóng cũng dần dần bị nuốt trọn.

Đôi chân nhứt mỗi nhũn cả ra, quỳ sụp xuống đất, hai tay lần mò kết giới, người run lẩy bẩy không kiềm chế nổi, cảnh tượng này tại sao lại quen thuộc đến thế!

~**~**~

Nam Minh nơi mặt nước và bầu trời giao nhau, nữ tử đưa tay đón một cánh đào rơi giữa không trung, khuôn mặt tràn đầy ngạc nhiên.

“Tại sao?”. Nàng ngẩng đầu nhìn bóng hình bên ngoài kết giới, nói rành rọt: “Chàng muốn giết ta thì nói một lời là xong, hà cớ phải bày nhiều trò như vậy? Mượn tay nữ nhân, chàng không cảm thấy hổ thẹn sao?”.

Nàng giận dữ vung tay, cứ thế xông tới.

Lớp tường băng đầu tiên nhanh chóng ngưng kết, nàng bước tới, hàn băng ngàn năm tan chảy trước mặt nàng; lớp hoa đào thứ hai bao quanh, hoa đỏ lá xanh rơi rụng khô héo khi nàng lướt qua; nhưng kết giới thứ ba đã ngăn được bước chân nàng, bất luận nàng dùng cách nào đi nữa đều không thể vượt qua.

Ngước mắt, hai bóng người ngoài kết giới lướt tới, họ giữ chàng lại, không biết đã nói gì, tiếp sau đó nàng thấy chàng quay lại nhìn, nét mặt dường như bối rối.

“Giản Linh Khê...”, nữ tử chạm vào kết giới, hét lớn: “Giản Linh Khê, Giản Linh Khê!”.

Thân hình chàng mờ dần, còn hai người ở lại sắc mặt lạnh lùng, ánh mắt băng giá.

Người nàng bắt đầu run rẩy, giận dữ tới mức không thể kiềm chế, nghiêng răng hét: “Được lắm, hai người các người... được lắm!”.

Xạ Nguyệt Châu đột nhiên phát ra ánh sáng vạn trượng, kết giới thứ ba nứt vỡ như gốm sứ, phát ra tiếng loảng xoảng.

~**~**~

Trán rịn mồ hôi, ta nghe thấy giọng mình nức nở không thành tiếng: “Thả tiên sinh ra... Xin ông thả tiên sinh ra... mọi chuyện đều do ta gây nên, hãy lấy mạng ta, đừng làm hại tiên sinh! Tiên sinh chỉ là người phạm, tiên sinh không phải Giản Linh Khê, tiên sinh là Trần Phi, tiên sinh chỉ là người phạm...”.

Nghẹn ngào gần như đứt hơi, giây phút này ta chỉ cảm thấy bi thương và tuyệt vọng đến cực điểm, mắt thấy khối sương màu xanh nhạt dần đi, nhưng không thấy Trần Phi đâu.

Không thấy Trần Phi đâu!

Ta lao vào kết giới, dốc hết sức để lao vào. Kết giới không hề hấn gì, ta bị sức của mình dội bắn trở lại, đầu đập vào tường, máu chảy xuống làm mờ tầm nhìn, thế giới trước mặt chỉ một màu đỏ của máu, giống như đang cười nhạo sự bất lực của ta. Cứ như thế, lay lắt hỗn hển, nếu sinh mệnh ngừng lại ở ngay khoảnh khắc sau ta cũng không lấy làm ngạc nhiên. Thật vô dụng, Tiểu Khê, người thực sự vô dụng...

Một đôi chân bước tới trước mặt ta, ta có cảm giác bị nhìn chằm chằm, không cần nhìn ta cũng biết đó là Liễu Thứ.

“Đi theo ta”. Giọng của ông ta dường như xa tận chân trời.

Ta cười, đột nhiên bật cười, tiếng cười rất lớn. Vịn tường từ từ đứng dậy, ta vừa cười vừa nhìn ông ta, ngay cả bản thân cũng không biết tại sao vẫn còn có thể cười.

Liễu Thứ chau mày hỏi ta: “Người cười cái gì?”.

“Ông rất vui phải không?”. Ta áp lại gần, nhìn thẳng vào mắt ông ta: “Thực ra ông luôn hận tiên sinh phải không? Ông là huynh đệ kết nghĩa với tiên sinh nhưng điểm nào cũng không bằng tiên sinh, thậm chí ngay cả nữ nhân mà ông thích cũng phải nhờ tiên sinh bố thí tác thành cho ông...”.

“Người!”. Khuôn mặt Liễu Thứ lộ vẻ kinh ngạc và hoảng hốt, còn ta không thấy lạ lùng trước bộ dạng này.

Ở kiếp trước, khi là Nhất Tịch, bên hồ Nam Minh, khi ta bóc mẽ ý đồ bắn thủ của ông ta, ông ta cũng có bộ dạng đó.

Biểu cảm của Liễu Thứ bắt đầu trở nên khó coi.

“Ông tưởng mình có thể như ý sao?”. Ta cười nhạt, nói từng tiếng: “Kiếp trước ta không cho ông thỏa nguyện, kiếp này ông cũng đừng mơ!”. Vừa nói vừa nắm chặt con dao găm trong bóng tối, lưỡi chưa dứt ta đã kề dao vào cổ mình, muốn đem ta đi lấy lòng ma cung ư, đừng hòng! Nếu ta chết ở điện của ông ta, Nhất Tịch không thể sống lại, để xem người của ma cung sẽ xử lý ông ta thế nào! Mắt ta nhắm lại, tay đưa lên không trung nhưng liền bị ngăn lại.

Ta mở mắt, dường như không tin mình vẫn ở nhân gian. Trần Phi giữ chặt cánh tay của ta, ánh mắt sâu thẳm, dường như có lệ. Cơ thể ta không ngừng run rẩy, cứ ngỡ người nhìn tiên sinh, đầu óc trống rỗng. Tiên sinh đỡ ta dậy, ta thuận đà nép vào lòng tiên sinh, chạm vào lồng ngực rộng rãi ấm áp của người, lúc này mới tin mình không phải đang nằm mơ: “Tiên sinh... tiên sinh... người vẫn còn sống... ông trời phù hộ, người vẫn còn sống...”.

“Ổn rồi, không sao rồi”. Giống như từ nhỏ tới lớn, vô số lần ta phạm lỗi bị Tam Nương quở trách tiên sinh luôn tới giải cứu cho ta, giọng tiên sinh luôn ấm áp, ấm áp tới mức khiến lòng người xót xa.

“Con tưởng, con tưởng người...”. Ta dụi đầu vào lòng tiên sinh, giọng nói từ khàn đặc trở nên nghẹn ngào, nước mắt dường như chảy ngược vào cổ họng, sau đó chìm xuống, ta òa khóc nức nở: “Tiên sinh, con nghĩ thông suốt rồi, bất kể kiếp trước con và người có ân oán gì thì đó đều là chuyện trong quá khứ. Con chỉ biết kiếp này người và Tam Nương nuôi con khôn lớn, hai người là người thân nhất trên đời này của con, vì thế con nguyện ý chết vì người! Không phải vì người là Giản Linh Khê, mà bởi vì người là Trần Phi. Là Trần Phi luôn bên cạnh con mười mấy năm qua!”.

Trần Phi xúc động, ánh mắt nhìn ta lại thoáng buồn, chỉ là ta không hiểu nỗi buồn ấy từ đâu mà có.

Ta không hận tiên sinh nữa, ta kính tiên sinh, yêu tiên sinh, dựa dẫm tiên sinh, lẽ nào đây không phải là kết quả mà tiên sinh mong muốn?

“Hai người có thể vào cửa tiếp theo”. Liễu Thứ xuất hiện trước cửa.

Trần Phi dịu dàng nói với ta: “Chúng ta đi thôi”.

Lúc lướt qua nhau, Liễu Thứ định nói gì đó nhưng cuối cùng lại im lặng, sau đó biến mất sau bức tường như khi xuất hiện.

“Sao ông ta lại để chúng ta đi?”. Ta tò mò hỏi.

“Hắn không phải người như con tưởng tượng”. Trần Phi hạ giọng: “Nếu không ta cũng không yên tâm giao Thất Khuyết cho hắn”.

“Tiên sinh có thích Thất Khuyết không?”. Tim ta nảy lên.

Một thoáng mơ màng vụt qua trong mắt Trần Phi, cuối cùng tiên sinh đáp: “Đó là chuyện quá khứ rồi”.

“Vậy Nhất Tịch thì sao? Người có thích nàng ấy không?”. Tim ta nảy lên tới cổ họng, vì quá mong chờ đáp án mà trở nên căng thẳng.

Trần Phi nhìn ta, hồi lâu, lắc đầu đáp: “Không... không thích”.

Không... thích sao? Hóa ra ta... đã đoán sai...

Tư duy nhất thời rối loạn, ta không phân biệt được là vui hay buồn nữa.

Ta không muốn nghĩ tiếp, thực tế cũng không cho phép ta nghĩ tiếp, một mũi tên đột ngột xuyên cửa bay vào, nhắm thẳng về phía ta!

13. Chương 07

Chương 7: Há thành hư không

Chân ta điểm xuống đất, mặc dù người bay về phía sau nhưng không biết nên nấp vào đâu. Mũi tên này vốn bay đã nhanh, lại dường như có mắt, bất luận ta né vào góc nào nó cũng bám theo rất sát.

Tay phải Trần Phi đập mạnh xuống chiếc bàn dài, chiếc bàn bay lên chắn mũi tên kia, cùng lúc đó tiên sinh kéo ta một cái, ta chỉ cảm thấy cơ thể nhẹ bỗng, trong chớp mắt đã di chuyển từ đầu này sang đầu kia của căn phòng.

“Bùm”, một tiếng nổ lớn vang lên, chiếc bàn nứt ra, mũi tên kia lượn một vòng trên không rồi bay về sau cửa.

“Dừng tay! Mặc Ly”. Trần Phi trầm giọng quát. Đằng sau cánh cửa không có ai đáp lại, nhưng vô số mũi tên nhỏ tiếp tục tấn công, mũi này nhanh hơn mũi kia, hóa ra là “Thập tinh truy nhật nguyệt” tiếng tăm lẫy lừng.

Bàn đã gãy, căn phòng trống không, không còn vật gì có thể che chắn. Trần Phi cởi chiếc áo bào trắng ra vẫy, gạt hết những mũi tên đang bắn vào, vừa gạt vừa không ngừng kéo ta chạy tứ phía tránh tên.

“Mặc Ly!”. Giọng Trần Phi đã hơi giận dữ, cuối cùng tiên sinh đập tay vào cửa phòng, cánh cửa tròn biến mất, một nam tử áo xanh tay giương cây trường cung nhắm thẳng vào ta, mũi tên cũng đã lắp sẵn chờ bắn.

Trần Phi bước tới, không nói lời nào, tát y một cái. Ta giật mình thon thót, tiên sinh luôn là người ôn hòa nho nhã, chưa từng to tiếng quát mắng, vậy mà lần này lại nổi cơn thịnh nộ đến thế.

Mặc Ly ngã lộn xuống đất, khóe miệng rỉ máu tươi, nhưng không phản kháng, khi ngẩng đầu lên trong mắt lấp lánh ánh lệ, vừa bi thương vừa giận dữ.

Trần Phi thở dài, bước tới chìa tay về phía y, Mặc Ly gạt tay tiên sinh ra, loạng choạng đứng dậy, người còn chưa đứng vững, hàn quang đã lóe lên trong tay, thanh thủy chủ sáng lóa đâm về phía ta.

Trần Phi lần nữa đánh rơi con dao trong tay Mặc Ly, Mặc Ly dùng sức quá mạnh không kịp thu lại, dội vào tường, đổ gục xuống đất. Y ngược mắt nhìn ta, ánh mắt tràn ngập sự khinh bỉ và không cam lòng.

Trần Phi lạnh lùng nói: “Còn muốn thử nữa không?”

Mặc Ly òa khóc, có gì nhằm lẫn đây ư, người bị đâm là ta còn chưa khóc mà y đã khóc trước.

Ánh mắt tiên sinh lộ vẻ không nỡ, người bước lên trước chìa tay ra, lần này Mặc Ly nắm lấy, giấu mặt vào trong áo tiên sinh, nghẹn ngào: “Sư... sư, sư phụ...”.

Cái gì? Y gọi tiên sinh là sư phụ? Y là đồ đệ của tiên sinh?

“Bao nhiêu năm rồi, tính cách của con vẫn lỗ mãng, bộp chộp như vậy”.

“Con, con không sai! Con không làm sai!”

“Con giết nó, người của ma cung sẽ buông tha con sao?”.

Mặc Ly đáp đầy vẻ oán hận: “Con không quan tâm, chỉ cần có thể giết được cô ta, con không quan tâm gì hết! Sư phụ, giữ cô ta lại là tai họa, tất cả người ma cung đều đang đợi cô ta, đợi cô ta tới phục sinh Nhất Tịch. Nếu Nhất Tịch có thể tái sinh, thiên hạ còn được an lành sao? Vì thế cô ta buộc phải chết”.

Mặt Trần Phi biến sắc, nhưng giọng nói vẫn cứng rắn: “Nhất Tịch sẽ không tái sinh”.

“Sẽ tái sinh! Người của ma cung đều nói ả sẽ tái sinh, nhất định là thế! Mười sáu năm qua, oan hồn của Nhất Tịch trong ma kính vẫn ngày đêm hút tinh hoa nhật nguyệt, cộng thêm sự tương trợ của Linh Miêu, bọn họ nói chỉ cần đem người này đi hiến tế, hai người hợp làm một là có thể khiến Nhất Tịch tái sinh! Vì thế cô ta phải chết, nhất định phải chết!”.

Mặc Ly vừa nói vừa định lao về phía ta, Trần Phi túm chặt cánh tay của y, không cho y nhúc nhích, mắng: “Con quên sạch những gì ta đã dạy! Xem ra, ta đã uống công rồi”.

Mặc Ly sững người.

Trần Phi đau đớn nói: “Cho dù Nhất Tịch tội ác nặng nề, nhưng liên quan gì tới Tiểu Khê? Lẽ nào bao năm ta tận tâm dạy bảo, chỉ dạy con ức hiếp kẻ yếu, tàn sát người vô tội sao?”.

Mặc Ly lại sững người.

Trần Phi nói: “Nếu con thực sự nghĩ cho chúng sinh thì nên đi tìm Nhất Tịch, đập vỡ tấm ma kính ấy! Tại sao lại có thể ra tay với nữ tử yếu đuối, khiến thiên cung trong tay con phải xấu hổ?”.

Mặc Ly nhìn ta, trăm ngàn cảm xúc đan xen, cuối cùng cúi đầu thật thấp.

Trần Phi hạ giọng: “Bỏ đi, bỏ đi ... Duyên phận giữa ta và người đã đứt từ mười sáu năm trước, hà tất ta phải ra về ân sư răn dạy người? Người ra tay đi, điện này ta nhất định phải qua!”.

Mặc Ly kinh ngạc: “Sư phụ!”.

“Ta không dám nhận đồ đệ như người, tiếng sư phụ này nghe mà hổ thẹn”. Trần Phi phất tay áo lùi về phía sau mấy bước.

Trong lòng ta vô cùng kinh ngạc. Tại sao tiên sinh lại lạnh lùng, bạc tình với người này như vậy? Giữa họ đã xảy ra chuyện gì khiến quan hệ thầy trò trở nên căng thẳng đến mức này?

Mặc Ly quỳ xuống lớn tiếng khóc: “Sư phụ, con biết con sai rồi, con biết con đã sai lại thêm sai, không thể tha thứ! Nhưng mười sáu năm qua con ngày đêm chịu đựng giày vò, ăn không ngon ngủ không yên, ngày đêm tưởng nhớ sư phụ, nhưng không thể nào gặp mặt ... Sư phụ, sư phụ, sư phụ hãy tha lỗi cho đồ nhi, hãy cho đồ nhi thêm một cơ hội”.

Trần Phi chăm chú nhìn y một hồi, lắc đầu: “Duyên phận đã hết, cầu xin vô ích, người đứng dậy đi!”.

“Không!”. Mặc Ly ôm chân tiên sinh, không chịu buông tay, miệng kêu gào: “Sư phụ không tha thứ cho đồ nhi, đồ nhi sẽ quỳ ở đây cho đến chết!”.

Trần Phi vỗ nhẹ lên vai y mấy cái, hai cánh tay Mặc Ly buông ra, tiên sinh nhân cơ hội đó thoát thân.

“Sư phụ! Sư phụ!”. Mặc Ly cuống quýt gọi mấy tiếng, thầy Trần Phi không phản ứng, đột nhiên giận dữ nói: “Con biết sư phụ hận con năm xưa đã chia rẽ người và Nhất Tịch, nên mới không chịu tha thứ cho con phải không?”.

Hả? Ta nhìn Trần Phi, tiên sinh cũng ngạc nhiên không kém.

“Người hận con năm xưa tiết lộ bí mật Nhất Tịch đã biến thành u hồn, thông báo cho Bích Lạc tiên muội biết, kết quả họ kéo tới, buộc người phải đối phó với Nhất Tịch, nhưng trước sau người vẫn không nhẫn tâm giết ả, mà chỉ nhốt ả trong thanh kiếm. Chín năm sau đó, mỗi ngày người đều ngậy người nhìn thanh kiếm, người ngoài chỉ biết người yêu quý thanh kiếm ấy chứ không biết người không phải yêu thanh kiếm, mà là ...”. Lời chưa dứt, một cái tát lại giáng thẳng xuống mặt y.

Trần Phi tức giận tới mức người run lên: “Đến bây giờ người vẫn không biết mình sai ở đâu sao?”.

“Sai? Con sai gì chứ?”. Mặc Ly lớn tiếng đáp, như điên như cuồng: “Năm xưa Nhất Tịch yêu mỵ vô song, dù nam hay nữ gặp ả đều say đắm. Nhưng con luôn cảm thấy sư phụ không như vậy, bởi vì sư phụ là Giản Linh Khê! Giản Linh Khê! Nhưng bên hồ Kính Tịch, sư phụ nhìn Nhất Tịch, sư phụ chưa nhìn ai bằng ánh mắt ấy! Con nhìn thấy Nhất Tịch mỉm cười với sư phụ. ả yêu tinh đáng ghét ấy... Đúng thế, yêu tinh, ả không phải người, chỉ có yêu tinh mới cười như thế, nụ cười như pháo hoa bay trong đêm, vừa rực rỡ vừa bạc mệnh, nụ cười giống như ngàn vạn con chim thần đang đồng thanh cất tiếng hát!”. Nói tới đây y nghiêng chặt răng, dường như có mối thâm thù đại hận với Nhất Tịch.

Ta thầm cảm thấy bức bối trong lòng. Lại thật, Nhất Tịch cười xinh đẹp, cười dễ nghe thì liên quan gì tới người? Người sao phải tức giận như vậy?

“Con nhìn thấy ánh mắt sư phụ nhìn ả, là biết sư phụ đã bị ả hớp hồn. Con không thể để thanh danh cả đời của sư phụ bị hủy hoại trong chốc lát, vì thế con chỉ có thể làm như vậy!”.

Trần Phi chau mày: “Chỉ có thể làm như vậy? Chỉ có thể làm như người nói là khiêu khích ma cung, liên tục giết chết chín chín tám mươi một người, khiến ma tộc nổi giận, đồ sát tám mươi một thành trì để báo thù! Ba mươi vạn mạng người đều chết oan vì sự lỗ mãng, vì một câu “chỉ có thể làm như vậy” của người! Mặc Ly, đến bao giờ người mới hiểu chuyện? Mười sáu năm rồi, người đã không còn là thiếu niên mười bốn tuổi, tại sao đến giờ vẫn không thừa nhận sai lầm của mình?”.

Mặc Ly vẫn ngang bướng: “Cho dù con không gây sự với chúng, thì bọn chúng sẽ không ra tay với loài người nữa sao? Thánh nữ và tiên muội là nhân vật thế nào sư phụ hiểu rõ hơn con. Nói dễ nghe một chút là siêu phàm thoát tục, không quan tâm sự đời, nói khó nghe thì không liên quan đến bản thân thì cứ để mặc đó. Nếu con không làm như vậy, khiến tam giới chấn động, thì liệu họ có nghĩ tới chuyện đối kháng với ma cung, trừ khử Nhất Tịch không?”.

Ta càng nghe càng hồ đồ, chuyện này là sao? Người A U khi gặp ta, mở miệng là nói muốn trừ hại cho dân; nhưng qua lời Mặc Ly dường như cũng chẳng hiệp nghĩa gì, ai cũng có tính toán riêng với ma cung. Quá quỷ thật, thói đời gì đây!

Giọng Trần Phi rít lên, ánh mắt nhìn y càng bi thương hơn: “Chỉ là thế thôi?”.

Mặc Ly im lặng hồi lâu, lắc đầu: “Không ... Không...”, bỗng y cuống lên, lao lên trước túm tay Trần Phi: “Thật ra con làm mọi thứ đều vì sư phụ, chỉ cần có thể bảo vệ sư phụ, cho dù con là tội nhân thiên cổ thì có sao? Sư phụ! Sư phụ! Những người khác đối xử với con thế nào đều không quan trọng, con không để tâm, nhưng một cái nhìn, một câu nói của sư phụ cũng khiến con vạn kiếp bất phục! Cầu xin người, cầu xin người, hãy tha thứ cho đồ nhi! Mười sáu năm qua con chưa từng có một đêm ngủ ngon...”.

Đột nhiên, một tiếng cười nũng nịu của một nữ tử đột nhiên từ trên đầu vọng xuống: “ Ôi chao, đoạn này là vở kịch nào ra thế? ‘Đưa mũ phượng’ hay là ‘Gương hoa lê’(*)?”.

(*) “Đưa mũ phượng” là một trích đoạn trong vở Việt kịch “Bạch ngọc trâm”. “Gương hoa lê” cũng là tên một trích đoạn Kinh kịch

Ta kinh ngạc ngẩng đầu lên, không biết từ lúc nào một thanh xà ngang xuất hiện trên nóc nhà, một thiếu nữ áo đỏ khiêu gợi đang ngồi trên xà, khuôn mặt nửa cười nửa không.

Mặc Ly chau mày, cau kinh nói: “Dạ Ân, ai cho phép nàng tự tiện ra vào cung điện của ta?”.

Thiếu nữ áo đỏ tên Dạ Ân uể oải nhướn mày, chậm rãi đáp: “Ta vốn không định tới, chỉ là có người nói cho ta biết chàng chắc chắn sẽ vì tình riêng, nên lệnh cho ta tới trông chừng, quả nhiên... Chàng ra tay với người không đáng giết, lại quỳ gối trước người cần phải ngăn cản, vở kịch thầy trò thâm tình hay quá, ta xem mà nổi da gà”.

“Nàng!”.

“Ta làm sao?”. Dạ Ẩn nhún người, nhẹ nhàng đáp xuống, đôi mắt đen như nhung lười nhác liếc nhìn gương mặt Trần Phi: “Ta luôn tò mò vì sao mười sáu năm qua Mặc Ly nhớ nhung ông không nguôi, bây giờ thì ta đã hiểu”.

“Câm miệng, Dạ Ẩn!”. Mặc Ly gào lên.

Dạ Ẩn cười khẩy: “Sao thế? Chàng sợ ta sẽ nói ra những điều không nên nói? Lại thật, bản thân chàng làm được tại sao người khác lại không nói được? Năm xưa chàng hận công chúa như vậy, tìm mọi cách dồn công chúa vào chỗ chết, không phải vì chàng quá chính nghĩa mà bởi vì đồ kị công chúa. Chàng đồ kị với công chúa vì nàng ta đã cướp mất sự phụ của chàng. Chàng yêu sự phụ...”. Dạ Ẩn còn chưa nói hết câu Mặc Ly đã bắn một tên về phía ngực ả ta.

Ban nãy thấy Dạ Ẩn từ trên xà ngang bay xuống, võ công không tồi, mà mũi tên này của Mặc Ly tuy bắn ra bất ngờ nhưng không phải không thể né tránh, ai ngờ ả ta đứng im bất động, lãnh trọn mũi tên!

Không chỉ ta mà chính Mặc Ly cũng sững sờ. Y ném cung, chạy lên trước ôm lấy cơ thể Dạ Ẩn đang nghiêng ngả chực ngã: “Nàng nàng nàng... Tại sao nàng không tránh? Tại sao lại không tránh?”.

Khóe miệng Dạ Ẩn nở một nụ cười chua chát: “Sao phải tránh chứ? Trái tim đã bị thương, chàng tưởng ta còn sống được sao?”.

Mặc Ly kinh hãi nói không thành câu: “Nàng nàng nàng...”.

Dạ Ẩn đưa tay vuốt ve gò má y, vẻ lười nhác đã biến mất, chỉ còn nét dịu dàng vô hạn: “Mười sáu năm qua ta giữ chàng ở lại ma cung, nhưng chàng không vui, luôn không vui. Có phải chúng ta gặp nhau quá muộn? Muộn mười sáu năm?”.

“Dạ Ẩn...”.

“Chàng có biết vì sao tên ta là Dạ Ẩn không?”. Dạ Ẩn buồn bã cười: “Dạ Ẩn, Mặc Ly, ta khẳng khẳng muốn gần chàng hơn, bao gồm cả tên họ, nhưng chàng luôn đặt vào một góc nào đó mà ta không thể nào chạm tới, trong góc ấy chỉ có Giản Linh Khê!”.

Ta ngẩng đầu nhìn Trần Phi, ánh mắt Trần Phi lấp lánh, sắc mặt trở nên rất cổ quái, dường như không chỉ là bối rối và kinh ngạc.

Trên trán Mặc Ly lấm tấm mồ hôi lạnh, giọng nói cũng lạc đi: “Nàng đang nói gì thế... Nàng có biết mình đang nói gì không?”.

“Đương nhiên là ta biết! Ta cũng không tin là chàng không biết, chỉ là chàng luôn trốn tránh mà thôi! Mặc Ly, ta hận chàng, ta hận chàng!”.

Trần Phi lao như tên bắn tới bên Dạ Ẩn, tay trái xuất chỉ nhanh như điện xẹt, điểm vào huyệt đạo của ả ta, tay phải nhổ mũi tên ra, động tác vô cùng thành thực.

“Còn ngây người ra đó làm gì, mau đưa Dạ Ẩn đi tìm Thu Song trị thương!”.

Mặc Ly nhìn tiên sinh, ánh mắt hơi do dự. Dạ Ẩn thấy vậy liền hất tay y ra, hậm hực đáp: “Ta tự mình đi, không dám làm phiền chàng! Chàng cứ tiếp tục vui vẻ tròng phùng với sự phụ của chàng đi!”. Nói đoạn, loạng choạng đi mấy bước rồi ngã lún ra đất.

Lần này Mặc Ly không do dự nữa, y bế Dạ Ẩn lên, nhanh chóng biến mất, trong phòng chỉ còn lại ta và Trần Phi. Ta cắn môi, bồng chốc không biết nói gì. Thật ngại ngần ... những lời Dạ Ẩn nói thật khiến người ta xấu hổ, Trần Phi nhìn theo hướng Dạ Ẩn rời đi, trên gương mặt vẫn là biểu cảm phức tạp ấy, hồi lâu không nói gì.

“Tiên sinh...”, ta lên tiếng gọi tiên sinh, tiên sinh giật mình, sực tỉnh hỏi: “Gì thế?”.

“Nữ nhân khi ghen vốn đa nghi, không thể coi là thật, tiên sinh đừng để tâm những lời nàng ta nói”. Ta nơm nớp lo sợ, lo tiên sinh không vui. Tiên sinh, con quan tâm tới người như vậy, con quan tâm tới người như vậy cơ mà...

Trần Phi mỉm cười, xoa đầu ta: “Tiểu Khê, con có biết không? Con và Nhất Tịch không có bất cứ điểm gì giống nhau”.

Ta cúi đầu, lúng búng đáp: “Con biết... Con biết mình không sánh được với nàng ấy ở điểm nào cả, tướng mạo, võ công, thân phận... nhưng con không hề thấy nuối tiếc! Bởi vì con còn có tiên sinh và Tam Nương thương con, lớn lên trong sự che chở của hai người, cuộc sống rất hạnh phúc. Mặc dù đến giờ con vẫn không hiểu lắm chuyện của Nhất Tịch nhưng con biết nàng ấy thực sự không vui. Vì thế, con không ngưỡng mộ nàng ấy!”.

Trần Phi không ngờ ta trả lời như vậy, người xoa đầu ta, miệng thở dài rất khê: “Chúng ta vào điện tiếp theo thôi”. Ngừng một lát lại nói tiếp: “Dạ Ẩn rất giống Nhất Tịch”.

Hả? Ta sững người. Lẽ nào ta đã hiểu nhầm? Ban nãy tiên sinh định nói, so với ta, Dạ Ẩn càng giống Nhất Tịch hơn? Nhưng giống chỗ nào? Tính cách? Giống như thế nào chứ? Hàng loạt câu hỏi cùng lúc bật ra trong đầu, đang định hỏi thì cửa phòng đột nhiên bật mở, một chú mèo đen nhanh chân chạy tới sà vào lòng một người. Trường bào trắng muốt, tóc dài đen nhánh, Linh Miêu yên lặng đứng trong điện thứ tư, ngược mắt nhìn chúng ta. Ánh nhìn ấy sao mà bi thương. Hoàn toàn giống với ánh mắt hơn mười năm trước ta nhìn thấy khi ở trong ma kính. Cảm giác quyến luyến sâu đậm nhưng lại xót xa vì đã định trước không thể làm gì được.

Trong lòng ta chợt dấy lên một nỗi sợ hãi.

“Trước khi ngươi tới đây, ta đã xem cho ngươi một quẻ”. Giọng Linh Miêu dịu dàng vang lên, như dòng suối trong trẻo chảy qua tim, mát lạnh uyển chuyển, hai ngón tay khê vuốt, ánh đèn trong căn phòng bừng sáng.

Giữa phòng đặt một chiếc bàn dài, mặt bàn sáng bóng như gương. Chú mèo đen mà nàng ta ôm trong lòng kêu lên một tiếng, nhảy lên bàn. Sau đó trên bàn lật ra bảy lá bài được làm bằng xương người, trắng ửng dưới ánh đèn.

Linh Miêu bước lên trước, đầu ngón tay khê vuốt trên lá bài, bảy lá lần lượt lật mặt, hoa văn khắc trên bề mặt cũng thần bí và kỳ dị. Nàng ta cầm lá bài bên trái lên, chậm rãi nói: “Lá bài thứ nhất, Áo lông – Thuần Khiết. Ngươi vốn không nên lạc xuống phạm trần, máu và nước mắt sẽ làm bẩn trái tim ngươi, bất cứ thứ tình cảm nào đối với ngươi mà nói đều trở thành gánh nặng, ngươi nên là một người vô tình. Nhưng cảm giác hấp dẫn đó thực sự quá đẹp, khi ngươi rung động là đã định sẵn cái chết. May vẫn còn hồ Kính Tịch, nước hồ lạnh nhất trong thiên hạ, có thể gột rửa hết nỗi mệt mỏi trong ngươi, trả lại cho ngươi sự trong sạch. Nhưng Trần Phi, cuối cùng ngươi vẫn lựa chọn rời xa hồ Kính Tịch”.

Trần Phi lặng lẽ đứng nghe, không nói lời nào.

Lá bài thứ hai rơi vào tay, lá bài trắng hơn bàn tay, bàn tay trơn hơn lá bài: “Lá bài thứ hai, Bướm bay – Gây cánh. Ngươi thích tự do như sinh mệnh, cảm thấy ghét cay ghét đắng sự ràng buộc. Vì thế khi có người có ý đồ đào sâu vào tâm sự của ngươi, ngươi sẽ trốn tránh, thậm chí vô cùng chán ghét. Nhưng sự tự do của bướm bướm cũng có giới hạn, một cơn mưa đêm, bướm bướm gây cánh. Trần Phi, mong muốn tự do đã gây nên hết thảy đau thương kiếp này của ngươi”.

Khóe mắt Trần Phi giật giật mấy cái nhưng vẫn không nói gì.

Linh Miêu đưa tay cầm lá bài thứ ba lên: “Lá bài thứ ba, Khô héo – Mất hồn. Chủ nhân của hồ Kính Tịch bình tĩnh tới mức tàn nhẫn, thực ra cũng có một mặt vô cùng điểm lệ. Khi nước xuân tới, không tránh được bị ảm ướt, khi gặp gió thu cũng không thể không khô héo theo. Bề ngoài ngươi rất nguyên tắc nhưng trái tim quá mềm yếu, không thể nào thực sự vô tình vô cảm được. Ngươi gánh chịu mọi thứ một cách bị động, chưa bao giờ chủ động tranh giành, vì thế những thứ ngươi giành được không chắc là thứ ngươi thực sự thích, và những thứ ngươi mất đi cũng không chắc là thứ ngươi thực sự muốn vứt bỏ”. Ánh mắt nàng ta vô tình mà hữu ý liếc nhìn ta, khiến ta chợt dạ như thể bị người ta nhìn thấu tâm can. Nàng ta đang ám chỉ điều gì? Trần Phi đã giành được gì, đã mất gì? Là Thất Nguyệt? Là Nhất Tịch? Hay là bản thân tiên sinh?

“Lá bài thứ tư, Anh đào trên núi – Vô Ngã. Khi hành sự người có quá nhiều điều bận tâm, bận tâm cái này bận tâm cái kia, kết quả người xung quanh người đều bị người làm tổn thương, dần dần bỏ người mà đi. Người biết rõ điều đó nhưng luôn lạnh lùng tự giấu cợt, thà một mình ném trái cô đơn cũng không nín kén. Vì thế cho dù suy nghĩ ban đầu rất đơn thuần – chỉ muốn mọi người đều vui vẻ, nhưng kết quả cuối cùng là chẳng ai vui vẻ, cũng không thể vui vẻ. Bất cứ quá trình nào cũng chỉ là uống thuốc độc giải khát mà thôi”.

14. Chương 08

Chương 8: Đây là số mệnh

Trần Phi mỉm cười, cười nhưng không biết là buồn hay vui.

Linh Miêu cầm lá bài thứ năm lên, ánh mắt hơi mơ màng, nhìn Trần Phi, giọng thoáng bi thương: “Lá bài thứ năm, Nữ Đế – Phản Bội”.

“Nghĩa là sao?”.

Linh Miêu im lặng hồi lâu, rồi mới nói rành rọt từng tiếng: “Nữ đế ung dung lộng lẫy, duy ngã độc tôn. Khi ở phía chính diện, nàng đại diện ột tình yêu quyến rũ, tuyệt đẹp và không thể giữ lại, nhưng khi ở phía ngược lại, nàng đại diện cho sự tự phụ và thiếu sót không thể tha thứ”.

Cuối cùng sắc mặt Trần Phi đã thay đổi, tiên sinh nhìn Linh Miêu, thần thái kinh ngạc.

Lá bài này rốt cuộc có gì bí hiểm? Tại sao lại khiến tiên sinh kinh ngạc đến vậy?

“Nữ Đế – Phản Bội. Sự tự tin của nàng – đến gấu vấy cũng dung đưa thành một đường cong cao ngạo, khiến chúng sinh không dám nhìn thẳng, chỉ có thể cúi lạy. Nhưng khi nàng gặp đối thủ chính là lúc sự tự tin biến mất ...”. Lời chưa dứt, chỉ nghe thấy một tiếng “bịch”, chú mèo đen giành lấy lá bài, lật ngược lại.

Lá bài này nói về Nhất Tịch ư? Dù không có căn cứ nhưng ta có thể chắc chắn lá bài này nói về Nhất Tịch. Tại sao bói số mệnh cho tiên sinh lại dính dáng tới Nhất Tịch? Tiên sinh nói người không thích Nhất Tịch, nhưng tại sao suốt dọc đường tới đây qua lời nói của mỗi người đều ám chỉ giữa họ từng có một mối nghiệt tình?

Linh Miêu thở dài, dịu dàng nói: “Miêu Nhi, người không đồng ý để ta nói tiếp sao? Vậy thôi, lá bài này ta không nói nữa”.

Chú mèo đen “meo meo” mấy tiếng, con người màu xanh càng xanh hơn, con người màu cam càng cam hơn.

“Lá bài thứ sáu, Độc Bộ – Lạnh Lẽo. Sự phồn hoa bên ngoài không che giấu được nỗi lạnh lẽo trong nội tâm, bất luận ngoài mặt người vẻ vang thế nào đi nữa thì tất cả những thứ đó đều không phải thứ người muốn, thậm chí ngay cả sự kiêu ngạo cũng là giả bộ. Người chưa bao giờ mở lòng với người khác, chưa bao giờ tâm sự với người khác, vì thế người không có bằng hữu. Xung quanh người đều là hồng nhan, nhưng không có tri kỷ. Quan hệ giữa họ và người thân mật nhưng không ai hiểu người”.

Ta nhớ tới A U, nhớ tới Thất Khuyết, nhớ tới những người ta biết hoặc không biết tên. Những người ấy với ta mà nói đều là hình bóng mờ ảo không rõ, nhưng với Trần Phi thì sao? Họ chiếm bao nhiêu phần lượng? Bỗng nhiên một thứ cảm xúc, giống như tấm vải mỏng trùm lên cơ thể, không phải đau nhưng rất khổ, không phải buồn bã nhưng rất thương xót. Sau đó ta nhìn thấy Linh Miêu cầm lá bài cuối cùng lên. Bảy lá bài, sáu lá trước đều có hoa văn kỳ dị, chỉ có lá cuối cùng trắng xóa.

“Lá bài cuối cùng, kết cục số mệnh của người”.

Hơi thở của ta bỗng dừng lại, tim bắt đầu đập loạn xạ, không biết lá bài cuối cùng rốt cuộc ám chỉ điều gì.

Ai ngờ khoe môi Linh Miêu lại nhếch lên một nụ cười tự giấu cợt bản thân: “Đáng tiếc, cho dù là ta cũng không nhìn ra trên đó viết gì”.

Trần Phi thở dài, thần thái rất thoải mái: “Không biết cũng tốt. Bất cứ lúc nào thế sự cũng có thể biến đổi khôn lường, sao có thể đọc ra hết mọi thứ”.

Linh Miêu phẩy tay áo, bảy lá bài xương lập tức biến mất. Nàng ta cuốn gọn tay áo, bước lên trước mấy bước, đứng trước mặt Trần Phi, nói: “Người biết dụng ý thực sự của ta khi xem bói cho người chứ?”.

Trần Phi hơi né tránh ánh mắt của nàng ta, trầm giọng đáp: “Ta biết”.

Linh Miêu không cho tiên sinh né tránh, nàng ta nhìn thẳng tiên sinh, nói: “Nói cho ta biết, huynh chịu nhận ta chứ? Ca ca?”.

“A m...”. Giọng Trần Phi gấp gáp. Chú mèo đen đó dừng mãnh lao tới, giờ vượt cào mặt tiên sinh. Ta sợ hãi hét lên: “Cẩn thận!”.

Cùng lúc đó một giọng nói vang lên: “Không! Không được!”. Tay áo Linh Miêu mềm mại như nước, cuốn lấy chú mèo đen, theo luồng gió từ tay áo nó cuộn mấy vòng rồi dừng lại trên mặt bàn, liên tục kêu meo meo.

Linh Miêu ôm chú mèo lên, quay người tiến mấy bước rồi quay đầu lại nói: “Ban này huynh gọi ta là A m, trước đây huynh luôn gọi ta như thế...”.

Nàng ta chợt cười, nụ cười không phải là niềm vui đơn thuần mà xen kẽ nhiều thứ cảm xúc phức tạp: “Huynh đi đi”.

Trần Phi đứng im hồi lâu mới lên tiếng: “Đa tạ”. Mới quay người đi được mấy bước lại nghe thấy tiếng Linh Miêu nói: “Nghe ta một câu, đừng nên trốn tránh”.

Trần Phi toàn thân choáng váng, mấy lần mở miệng nhưng không nói nổi.

“Rất nhiều người có thể tiếp tục sống theo cách họ muốn, nhưng huynh thì không”.

“Tại sao ta không thể?”. Cuối cùng Trần Phi cũng lên tiếng, giọng nói đã ngậy đại.

“Vì tất cả năng lực bây giờ huynh có đều do quá khứ ban tặng. Sự ra đi của Giản Linh Khê không chỉ là chuyện của một mình huynh, nó là nỗi thương đau của rất nhiều người. Khi huynh mượn lá đào, mượn khinh công, mượn trí tuệ, mượn sự trầm tĩnh của huynh ấy để đối mặt với ma cung, huynh tưởng mình vẫn là Trần Phi, là một người thuyết thư thuần túy sao?”. Trong mắt Linh Miêu có một làn hơi nước mờ mờ nhưng vẻ thông tuệ ung dung trong ánh mắt khiến người ta có cảm giác bất cứ lời nào nàng ta nói ra cũng đúng.

Trần Phi mỉm cười, nụ cười ấy bao hàm rất nhiều thứ – khổ tâm, bất lực, tự trào, cố chấp... Cuối cùng nó nhạt dần thành gió nhẹ.

Một luồng sáng trắng từ tay áo Linh Miêu bay ra, Trần Phi đón lấy theo bản năng, hóa ra đó là lá bài thứ bảy.

Linh Miêu chăm chú nhìn t lần cuối, chiếc áo bào từ đậm màu chuyển sang nhạt, rồi dần dần mất hút trong không trung.

Ánh mắt Trần Phi vẫn dừng lại trên lá bài. Ta áp sát tiên sinh, khẽ nói: “Chúng ta đi thôi”. Mở miệng ta mới biết giọng nói của mình lại gượng gạo đến vậy. Lời thuyết minh về bảy lá bài rốt cuộc mang lại cho ta nỗi kinh ngạc, sợ hãi gì? Ta không thể giải thích được. Chỉ biết có cảm giác bất ổn hoặc nói cách khác có một dự cảm chia lìa, càng lúc càng rõ ràng. Nếu kết cục đã định sẵn duyên hết là chia xa, ta liệu có hối hận vì đã tới đây?

Quay người, đẩy cửa, ánh đèn bên ngoài ảm áp, trên chiếc bàn tròn đặt một đĩa hoa quả. Quả màu đỏ son, ta đã nhìn thấy, cũng đã từng ăn. Chiếc đĩa chặn trên một tờ giấy, nét chữ trên giấy rất đẹp: “Quả hồng ty, dùng để trị thương; đẩy ngược cửa chính là điện thứ sáu. Chúc chàng may mắn!”. Bên dưới ký tên “Thu Song”.

~**~**~

“Nàng ấy...Đấy coi như thả chúng ta đi ư?”. Ta ngạc nhiên.

Trần Phi gật đầu, đưa quả hồng ty màu đỏ tới trước mặt ta: “Tình này ta buộc phải nhận”.

Ta nghe lời ăn mấy miếng, vết thương trên trán biến mất, ngay cả tinh thần cũng phấn chấn hẳn lên, nhưn mày thấy Trần Phi đang trầm tư. Ta không nén nổi tò mò, hỏi: “Tiên sinh...”.

Tiên sinh quay đầu lại.

“Tiên sinh, tại sao Linh Miêu lại là muội muội của người? Muội muội của người tại sao lại trở thành người của ma cung?”.

Trần Phi khẽ thở dài: “Giả m theo học Thần Toán lão nhân, Thần Toán lão nhân cả đời chỉ nhận hai đồ đệ, một người là A m, người kia là Thập Nhị Quý”.

A, lại còn có mối quan hệ như vậy?

“A m bản tính cao ngạo, ngang bướng, không chịu nhận thua, coi Thập Nhị Quý là mục tiêu, nhất định phải vượt qua hẳn. Hai người vốn là một đôi trời sinh nhưng vì thế mà thành thù địch. Từ đó về sau chỉ cần Thập Nhị Quý làm gì A m sẽ làm ngược lại với hẳn, cứ như thế đấu nhau hai mươi năm rồi”.

“Hóa ra là thế. Còn Nhất Tịch thì sao? Có phải Thập Nhị Quý đưa con đi đầu thai nên Linh Miêu mới cố ý giúp Nhất Tịch tái sinh?”.

“Không hoàn toàn vậy”. Trần Phi ngập ngừng một hồi mới đáp: “A m... rất sùng bái Nhất Tịch”.

Ta ngạc nhiên nhưn mày, Trần Phi chậm rãi tiếp lời: “Ngày Nhất Tịch tự tuyệt, Thập Nhị Quý tay cầm ma kính đi tới, A m dùng thuật Thiên Lý Truyền m, khẩn cầu Nhất Tịch nhưng vô ích nên đã lưu hình ảnh cuối cùng của Nhất Tịch vào trong gương, không ngờ gây nên mối họa ngày nay”.

Cảnh tượng liên quan liền hiện ra trong đầu ta rõ ràng hơn lần trước. Nữ tử ấy quỳ xuống trước mặt Thập Nhị Quý, ma kính đột nhiên bay lên giữa không trung, Linh Miêu kêu thất thanh trong gương: “Công chúa, đừng, đừng...”.

Nữ tử không nghe lời Linh Miêu, nàng từ từ đưa tay lên, ấn vào Xạ Nguyệt Châu trên trán mình: “Tầng sáng đầu tiên mang dung nhan của ta đi; tầng sáng thứ hai, mang trí tuệ của ta đi; tầng sáng thứ ba, mang tín niệm của ta đi; tầng sáng thứ tư, mang cảm giác của ta đi; tầng sáng thứ năm mang tài sản của ta đi; tầng sáng thứ sáu mang sinh mệnh của ta đi; tầng sáng thứ bảy mang thần lực vô thượng của ta đi. Ta dùng Xạ Nguyệt Châu vỡ để nguyên rửa nước hồ Kính Tịch mãi mãi khô cạn”.

Bảy tầng sáng bay lên không trung, tụ lại thành một vòng trên đỉnh đầu nàng rồi nổ bùng một tiếng.

Từ đó, không còn tồn tại nữa!

Nhất Tịch đã chết như thế! Nhất Tịch đã chết như thế! Ta nhớ ra rồi! Ta ôm chặt lồng ngực, loạng choạng lùi ra sau mấy bước.

Ta nhớ ra rồi... con mắt thần bí của sổ mệnh từ từ mở ra, để ta nhìn thấy bản thân mình ở kiếp trước, dần dần tan thành khói bụi trong ánh sáng. Là hẳn, là Giả Linh Khê, là hẳn đã hủy hoại ta, là hẳn đã hủy hoại ta! Ta tiếp tục lùi ra sau, đôi mắt mở to hơn, nỗi sợ hãi trong lòng cũng dần dần nặng trĩu. Nếu như trước đây, Nhất Tịch đối với ta chỉ là một người ở thế giới khác, mặc dù liên quan chặt chẽ nhưng chất không có ý nghĩa, nhưng giây phút này dường như ta đã biến thành nàng ta, mỗi cảm nhận, mỗi suy nghĩ của nàng ta đều rõ ràng ngấm sâu vào cốt nhục của ta.

Đó là một nỗi tuyệt vọng, xen lẫn với khoái cảm tự hủy diệt!

Nàng ta lấy cái chết để báo thù tất cả mọi người, những gì nàng ta yêu, những gì nàng ấy hận, và kiếp sau của nàng ta – chính là ta.

Trần Phi phát hiện ra sự khác thường của ta nên tiến lên phía trước, nắm lấy tay ta: “Con sao thế, Tiểu Khê?”.

Ta choàng tỉnh khỏi ảo giác tựa ác mộng đó, giọng gấp gáp: “Tiên sinh... đừng đi nữa! Đừng đi nữa được không? Chúng ta không qua Cửu điện, không gặp Nhất Tịch nữa! Chúng ta về đi, về Nguyên thành, về

quán trà, hoặc đi tìm Thập Nhị Quý, hần thần kỳ như vậy chắc chắn sẽ giúp chúng ta tìm được một nơi không ai có thể tìm được chúng ta...”.

“Tiểu Khê?”.

“Con không muốn gặp Nhất Tịch nữa! Con không muốn gặp nàng ta! Không muốn gặp nàng ta!”. Ta quay người chạy ngược lại, lúc mở cửa phòng ra đã thấy phía bên đó không còn là căn phòng tối tăm ẩm ướt ban nãy nữa. Trong phòng tràn ngập ánh sáng và sắc hồng phấn, đối diện cửa bày một chiếc bàn trang điểm, trước bàn có hai người, một người ngồi, một người đứng. Người đứng đang chải đầu cho người ngồi. Người ngồi vận áo đen như tóc, người chải đầu vận áo trắng như tuyết.

Thần thái Trần Phi thay đổi, vội vã kéo ta ra sau lưng, giọng nói cũng trở nên vô cùng nghiêm trọng: “Bất Nhị, là người!”.

Người áo trắng đang chải đầu quay lại, cao giọng nói: “Còn ta nữa”.

Sắc mặt Trần Phi còn khó coi hơn, người siết chặt tay ta.

“Bạn bè cũ gặp nhau không cần phải xa cách thế chứ? Mời ngồi”. Người áo đen đang ngồi cũng quay người, mỉm cười tươi rói.

Đây là hai người đảo lộn giới tính. Người ngồi rõ ràng là nam nhân nhưng còn dịu dàng hơn nữ nhân; người đứng là nữ nhân nhưng có khí khái anh dũng của nam nhi. Khác hoàn toàn với những người trước đây, tà khí và ác khí trong mắt họ hiện lên rõ rệt, vừa nhìn là biết không phải người lương thiện.

Trần Phi lạnh lùng đáp: “Thuyết Nhất, Bất Nhị, các người làm sao thoát ra khỏi Thị Phi Tháp? Làm sao có thể xuất hiện ở đây?”.

Hai người nhìn nhau đồng thanh bật cười. Nữ nhân áo trắng tên Thuyết Nhất nói: “Rất đơn giản, giết chết tất cả người trong tháp là có thể thoát ra được”.

Bất Nhị nói: “Thị Phi Tháp, nghĩa giống như tên, thị phi khó đoán, thị phi khó phân, nhưng nếu tất cả đều chết hết, đương nhiên cũng chẳng còn thị phi gì nữa”.

Thuyết Nhất vẫn không ngừng tay, tiếp tục chải đầu cho Bất Nhị, vừa chải vừa nói: “Còn tại sao bọn ta lại ở đây, chuyện này vẫn phải cảm ơn người”.

“Ta?”.

Bất Nhị thông thả đáp: “Nếu không phải là người, ma cung sao có thể bỏ số tiền lớn mời bọn ta đến?”.

Trần Phi cau mày, nói rành rọt từng tiếng: “Ý người là?”.

“Chắc chắc chắc, xem ra quả thực người ở tục thế quá lâu, con người cũng trở nên ngu độn, nếu là Giản Linh Khê trước đây, làm gì có chuyện đến lúc này vẫn chưa đoán ra chuyện gì?”. Thuyết Nhất dù đang thở dài nhưng đuôi mày khéo mắt đều tỏ ra đắc ý: “Người trúng kế rồi, Giản Linh Khê. Sao người không nghĩ xem, tại sao suốt dọc đường những người người gặp đều là kẻ địch? Người tưởng đó chỉ là trùng hợp sao?”.

Trần Phi trầm giọng nói: “Khi mỗi người xông vào điện, người họ gặp đều là kẻ địch cũ. Đây chính là điểm thần kỳ của ma cung, lẽ nào không phải vậy?”.

Bất Nhị thông dong đáp: “Đối với người khác có lẽ là vậy. Nhưng Giản Linh Khê thì khác”.

Ta đột nhiên xen lời: “Vì thế chúng ta không vào nữa, chúng ta về đi, tiên sinh”.

Ta vừa nói vừa kéo tay Trần Phi định rời khỏi. Một tia sáng vàng lóe lên, ta chỉ cảm thấy trên đầu có sự khác lạ, đưa tay lên sờ, mái tóc dài vốn buông xõa không biết đã bị cuốn lên từ bao giờ, mà thứ cuốn tóc lại lạnh lạnh trơn trơn.

Thuyết Nhất mỉm cười: “Ta khuyên người tốt nhất nên đứng im, nếu không ta không dám đảm bảo rắn bảo bối của ta sẽ không cắn người đâu”.

Cái gì? Rắn? Ta vội rút tay về, đứng im không dám nhúc nhích.

Trần Phi đưa tay phẩy một cái, một con rắn nhỏ màu vàng rơi xuống dưới đất, cuộn lại thành một nắm.

Đúng là rắn thật! Ta sợ hãi nói không ra hơi, Thuyết Nhất lạnh lùng hừ một tiếng: “Người dám giết rắn yêu của ta, xem chiêu!”. Hàn quang vọt lên, như một tấm lưới bạc bủa vây Trần Phi.

Trong phòng ngoài bàn trang điểm ra không có bất cứ vật gì khác, Trần Phi chỉ còn cách cởi trường bào ra đỡ ám khí, ai ngờ mắt Thuyết Nhất lóe sáng, khoe môi mỉm cười, ta nhìn thấy nụ cười ấy trong lòng thốt lên không ổn. Một chiếc kim bay tới, cuốn theo một cơn gió mạnh, trường bào của Trần Phi vừa vung ra đỡ đã đột ngột bốc cháy, trong chớp mắt hóa thành tro bụi. Hóa ra chiếc kim ấy có dụng ý khác, mục đích không phải bắn người mà là hủy y!

“Người còn y phục để cởi nữa không?”. Thuyết Nhất cười khùng khục.

Trên người Trần Phi chỉ còn chiếc áo đơn màu trắng, ta biết với tính cách của tiên sinh tuyệt đối không chịu lửa thể trước mặt người khác, Thuyết Nhất chắc chắn cũng biết nhược điểm này nên mới cười đắc ý thế.

Ai ngờ Trần Phi đứng một lúc, lạnh nhạt nói: “Đương nhiên có”. Hai tay cùng giật, cởi nốt tấm áo cuối cùng trên người.

Ta bất giác nhắm chặt mắt lại, bên tai vang lên tiếng hét của Thuyết Nhất: “Người...”.

Trong tiếng thét có tiếng búng tay, ta mở mắt ra chỉ thấy Thuyết Nhất đứng đực ra đó, ánh mắt ả đang nhìn Trần Phi dần dần thu lại, cúi đầu nhìn ngực mình.

Ta nhìn theo ánh mắt ả, một mũi kim đâm trúng tim ả, máu tươi rỉ xuống, càng lúc càng nhanh. ả há miệng, khoe môi run rẩy: “Người, người, người... Thu Song! Thu Song! Cứu mạng với...”. Tấm áo trắng lay động trong tiếng hét, bay đi còn nhanh hơn ám khí, chớp mắt đã không thấy đâu nữa!

Trần Phi mặc lại áo lên người, thần thái bình tĩnh như chưa từng xảy ra chuyện gì.

“Ban này tiên sinh...”, ta nhìn tiên sinh, lại nhìn theo hướng Thuyết Nhất vừa rời đi, vẫn không dám tin ban này tiên sinh thực sự đã cởi y phục.

Trần Phi còn chưa kịp trả lời tiếng vỗ tay đã vang lên. Quay đầu nhìn, hóa ra người vỗ tay là Bất Nhị.

“Thông minh, thật không hổ danh là Giản Linh Khê. Lợi dụng Thuyết Nhất sơ hở, bắn ngược mũi kim bạc mà nàng ta đã bắn ra trong lúc hoảng loạn vào ngực nàng. Thời gian, lực độ, kỹ xảo đều tuyệt diệu tới cực điểm. Bái phục, bái phục”. Giọng nói lạnh lẽo còn khuôn mặt vẫn nửa cười nửa không. Trong mắt nam nhân yêu dị này đầy rẫy xảo trá, khiến ta bất chợt cảm thấy lo sợ vô cớ.

Trần Phi đi về phía hắc, diềm tĩnh nói: “Người có thể ra tay rồi”.

Bất Nhị chớp mắt: “Người nói gì?”.

“Thuyết Nhất đã bại, tiếp theo chẳng phải tới lượt người sao?”.

Bất Nhị nhìn tiên sinh một hồi, đột nhiên bật cười ha ha: “Người nhầm rồi, Giản Linh Khê. Mục đích ta giữ điện này không phải đánh bại người hay bị người đánh bại. Mà là trì hoãn”.

Ta và Trần Phi đều sững sờ.

“Người mãi mãi chỉ có thể ở lại điện này, Giản Linh Khê”. Lời chưa dứt hắc ta đã biến mất. Ta đưa tay kéo cửa, cánh cửa bất động, bỗng nhiên ta cảm thấy vô cùng kinh hãi. Rốt cuộc chuyện này là sao? Ma cung có âm mưu gì? Tại sao lại không để ta gặp Nhất Tịch nữa?

Ta quay lại nhìn Trần Phi, ban đầu Trần Phi cũng mơ hồ, nhưng sau đó dường như nhớ ra điều gì, sắc mặt trở nên trắng bệch. Tiên sinh mau chóng búng ra ba phiến lá đào, lá cắm vào trong cửa như chìm xuống biển sâu, dần dần xuyên qua, cửa vẫn nguyên vẹn không tỳ vết.

Một giọng nói vang lên trong không trung: “Đừng phí sức nữa, Giản Linh Khê, người và ta vốn là huynh đệ đồng môn, không ai hiểu võ công của người hơn ta, muốn phá cánh cửa này trừ phi người dùng Thanh Tuyệt kiếm. Nhưng người bây giờ có Thanh Tuyệt kiếm sao? Ha ha ha...”.

Trong chốc lát tiếng cười hung hăng kia vang vọng khắp phòng, vô cùng chói tai.

Ta lên trước mấy bước, nắm tay Trần Phi, tay tiên sinh lạnh toát. Ta hỏi: “Tiên sinh, kiếm của người đâu?”.

Tiên sinh nhướn mày nhìn ta, ánh mắt ấy khiến tim ta như bị kim đâm, bắt đầu co giật không ngừng.

Không cần tiên sinh nói, bởi vì ta đã nhớ lại.

Kiểm của tiên sinh... kiếm của tiên sinh đã bị gãy!

Chín năm sau khi phong ấn, Tam Nương mang kiếm ra hồ Kính Tịch rửa, kiếm gãy, Nhất Tịch trốn thoát.

“Thanh Tuyệt” – đệ nhất danh kiếm danh chấn thiên hạ – đã gãy thành hai khúc vào hôm ấy.

Bởi vì Nhất Tịch.

15. Chương 09

Chương 9: Thanh kiếm tái hiện

Mặc dù ta không biết Thanh Tuyệt kiếm có ý nghĩa thể nào với Giản Linh Khê, nhưng chắc chắn nó vô cùng quan trọng. Mà người giữ điện này là Bất Nhị một kẻ xảo trá như vậy, lẽ nào chúng ta thực sự bị cầm chân ở đây? Làm thế nào bây giờ?

Ta nghiêng rặng, bước tới gõ vào tường và sàn nhà, hi vọng có thể tìm được cách đào thoát, nhưng Trần Phi lắc đầu nói: “Vô dụng thôi”.

“Chí ít cũng nên thử một chút?”.

“Đây là ma cung. Bọn chúng nguyên rửa căn phòng này, có nghĩa là ngoài Thanh Tuyệt kiếm ra, sẽ không có bất cứ cách nào khác để rời khỏi đây”.

Ta thất vọng, ngồi xuống chiếc ghế mà trước đó Bất Nhị từng ngồi, không biết phải làm gì.

Trần Phi vẫn chấp tay dựa cửa, ánh mắt rất phức tạp.

Ta cảm thấy không khí trong căn phòng có phần bí bách, chèn ép khiến lồng ngực khó chịu, lúc lên tiếng phát hiện ra giọng mình cũng chẳng còn chút hơi sức: “Tiên sinh, con cảm thấy ở đây có gì quái quái”.

“Tiểu Khê, con mệt rồi, nghỉ ngơi chút đi...”

Giọng Trần Phi như được truyền tới từ một nơi rất xa, nghe đến cuối câu ta đã không phân biệt được tiên sinh đang nói gì nữa, chỉ biết thế giới trước mắt càng lúc càng mơ hồ, cuối cùng là bóng đen vô hạn bao phủ. Trời đất mịt mờ, không biết mình đang ở đâu, cũng không biết thời gian đã trôi qua bao lâu. Mang máng có người gọi bên tai ta: “Này! Này!”.

Đang gọi ai thế? Gọi ta sao?

Giọng nói xa lạ ấy lại vang lên: “Có phải bây giờ ngươi khó chịu lắm không? Ngươi có biết vì sao mình lại như thế không?”.

Khó chịu lắm à? Không, không phải khó chịu, mà cứ lạ lạ, giống như cả người đang lơ lửng trên không trung, không có trọng lượng. Chuyện này là như thế nào?

“Căn phòng này hoàn toàn kín bưng, không khí thì có hạn, ngươi không thấy Trần Phi luôn nín thở, nhường tất cả không khí cho ngươi sao? Có điều, cho dù như vậy ngươi cũng không chống chọi được bao lâu, nửa tiếng sau ngươi sẽ ngạt thở mà chết”.

Hả? Ta từng sờ, trong tiềm thức muốn nhìn xem rốt cuộc tiên sinh ra sao, nhưng mí mắt dường như nặng ngàn cân, không thể nào mở ra nổi. Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

“Chẳng phải ngươi muốn chết sao?”. Giọng nói ấy hỏi.

Vớ vẩn? Ai muốn chết chứ? Ta không muốn chết! Chí ít, ta không muốn chết trước tiên sinh!

“Nếu người muốn cứu mình và Trần Phi, hãy làm theo lời ta”.

Người là ai?

“Người không cần biết ta là ai, nói chung ta biết cách làm sao để thoát khỏi nơi đây. Nếu người không muốn chết, tốt nhất hãy tin lời ta”.

Vậy ta nên làm thế nào?

“Cửa căn phòng này một khi đã đóng, ngoài Thanh Tuyết kiếm ra ngay cả người của ma cung cũng không mở được. Muốn rời khỏi đây chỉ có thể dựa vào thanh kiếm đó”.

Nhưng thanh kiếm ấy đã bị gãy rồi!

“Thân kiếm mặc dù đã gãy nhưng hồn kiếm vẫn còn, hơn nữa còn ở trên người người”.

Cái gì? Trên người ta? Không thể nào?

“Không sai, thanh kiếm ấy được giấu trong con người bên trái của người, muốn lấy nó ra người buộc phải hy sinh mất trái, người làm được không?”.

Lần này ta hoàn toàn sững sờ. Nếu như hôm qua có người nói với ta như vậy chắc chắn ta sẽ coi hắn là kẻ điên, nhưng sau khi trải qua hàng loạt chuyện ly kỳ, lời này trở nên cực kỳ đáng tin. Chỉ trong một ngày ta đã thấy tờ thiếp có thể tự động biến mất; hồn ma biết tránh mưa hút mưa; nữ tử biết suy đoán số mệnh... Vậy trong con người của ta có thanh kiếm cũng chẳng phải chuyện gì quá khó tin.

Nhưng... như vậy phải móc mắt của ta, nhờ hắn lừa gạt thì sao? Ta có thể tin lời hắn sao?

Giọng nói ấy vang lên lạnh lùng: “Dù sao ta đã nói cho người biết cách thoát ra ngoài, tin hay không tùy người, ta đi đây”.

Đừng, đợi đã, ta còn chưa hỏi xong...

Giật mình một cái, mở choàng mắt, vẫn là căn phòng ấy, Trần Phi vẫn đứng trước cửa, ngay cả tư thế cũng không thay đổi, dường như mọi thứ ban nãy chỉ là một giấc mơ mà thôi. Nhưng, việc hít thở càng lúc càng khó khăn đã nói cho ta biết, những gì người thần bí kia nói là sự thật. Cái giá phải trả là một con mắt, đổi lại là cuộc đào thoát cho hai người, bất kể thế nào, ta cũng phải thử!

Nghĩ tới đây, không thể do dự nữa, ta bước tới bên cạnh Trần Phi, giật giật tay áo tiên sinh: “Tiên sinh...”.

Trần Phi quay đầu lại, dịu giọng hỏi: “Con tỉnh rồi?”.

“Tiên sinh, con có thể hỏi người một câu không?”. Ta nhìn vào mắt tiên sinh, không chớp mắt, trầm giọng hỏi: “Người... thích con không?”.

Sắc mặt Trần Phi rõ ràng sững sốt, chắc chắn đã hiểu nhầm ý của ta.

“Ý của con là, tiên sinh, người nguyện ý mãi mãi cùng con và Tam Nương sống bên nhau, phải không? Cho dù con ốm đau, tàn phế, người sẽ chăm sóc con, giống như thương yêu con gái mình phải không?”.

“Con nói linh tinh gì vậy?”. Trần Phi đỏ khốc đỏ cười xoa đầu ta: “Sao lại hỏi câu quái gở thế?”.

Ta mím môi lắc đầu, sau đó quay lưng lại, đột ngột, nhanh như chớp, móc mắt trái mình ra!

Cảm giác ấy vô cùng đặc biệt, ban đầu là khoái cảm tự hủy diệt, sau đó mới là nỗi đau như xé gan xé ruột, giây phút máu tươi chảy xuống, ban đầu lạnh toát, sau đó nóng bừng lên.

Bờ vai đột nhiên bị bẻ ngược lại, Trần Phi kinh hãi thét lên, giận dữ: “Con đang làm gì thế? Tại sao lại làm như vậy? Tại sao?”.

Ta gắng gượng hé mở mắt phải, nhìn thấy sắc mặt tiên sinh trắng bệch, không còn giọt máu. Ta xòe tay phải ra trước mặt tiên sinh, máu tươi theo kẽ ngón tay rỉ xuống, đây vốn là một cảnh tượng vô cùng đáng sợ, không hiểu sao ta lại cảm thấy có vài phần bi tráng, thê lương mà đẹp đẽ. Tim ta đập rất nhanh, không biết vì đau hay vì hưng phấn.

“Có người nói cho con biết... trong con người này có giấu Thanh Tuyết kiếm của tiên sinh...”.

Bàn tay đang giữ vai ta cứng lại, nhìn phản ứng của tiên sinh thì thấy hóa ra tiên sinh cũng đã biết rồi. Hóa ra người cũng biết, người biết, vậy tại sao không chịu nói cho con biết? Bởi vì không nhẫn tâm nhìn con móc một con mắt sao? Nhưng người lại không biết, một con mắt bé nhỏ của con chẳng là gì so với tính mạng của người cả.

Tay Trần Phi run rẩy, toàn thân cũng run rẩy, chắc hẳn người đang rất đau khổ. Suốt dọc đường ta đã chứng kiến rất nhiều biểu cảm đau đớn của tiên sinh, nhưng chưa lần nào rõ ràng như lần này. Nhìn dáng vẻ ấy, ta càng cảm thấy hy sinh một con mắt thực sự không là gì, tiên sinh quan tâm tới ta, tiên sinh quan tâm tới ta như vậy cơ mà...

Máu tươi trên tay phải ta nhạt dần, con người bắt đầu nóng ran, sau đó từ từ co lại, rồi giãn ra, cuối cùng nhảy ra khỏi tay ta, bay lên không trung.

Hay quá, người đó không lừa ta, hóa ra linh hồn của Thanh Tuyết kiếm thực sự giấu trong con mắt ta!

Ban đầu là một luồng ánh sáng màu trắng, sau đó là vàng, cam, hồng, tím, đen, lam, xanh, lục, tám màu tách ra thành từng vòng, sau cùng lóe sáng, khi dừng lại ta thấy một thanh kiếm dài trong suốt như thủy tinh.

Đây là Thanh Tuyết kiếm sao? Hóa ra nó trông như thế này! Ta không nén nổi hân hoan: “Tiên sinh, mau nhìn xem, kiếm của người trở về rồi! Trở về rồi...”. Còn chưa dứt lời tiên sinh đã ôm ta vào trong lòng.

Trong ký ức, đây là lần đầu tiên tiên sinh chủ động ôm ta, và ôm rất chặt, chặt tới mức ta nghe thấy tiếng trái tim đập và hơi thở nghèn nghẹn của người, chặt tới mức ta có thể cảm nhận sự phẫn nộ và bi thương trong nội tâm tiên sinh.

Ta không dám ngẩng đầu lên. Ta sợ mình sẽ nhìn thấy nước mắt của tiên sinh, mà ta thì không muốn thấy người khóc.

“Có phải đau lắm không?”. Trên mặt ta truyền tới cảm thấy những ngón tay vuốt ve, Trần Phi thể hiện sự day dứt bằng giọng nói và cách thức dịu dàng nhất của mình.

Ta lắc đầu.

“Chịu đựng một chút, gặp Thu Song có thể sẽ hồi phục được”. Trần Phi đột ngột xoay người, Thanh Tuyết kiếm vụt rơi vào tay tiên sinh. Khi tiên sinh cầm được thanh kiếm, toàn thân thay đổi. Thanh kiếm tỏa ra thứ ánh sáng trong vắt như thủy tinh, tiên sinh đứng đó bất động, nhưng toát ra một khí thế hùng hực, khiến người ta cảm thấy trên đời này chẳng có thứ gì có thể ngăn cản được tiên sinh.

Thiên hạ đệ nhất kiếm – Giản Linh Khê.

Đúng lúc đó Trần Phi vung kiếm, nhát kiếm ấy giống như vũ công inh nhất đang múa những bước nhẹ nhàng, giống như mái tóc đen của nữ tử buông lơ lửng dưới ánh trăng, có tư thế và lực độ tuyệt vời. Thanh kiếm rõ ràng không chạm vào cánh cửa đó nhưng cánh cửa vỡ tan, biến thành những giọt nước, trong suốt lóng lánh rơi xuống mặt đất.

Ta há hốc miệng, sững sờ nhìn cảnh tượng trước mắt. Chưa bao giờ ta nghĩ rằng trên đời này lại có thứ kiếm thuật như vậy, một từ “thần kỳ” thôi chưa đủ để miêu tả, chỉ có thể gọi là “hoàn mỹ”, sức mạnh và tốc độ kết hợp một cách hoàn hảo, nhìn thật sướng mắt đã lòng!

Bên ngoài cửa, Bất Nhị mỉm cười đứng đó, vỗ tay: “Buông kiếm bao năm nhưng võ công của người không hề suy giảm. Bội phục, bội phục”.

Trần Phi không nói gì, mũi kiếm nghiêng nghiêng chĩa vào tim hắn ta, Bất Nhị lập tức thay đổi sắc mặt.

Trần Phi nói: “Là người xui Tiểu Khê hủy mất lấy kiếm?”.

“Ta tốt bụng mà, nếu không các người làm sao có thể ra khỏi cánh cửa này?”. Bất Nhị đang cợt nhả, Trần Phi đột nhiên ẩn mạnh mũi kiếm, ta vẫn chưa nhìn rõ chuyện gì thì Bất Nhị đã ngã lăn ra đất, mặt tỏ vẻ không thể tin nổi: “Người... Người thực sự ra tay với ta?”.

Trần Phi cười nhạt: “Nếu các người ép ta tiếp tục cầm Thanh Tuyết kiếm thì nên biết sẽ có hậu quả như thế nào”.

Bất Nhị sững sờ, cơ thể bất giác run lẩy bẩy, rõ ràng vô cùng kinh sợ: “Giản Linh Khê, người không được giết ta! Sự phụ người chỉ có mình ta là con trai, nếu người giết ta, người sẽ ăn nói thế nào với ông ấy? Người không được giết ta, không được giết ta...”. Trong tiếng gào thét của hắn, ta thấy lồng ngực hắn dần dần biến mất, nói chính xác là, biến thành những giọt nước, giọt nước lăn xuống đất, cơ thể hắn cũng từ từ tan biến”.

Chuyện này là thế nào? Lẽ nào những thứ bị Thanh Tuyết kiếm chém phải đều trở thành trong suốt như giọt nước sao? Điều khiến ta kinh ngạc hơn là tiên sinh thực sự ra tay! Từ trước tới nay tiên sinh chưa bao giờ giết người, mấy lần gặp kẻ địch đều biết điểm dừng, bây giờ sát giới đã mở, nhìn gương mặt lạnh như đá của tiên sinh, cảm giác bất an dâng lên trong lòng ta, ta cảm thấy chuyện gì đó đã bắt đầu thay đổi, hơn nữa, thay đổi theo hướng ta không muốn thấy. Ta chỉ nghĩ có Thanh Tuyết kiếm rồi tiên sinh sẽ phá cửa thoát ra, nhưng không nghĩ tới tại sao tiên sinh nhất định không muốn lấy lại Thanh Tuyết kiếm, có lẽ thanh kiếm này vừa mang đến cho tiên sinh sức mạnh lại vừa mang đến sự hủy diệt? Vừa nghĩ tới khả năng này, mồ hôi đầm đìa chảy xuống trán ta, lẽ nào ý tốt của ta lại là trúng kế của đối phương, ngược lại đã mang tới bất hạnh cho tiên sinh?

Ta bất chợt lùi về sau mấy bước, dường như không đứng vững nữa. Ta ngốc quá... từ nhỏ tới giờ đều là ta gây chuyện. Lần này cũng vậy, nếu không phải vì ta tự nghĩ mình thông minh chạy đi lo chuyện bao đồng, Tiểu Vong Sơ làm sao có cơ tới quán trà gây sự? Hắn không tới gây sự thì mọi chuyện không thành ra thế này...Ta thực sự là đứa ngốc, luôn mang phiền phức cho tiên sinh, lần này, ta lại mang tới rắc rối nào nữa? Hậu quả thế nào ta không dám nghĩ tới.

Bất Nhị bỗng thò tay nắm chặt chân Trần Phi, giọng cuống lên: “Sư huynh, đệ sai rồi, đệ biết sai rồi, huynh mau cứu đệ, sư huynh!”.

“Tự gây nghiệt, không thể sống”. Trần Phi mặt không biểu cảm bước qua người hắn. Bất Nhị cố gắng vươn tay ra nhưng cuối cùng thì ngã ra nền đất, không động đậy.

Hắn chết rồi! Ta ngăn người nhìn cảnh ấy, không dám tin những gì mình nhìn thấy là sự thật, tiên sinh không những giết người, mà còn thấy chết không cứu... Con người lạnh lùng, kiên quyết này thực sự là tiên sinh, là tiên sinh của ta sao?

“Thanh Tuyết kiếm xuất hiện, từ giây phút này, người cản giết người, Phật cản giết Phật”. Trần Phi vung một kiếm, chém vỡ bức tường cuối thông đạo, bức tường sụp vỡ, một giọng nói vang lên: “Ồ? Nếu ta ngăn cản thì cũng phải chết sao?”.

Một cơn gió từ bên kia bức tường thổi tới, trong không trung loáng thoáng có thứ gì đó bay bay. Ta đưa tay theo bản năng đón lấy, mềm mại, nhàn nhạt, là sắc màu kiêu diễm chỉ thuộc về mùa xuân.

Hoa đào!

Ta nghĩ sắc mặt mình bây giờ chắc chắn vô cùng khó coi, bỗng chốc, mồ hôi lạnh túa ra khắp người, lời dự đoán của Thập Nhị Quý lại vẫn rơi trong đầu ta – “Mười sáu năm sau, hoa đào tái hiện, chúng sinh đầm máu”.

Hoa đào, là thứ hoa đào mà họ luôn sợ hãi, cuối cùng đã chính thức xuất hiện trước mặt. Người ban nãy vừa lên tiếng lẽ nào là người thực hiện lời tiên tri ấy? Lẽ nào là kiếp trước của ta – Nhất Tịch?

Ta hoảng hốt chạy về phía bức tường vỡ nhìn xem, bên trong tối đen một màu, chẳng nhìn thấy gì cả. Ta lại nhìn Trần Phi, đôi môi tiên sinh mím chặt, sắc mặt đã không còn lạnh lùng vô tình như ban nãy nữa, trong mắt người hiện lên thứ cảm xúc phức tạp, ngay cả bàn tay đang nắm thanh kiếm cũng khẽ run rẩy, không còn bình tĩnh.

Người ấy là ai? Rốt cuộc là ai?

Một tiếng “kẹt” vang lên khe khẽ, một đốm lửa chột bùng sáng giữa căn phòng tối đen như mực, một đôi tay trắng như tuyết dẫn đốm lửa thấp sáng một cây nến, sau đó tới cây thứ hai, cây thứ ba... Chỉ một lúc sau bảy cây nến đã được thắp sáng XÁ thành hàng thẳng, ánh lửa nhảy múa, bóng người ấy in trên tường, kéo rất dài.

Những cánh hoa đào đang bay lả tả trong không trung, không biết từ đâu đến, cũng không biết đi về đâu. Điều lạ lùng này khiến tim ta run rẩy và cũng khiến ta kinh ngạc.

“Cô là ai?”. Ta lên tiếng phá tan bầu không khí tĩnh mịch trong phòng, phá tan dòng không khí chuyển động trong đêm tối.

“Ta là Thất Khuyết”. Giọng nói lảng đảng giống như vọng lại từ phía chân trời xa xôi, trầm trầm, lả lướt. Người ấy quay lại, khuôn mặt của nàng ta làm sáng bừng cả căn phòng.

Tuyệt sắc. Trong đầu ta bật ra hai chữ đó, ngoài ra không thể tìm được từ nào khác để miêu tả phong thái của người trước mặt. Đôi chân long lanh như ngọc, giẫm lên hoa đào dưới sàn, đẹp mà tàn nhẫn, tàn nhẫn mà đẹp.

Tiểu Vong Sơ từng nói: “Một tuyệt sắc mỹ nhân chân trần giẫm lên cánh hoa đào đi xuyên qua mặt hồ đóng băng, từng bước từng bước lại gần nơi ở của Giản Linh Khê, mỹ nhân tựa cửa mỉm cười, nụ cười còn sáng hơn cả ánh trăng”.

A Ngôn từng nói: “Vị hôn thê Thất Khuyết của ngươi càng không cần nói, là đệ nhất mỹ nhân được tam giới lục đạo công nhận”.

Ta hỏi tiên sinh: “Người thích Thất Khuyết chứ?”.

Tiên sinh đáp: “Đó là chuyện quá khứ rồi”.

Nhưng giờ này phút này, người xuất hiện ở điện thứ bảy lại là nàng ta.

16. Chương 10

Chương 10: Câu hỏi của Thất Khuyết

Thất Khuyết, Thất Khuyết độc nhất vô nhị!

Vị hôn thê của Giản Linh Khê trong truyền thuyết – U Các thánh nữ Thất Khuyết.

Hèn chi khi nói tới nàng ta, ai ai cũng có ánh mắt mê say, đẹp như thế này... đẹp tới cực điểm như thế này... ai có thể kháng cự? Ta nhìn Trần Phi, sắc mặt tiên sinh trắng bệch, không còn giọt máu, nhưng gương mặt vẫn rất tĩnh lặng, một vẻ tĩnh lặng sâu thẳm thẳm.

Một tiếng cười lạnh lùng vang lên: “Giản Linh Khê, ta tới tiễn mạng ngươi!”. Giọng nói này nghe rất quen, là Thuyết Nhất! Ắ đã trị lành vết thương rồi sao?

Mấy cây kim lóe lên trong bóng đêm, nhưng bị hoa đào phủ kín, mắt nhắm mắt tích.

“Ngươi không giết chàng được”. Thất Khuyết lạnh nhạt nói: “Không ai có thể giết chàng trước mặt ta”.

“Ồ, dù sao cũng là tình nhân cũ, dẫu là ngó ý còn vương tơ lòng”. Thuyết Nhất cười hô hố, tiếng cười rất ngông cuồng. Cùng với tiếng cười của ả là những cánh đào vụn nát, kim bạc tiếp tục bay vun vút về phía Trần Phi.

Thất Khuyết vung nhẹ tay áo, tư thế tao nhã khôn tả, ung dung thảnh thơi. Những mũi kim lập tức rơi xuống đất. Sự hận thù ánh lên trong mắt Thuyết Nhất, ả lướt qua người ta như cơn gió, dừng lại trước mặt Trần Phi một chút, khóe môi cười nhạt như đang chiêm ngưỡng vẻ thất thân của tiên sinh, sau đó nhanh chóng biến mất sau bức tường.

Trong tiếng gió vọng lại câu cuối cùng của ả: “Nếu ngươi cứ khẳng khẳng muốn bảo vệ hắn, chút thời gian quý báu này ta để cho hai ngươi ôn lại mộng nguyên ương, dù sao ngươi cũng không bảo vệ hắn được bao lâu nữa, ha ha ha...”.

Lời của ả có ý gì? Thế nào là không bảo vệ được bao lâu nữa? Lẽ nào ả biết chắc tiên sinh sắp chết sao? Đúng lúc ta đang đau đầu suy đoán thì ánh mắt Thất Khuyết đảo đi đảo lại trên mặt ta, cứ như vậy một hồi, dường như muốn lấy mất hồn phách ta. Ta cũng người nhìn nàng ta, thầm nghĩ: Sao lại có người đẹp đến thế này? Sao lại có thể đẹp đến thế? Người đẹp như thế tại sao tiên sinh nỡ nhường cho người khác? Trong lòng nàng ta vẫn còn hận tiên sinh sao? Mặc dù không biểu lộ ra ngoài nhưng ta cảm nhận được, khi bị coi là lẽ vật nhường đi nhường lại không có nữ nhân nào có thể cảm thấy vui vẻ. Huống hồ dung nhan tuyệt thế lại chẳng bằng tình huynh đệ, thật là không cam tâm.

“Người chính là Tiểu Khê?”. Nàng ta bước về phía ta, ánh mắt điểm tĩnh tột độ, giống như một thứ ảo giác xuất hiện trong đầu, chỉ cần ta đưa tay ra, nàng ta sẽ biến mất.

Ta bắt giác giật đầu.

“Quả nhiên... rất giống Nhất Tịch...”.

Hả? Suốt dọc đường tới đây tất cả mọi người, bao gồm cả tiên sinh đều nói ta không giống Nhất Tịch, duy chỉ có nàng ta nói giống, khiến ta cảm thấy mơ hồ: “Giống ở điểm nào?”.

Thất Khuyết cup mắt, hồi lâu mới đáp: “Cảm giác khi người đứng cạnh Giản Linh Khê, rất giống”.

Ta cũng người, Trần Phi bên cạnh lên tiếng: “Nàng muốn ngăn cản ta?”.

Cuối cùng Thất Khuyết đưa mắt nhìn sang tiên sinh, lắc đầu: “Ta không phải đối thủ của chàng, cũng không muốn chết trong tay chàng”.

“Vậy điều kiện qua cửa này là gì?”.

“Trả lời xong câu hỏi của ta, ta sẽ để chàng đi”.

Trần Phi im lặng hồi lâu, lâu tới mức ta tưởng tiên sinh sẽ không trả lời, rồi người nói một tiếng: “Được”.

Thất Khuyết lấy ra một chiếc kéo nhỏ, vừa chỉnh lại bắc nển vừa nói: “Câu hỏi đầu tiên, chàng nhất định phải gặp Nhất Tịch, đúng không? Bất luận nàng ta trở thành thế nào cũng phải gặp?”.

Trần Phi không do dự đáp: “Phải”.

Ngọn nến đầu tiên tắt. Nàng ta bước tới trước ngọn nến thứ hai: “Câu hỏi thứ hai, sau khi gặp nàng ta, chàng sẽ giết hay cứu nàng ta? Nếu chàng cứu nàng ta, Tiểu Khê nhất định sẽ chết”.

Ánh nến chiếu rọi vào gương mặt Trần Phi, ta thấy khóe mắt tiên sinh giật giật, sau đó trầm giọng đáp: “Giết nàng ta”.

Tiên sinh vẫn lựa chọn... bảo vệ ta... nhưng tại sao khi nghe thấy đáp án này ta lại thấy xót xa muốn khóc? Giống như một sự chờ đợi nào đó đột nhiên tan thành mây khói.

Thất Khuyết tắt ngọn nến thứ hai. Nếu ta không nhầm, trong mắt nàng ta có vẻ cười nhạo, không biết đang cười nhạo tiên sinh hay cười nhạo Nhất Tịch, hoặc là cười nhạo chính bản thân mình?

“Câu hỏi thứ ba, chàng sẽ giết nàng ta như thế nào?”.

“Hết sức của ta”.

“Nếu không giết được?”.

“Trừ phi ta chết”.

Hai ngọn nến lại tắt. Thất Khuyết nhìn năm ngọn nến, thần sắc có phần hoảng hốt: “Câu hỏi thứ năm, là ta hỏi thay Nhất Tịch. Nếu nàng ta sống lại, nàng ta chấp nhận tha thứ cho chàng và vứt bỏ mọi thứ để ở bên chàng, sẽ không làm công chúa ma cung nữa, cũng không thù địch với nhân loại nữa, nếu như vậy... chàng vẫn sẽ giết nàng ta sao?”.

Ta giật mình, nhưng cảm thấy vui mừng, Nhất Tịch nghĩ thông suốt rồi? Nàng ta chịu nhượng bộ rồi? Nói như vậy nghĩa là mâu thuẫn giữa nàng ta và tiên sinh đã không còn, hai người có thể mãi mãi ở bên nhau, người có tình cuối cùng kết thành đôi lứa, kết thúc đại đoàn viên rồi!

Nhưng, Trần Phi chỉ mấp máy môi cười, đây là lần đầu tiên sinh cười sau khi đi qua bảy cửa điện, nụ cười còn nhẹ hơn gió, còn nhạt hơn mây, nhưng lại đè nặng trái tim ta.

Ta nghe thấy tiên sinh đáp: “Điều này không thể xảy ra. Tuyệt đối không thể”.

“Tại sao?”. Ta và Thất Khuyết đồng thanh nói.

“Nếu thực sự là Nhất Tịch nói, thì nàng ấy tuyệt đối không phải là Nhất Tịch”. Trần Phi cup mắt, nói chắc nịch: “Nhất Tịch sẽ không nói những câu thế này, nàng ấy giống ta, sẽ không vứt bỏ trách nhiệm của bản thân. Chết cũng không”.

Ta lặng lẽ nghiền ngẫm ý nghĩa của câu nói này, cảm thấy trong đó bao hàm quá nhiều, quá nhiều điều chua xót. Đúng thế, Nhất Tịch sẽ không bao giờ làm vậy, càng không hỏi như vậy... Mười sáu năm trước, nàng ta không vứt bỏ trách nhiệm công chúa ma cung của mình, mười sáu năm sau cũng vậy. Nàng ta cũng không bao giờ chịu khuất phục trước bất cứ thứ gì, cho dù là số mệnh, cho dù là tình yêu, cho dù là... Giản Linh Khê! Chính bởi vì nàng ta là người như vậy nên mới khiến ma tộc sùng bái, kính phục, cho dù nàng ta đã chết mười sáu năm nhưng ma tộc vẫn không chịu từ bỏ bất cứ hi vọng nào để nàng ta sống lại.

Bỗng chốc, ta không biết mình nên tôn kính nàng ta, thương tiếc nàng ta, hoặc là có cả hai cảm xúc đó.

Lúc này Thất Khuyết đã hỏi câu thứ bảy: “Chàng đã giành lại Thanh Tuyệt kiếm cũng có nghĩa là chàng đã trở lại làm Giản Linh Khê, chàng không về được Lân Hương trà quán nữa. Nếu chàng giết chết Nhất Tịch, đập tan hi vọng của ma cung, chàng cũng không thể nào làm Trần Phi được nữa, điều này cũng không vấn đề gì sao?”.

Ta giật mình sững sờ, cuối cùng đã hiểu sự lỗ mãng trước đây của mình đã gây ra hậu quả khó lường đến nhường nào! Ta trúng kế của Bất Nhị, ta khiến tiên sinh phải cầm Thanh Tuyệt kiếm, ta hại tiên sinh không thể quay về trà quán, cũng không được gặp lại Tam Nương. Là như thế sao? Sẽ là kết cục như thế sao?

Nhưng ta không hiểu, tại sao nếu là Giản Linh Khê thì không làm được Trần Phi, tại sao không thể quay lại?

Trần Phi nhìn ta một cái, rồi lại nhìn thanh kiếm trong tay, hạ giọng nói: “Tại cả đời ta đã phụ bạc quá nhiều người”.

“Phụ bạc?”. Thất Khuyết mỉm cười, lạnh lùng nói: “Đúng thế Giản Linh Khê, cả đời này của chàng quả thực đã phụ quá nhiều người, nhưng chàng có bao giờ nghĩ tại sao chàng lại phụ bọn họ không?”.

Ánh nền trong căn phòng đồng loạt run lên, Thất Khuyết đứng sau ngọn nến, chiếc bóng càng làm tôn lên tấm áo choàng của nàng ta, lộ vẻ cô đơn vô hạn: “Chàng và ta được hứa hôn từ trong bụng mẹ, từ nhỏ ta đã quan tâm tới chàng, nhìn chàng thành tài nổi danh, ngắm chàng coi thường thiên hạ. Mấy tỷ tỷ của ta ghen tỵ ta tốt số, phu quân tương lai là một nhân vật kỳ tài xuất chúng, nhưng trong lòng ta rõ hơn ai hết, chàng không biết yêu, không hiểu tình yêu, càng không thêm yêu người khác. Ta lấy chàng chỉ có bất hạnh, vì thế ta cứ kéo dài hôn kỳ, cho đến năm chàng ba mươi tuổi, chán ghét hồng trần, quy ẩn Nam Minh”.

Cái gì? Là Thất Khuyết không chịu lấy Giản Linh Khê! Hóa ra ta đã đoán sai, ta luôn tưởng rằng là tiên sinh không chịu lấy nàng ta. Có điều lần đầu tiên nhìn thấy nàng, ta đã lơ mơ cảm thấy, trong thiên hạ làm gì có ai từ chối được vẻ đẹp như thế này?

“Giữa chàng và ta có hôn ước nhưng chẳng có tư tình, đã khiến các thiếu nữ áp ủ không ít hi vọng, A U cũng vì thế mà đợi mãi đợi mãi, cả đời không lấy chồng, đó là người đầu tiên chàng phụ”.

Trần Phi loạng choạng lùi về sau một bước.

Bích Lạc tỷ bà, nữ tử ngay cả trong cơn mưa cũng không lộ mặt, chắc giờ người ấy cũng hơn bốn mươi tuổi rồi? Hồng nhan lỡ thì, buồn đau tóc bạc, quả thực khiến người ta thổn thức không nguôi.

Khuôn mặt Thất Khuyết không chút biểu cảm, nói tiếp: “Chàng thấy Liễu Thứ có tình cảm với ta bèn chủ động nhường, liên tục tạo cơ hội để ta và Liễu Thứ ở bên nhau, nhưng chàng không biết sự khăng khải của chàng thực sự khiến bằng hữu tốt xấu hổ thê nào! Liễu Thứ cả đời phải nợ ân tình này của chàng, mãi mãi thấp hơn chàng một phân, không thể bình đẳng. Vì thế người thứ hai chàng phụ, chính là Liễu Thứ!”.

Trần Phi lại loạng choạng lùi về sau một bước.

Thanh sam ôn nhuận, nam nhân ấy bất hạnh nhường nào mới làm bạn với thiên hạ đệ nhất. Khi ở bên cạnh tiên sinh, người đầu tiên người khác nhìn thấy vĩnh viễn là Giản Linh Khê, chứ không phải ông ta. Trong mắt người khác, ông ta tồn tại dưới danh nghĩa “Bằng hữu của Giản Linh Khê”, chứ không phải tồn tại với cá thể độc lập “Liễu Thứ”. Quả, điều đó khiến người khác vô cùng cảm khái.

“Chàng là huynh trưởng nhưng không yêu thương muội muội, khiến A m cuối cùng đã bước vào ma đạo, trở thành Linh Miêu; chàng là sư phụ nhưng không dạy dỗ đệ tử, khiến Mặc Ly phạm sai lầm lớn, rơi xuống tuyệt cốc. Người thứ ba và người thứ tư chàng phụ, chính là hai người họ!”.

“Không, không đúng!”, ta không thể khoanh tay được nữa, không nhịn được lên tiếng phản bác: “Những chuyện đó liên quan gì tới tiên sinh! Là bản thân bọn họ trở nên xấu xa, tại sao lại đẩy hết tội lỗi lên người tiên sinh...”.

“Tiểu Khê!”. Trần Phi ngăn cản ta. Nhưng ta không để tâm, tiếp tục nói: “Tiên sinh không bắt A U đợi người, từ đầu tới cuối tiên sinh chỉ coi cô ấy là bằng hữu, là bản thân A U nghĩ không thông, lẽ nào tiên sinh phải ép cô ấy đi lấy người khác? Người nói tiên sinh chần chừ không chịu lấy người, mới khiến A U hi vọng và ảo tưởng, vậy khi tiên sinh và Tam Nương cùng quy ẩn về trà quán, A U phải hiểu rõ rồi chứ!”.

Lần này tới lượt Thất Khuyết lùi lại một bước, tỏ vẻ kinh ngạc.

“Còn Liễu Thứ, lẽ nào người có thể giương mắt nhìn bạn mình khổ vì tình sao? Lẽ nào không muốn giúp bạn? Người và Liễu Thứ chẳng phải đã ở bên nhau rồi sao? Đây chẳng phải người có tình cuối cùng cũng thành đôi lứa hay sao? Liễu Thứ có được người vợ xinh đẹp như người, ông ta còn oán trách gì nữa? Năm xưa chính là ông ta có lỗi với tiên sinh, ông ta đã yêu nhầm hôn thê của bạn!”. Ta giấy giữa thoát khỏi bàn tay đang giữ lấy ta của tiên sinh, xông tới trước mặt Thất Khuyết: “Linh Miêu sùng bái Nhất Tịch, lại có khúc mắc với Thập Nhị Quý, tự nguyện bước vào ma cung, đó là quyết định của nàng ấy, đâu phải do tiên sinh ép buộc. Dù tiên sinh là huynh trưởng nhưng không có quyền can thiệp vào lựa chọn của nàng ấy! Còn Mặc Ly, hần phạm sai lầm là do ích kỷ, nếu đã sai phải chấp nhận bị trừng phạt, lẽ nào vì một câu “Sư phụ không dạy ta” là có thể trốn tránh trách nhiệm? Vì thế, người không công bằng, những điều người nói không công bằng”.

Ta nói liền một tràng dài, không chỉ Thất Khuyết sững sờ mà tiên sinh cũng đỡ ra. Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có ánh nến nhấp nhót không ngừng, trên mặt đất và trên tường đều in bóng hình loang lổ. Sự kết hợp đặc biệt của ánh sáng và bóng tối giống như đang giấu giếm điều gì đó.

Hồi lâu sau Thất Khuyết đột nhiên bật cười, nét cười từ chân mày tới khóe mắt, cuối cùng nở rộ trên môi: “Ta đã nói người và Nhất Tịch rất giống nhau, quả nhiên là như vậy. Ánh mắt kiên định, khí thế bừng bừng không chịu nhận thua của người thực sự giống nàng ta như đúc”.

“Cái... Cái gì?”. Ta bắt đầu lắp bắp.

“Nhưng e rằng người không biết? Cho dù tất cả những người trên đây thực sự không liên quan tới Giản Linh Khê, nhưng Nhất Tịch...”, nàng ta cố ý ngừng lại một chút, tim ta cũng theo đấy mà thất lại: “Quả thực vì chàng mà bị hủy diệt”.

Ngón tay thon dài chỉ thẳng về phía Trần Phi. Tiên sinh nhìn ta, đôi mắt đen, sâu thăm thẳm, hình như mười sáu năm trước tiên sinh cũng nhìn ta như vậy.

Khi ta ra sức giữa nhìn Giản Linh Khê cầu cứu;

Khi ta bị kết giới ngăn cản cầu xin Giản Linh Khê quay đầu nhìn ta một cái;

Khi ta trúng hai kiếm của A U và Thất Khuyết, ngã xuống;

Khi ta bị phong ấn trong Thanh Tuyệt kiếm;

Khi ta trốn khỏi kiếm và bị Giản Linh Khê bắt gặp;

Khi ta hồn xiêu phách tán nguyên rửa nước hồ khô cạn...

Đúng thế, ta nhớ ra rồi, khi đó, cũng ánh mắt này, ta không thấy xa lạ.

Nhất Tịch, Nhất Tịch, kiếp trước của ta, công chúa ma cung cao ngạo, quật cường, bướng bỉnh, thiết thời ấy, nàng đã yêu một nam tử loài người, cuối cùng đã bị hủy diệt.

Nhưng, ta không trách tiên sinh, đây không phải lỗi của người. Người từ nhỏ lớn lên trong ma cung như Nhất Tịch sẽ không hiểu nổi nỗi bi ai của loài người, nhưng còn ta, từ nhỏ lớn lên ở nhân gian, ta có thể hiểu được. Thế nào là sức người có hạn, thế nào là mệnh trời khó tránh, thế nào là có duyên không phận... Tất cả những gì kiếp trước không thể lý giải được, kiếp này ta đã có câu trả lời và thấu hiểu. Vì thế, ta không hận tiên sinh! Mãi mãi không hận!

“Cho dù tiên sinh thực sự đã phụ Nhất Tịch, đó cũng là chuyện của Nhất Tịch, không liên quan đến người! Người không có quyền thay nàng ta chỉ trích tiên sinh!”. Ta chậm rãi nói câu này, quả nhiên, sắc mặt Thất Khuyết thay đổi, trong mắt nàng ta thoáng hiện vẻ giận dữ nhưng cuối cùng lại lắc đầu cười chua chát: “Người nói đúng, quả thực ta không có tư cách nói những lời vớ vẩn đó. Ta rút lại, xin lỗi”.

Nàng ta nói như vậy, khiến ta cảm thấy ngại ngùng, tay xoắn tóc xấu hổ.

Thất Khuyết bước tới ngọn nến thứ bảy, hạ giọng hỏi: “Câu hỏi cuối cùng, trả lời xong chàng có thể qua cửa...”.

Trần Phi đột nhiên nói: “Xin lỗi, câu hỏi cuối cùng... ta không thể trả lời”.

“Chàng chưa nghe ta hỏi sao đã từ chối?”.

“Ta biết nàng muốn hỏi gì”.

Thất Khuyết im lặng, lúc lâu sau nói: “Thật kỳ lạ, ta biết rõ rằng chàng sẽ không trả lời câu hỏi của ta, nhưng vẫn muốn hỏi. Nhưng nếu ta thực sự nói ra lời, e rằng cả đời này ta sẽ tự coi thường bản thân”. Nàng ta hít sâu một hơi, đầu ngón tay khẽ xoay, lật ra một cánh hoa đào: “Thôi, hai người có thể đi”.

Cuối cùng Trần Phi ngẩng đầu lên nhìn nàng ta, đáp: “Đa tạ”.

“Ta không cần chàng đa tạ, cũng không bán ân tình cho chàng. Chàng trả lời câu hỏi của ta là có thể qua cửa, đây là quy tắc của ta, chàng đã hoàn thành quy tắc, có thể qua điện rồi”. Giọng nói của nàng ta đã khôi phục vẻ lạnh lùng như băng tuyết như lúc mới gặp, nàng ta đứng sau ngọn nến cuối cùng, nhìn cô độc vô cùng.

Khi ta quay người chuẩn bị bước đi, dường như nghe thấy một tiếng thở dài, quay đầu lại nhìn, một nụ cười nở bên khóe môi Thất Khuyết, nhưng mau chóng biến mất.

Như tiếng thở dài.

Ta dường như đã hiểu câu hỏi cuối cùng, chắc chắn nàng ta sẽ hỏi tiên sinh: “Chàng nhường ta cho bằng hữu tốt, chàng có bao giờ hối hận không?”. Còn tiên sinh nói không thể trả lời, có nghĩa nếu mọi việc lặp lại lần nữa, tiên sinh vẫn làm như vậy.

Bảy ngọn nến tắt ngấm, bóng tối bao trùm căn phòng, cũng bao trùm Thất Khuyết giữa những cánh hoa đào.

Điện thứ tám phía trước cửa lại sáng bừng lên. Rộng rãi như thế, sáng rực như thế, khiến ta vừa đặt chân vào trong là cảm thấy giống như bước vào một thế giới khác. Điện thứ tám trong chín điện, lại ở ngoài trời. Một tòa cung điện xa xa, trắng sáng mà nguy nga. Trước điện cỏ xanh biếc như trải thảm. Một người đang cầm chổi quét lá rụng trước bậc thang.

Lẽ nào hần chính là người giữ điện thứ tám?

17. Chương 11

Chương 11: Hai cái tôi

Chúng ta bước lên bậc thềm cung điện, một cây chổi chắn trước mặt ta.

“Người không thể vào”. Người cầm chổi nói với ta: “Chỉ cho phép một mình ông ta vào”.

Ta mím môi, nói với vẻ không vui: “Không, ta phải cùng ra cùng vào với tiên sinh. Tránh ra, nếu không đừng trách ta không khách khí”.

“Điện này người không được vào”. Người cầm chổi nhấn mạnh lần nữa, chỉ sang Trần Phi: “Người có thể hỏi ông ta”.

Ta nhìn Trần Phi, thần thái tiên sinh có vẻ không hiểu.

“Tại sao?”.

“Vì đây là điện thứ tám, tên là Song Kỳ điện”.

Trên mặt Trần Phi tỏ vẻ lạ lùng, lần đầu tiên tiên sinh không nhìn ta mà đi thẳng vào trong.

“Tiên sinh”, ta vừa gọi vừa đuổi theo, một cây chổi từ trên đầu bổ xuống. Ta vung tay tung một nắm ám khí ra, chúng không lượn thành đường cong như dự tính mà bay hết ra ngoài, giống như một vệt sáng bị hút vào trong cánh cửa điện. Cửa điện lập tức khép lại, cách ly Trần Phi khỏi tầm mắt ta.

“Người ngốc thế”. Người cầm chổi cười ha ha: “Trong điện thứ tám không được phép sử dụng bất cứ vũ khí nào bằng kim loại, nếu không sẽ bị hút mất”.

Bấy giờ ta mới hiểu tại sao người trước mặt chỉ dùng một cây chổi bằng gỗ, ta tò mò hỏi: “Người là ai?”.

“Hãy nhớ kỹ tên ta”. Người cầm chổi đặc ý nói: “Ta là Phi Phát, Phi Phát công tử”.

Rõ ràng là giờ Tý nhưng bầu trời hướng Tây phía xa xa lại mờ mờ sắc đỏ.

“Tránh ra”. Ta phi thân vào cửa điện nhưng lại bị cây chổi chặn đường. Ta không ngờ có người dùng chổi làm vũ khí, càng không ngờ có người lại có thể múa chổi nhẹ nhàng uyển chuyển đến thế. Bảy lần ta tấn công, bảy lần bị ngăn cản, dường như hắn không muốn tấn công, chỉ tìm trăm phương ngàn kế ngăn cản ta.

Đột nhiên Phi Phát công tử ngừng tay, ta nhìn thấy nổi kinh ngạc dâng lên trong đáy mắt hắn.

Nhìn theo hắn ta thấy sắc đỏ ở phía chân trời phía Tây đã lan ra nửa bầu trời từ lúc nào không hay, màu đỏ ấy rất kỳ lạ, ta chưa thấy bao giờ.

Phi Phát công tử lẩm bẩm: “Hoa đào chiếu dạ huyết... Hoa đào chiếu dạ huyết, sắc thu về trong gương”.

“Người đang nói cái gì?”, ta không hiểu: “Rốt cuộc chuyện này là sao?”.

“Ta cũng không biết”. Phi Phát công tử trả lời: “Những lời Thập Nhị Quý để lại trước đây đã không trọn vẹn, hình như phía sau còn hai câu nữa, nhưng ta không nhớ ra”.

Hoa đào chiếu dạ huyết, sắc thu về trong gương. Một luồng khí lạnh từ bàn chân bốc lên, từ từ lan ra toàn thân, kèm theo đó là nỗi cô độc và sự sợ hãi không thể giải thích nổi.

Tại sao giờ này phút này tiên sinh không ở bên ta?

Một đạo hồng quang lóe lên, sau đó là tiếng vang lớn, có thứ gì đó rơi xuống điện thứ tám, ta nghiêng rằng nhân lúc Phi Phát công tử thất thần liền xông tới trước cửa điện, lách qua cửa chạy vào trong. Đằng sau vang lên tiếng hét của Phi Phát: “Người không được vào trong...”.

Cánh cửa khép lại sau lưng, trong điện rất tối, trong bóng tối có một bóng người nhưng vì tối quá nên không nhìn rõ mặt mũi. Ta hỏi: “Là tiên sinh ư?”.

“Không”. Cái bóng đáp: “Ta là Tiểu Khê”.

“Ta là Tiểu Khê”. Giọng nói vang vọng bốn phía, ta nghĩ, có thể điện thứ tám này quá rộng.

Ta là Tiểu Khê!

Ta là Tiểu Khê!!

Ta là Tiểu Khê!!!

Giọng nói dường như không chỉ vọng trong điện thứ tám rộng lớn mà còn vang vọng trong tim ta. Nếu không phải vì ta biết mình là Tiểu Khê, có lẽ ta cũng tưởng như vậy.

“Người không phải Tiểu Khê!”. Ta không kiềm chế được, lớn tiếng phản bác.

Người không phải Tiểu Khê... Người không phải Tiểu Khê... Người không phải Tiểu Khê.

Trong mơ hồ, ai có thể nhận rõ là ai đang nói với ai?

Không khí lạnh dần, có phải vì là giờ Tý nên đêm mới lạnh như nước? Trong không khí lạnh lẽo có tiếng gió, tiếng gió khắp trời, có thứ gì đó bay khắp trời. Ta vội vàng giơ tay ra nhưng không bắt được gì. Trong bóng tối có thể cảm nhận dường như lòng bàn tay bị mảnh băng rạch một đường, một cảm giác se lạnh mỏng manh dần dần thấm thấu vào cánh tay, rồi len vào tim, vừa quẩn quýt vừa tuyệt tình giống như nụ hôn trước khi ly biệt của kẻ phụ tình. Cảm giác này ta quen thuộc quá mức, trong đầu vụt lên hình ảnh của nó – lông vũ trắng!

Lông vũ trắng muốt, mềm mại, không trọng lượng nhưng có thể đoạt mạng hàng triệu con người!

Lông vũ trắng bay khắp trời, thứ lông vũ bay khắp trời ấy chỉ thuộc về Nhất Tịch, lẽ nào cái bóng kia chính là Nhất Tịch?

Ta là ai? Ta là Tiểu Khê? Ta không phải là Tiểu Khê? Nàng ta là Tiểu Khê? Nàng ta không phải Tiểu Khê? Tại sao lại như vậy? Ai là ai? Ta là ai?

“Người quên ta rồi sao? Người không nhớ ta nữa?”.

Ta nghiêng rặng, lao người về bóng đen đó, không ngờ lại dễ dàng tóm được nàng ta, trong lòng nảy sinh một ảo giác không dám tin đó là sự thực, nhưng ánh đèn bùng sáng ngay tức thì.

Ánh đèn sáng rọi, ta nhìn rõ người mình vừa tóm được, hét ầm lên: “Aaaaaaaaaaaaa!”.

Đây không phải sự thật, đây chắc chắn không phải sự thật!!! Người đó chính là ta, mặt mày như ta, thân hình như ta, trang phục như ta, thậm chí giọng nói cũng giống ta.

Ngón tay ta buông thông, ta rã rời ngã ra đất. Chuyện này là thế nào?

Nàng ta nhìn ta, rõ ràng là mắt ta nhưng lại chứa đựng thần thái ta chưa từng có – đây là đôi mắt của Nhất Tịch. Khi Nhất Tịch nhìn thấy người mình không thích sẽ có ánh mắt lạnh lùng như vậy, không có tạp sắc, không có hơi ấm.

“Người là Nhất Tịch?”. Ta run run nghiêng rặng hỏi câu này.

Nàng ta nhìn ta, biểu cảm thay đổi: “Không, ta là người”.

“Người nói láo!”.

“Ta là người thực sự, là người ẩn giấu trong tim người, người không tin sao?”. Nàng ta cúi người nhìn ta, ta nhìn thấy bóng mình trong mắt nàng ta, toàn thân giống như rơi vào không gian bốn bề đều là gương, bất luận giấy giũa trốn chạy thế nào đều vô ích.

“Người, rốt cuộc người muốn làm gì?”.

“Tiểu Khê, ước mơ lớn nhất của người là gì?”.

Dường như bị nàng ta mê hoặc, câu trả lời tự nhiên tràn qua khóe môi ta: “Ta muốn cùng tiên sinh và Tam Nương mãi mãi ở bên nhau”.

“Người thực sự muốn ở bên bọn họ sao?”. Nàng ta cười khẩy, tiếng cười đó khiến ta cảm thấy khiếp sợ.

“Ta... Ta không hiểu ý người”.

“Người đang nói dối, Tiểu Khê, người đang lừa gạt tất cả mọi người, thực ra người vốn không thích bọn họ, người hận bọn họ chết đi được, sở dĩ người tỏ vẻ ngây thơ, thuần khiết là để lừa gạt bọn họ, giành lấy lòng tin, sau đó tìm cơ hội báo thù...”.

Ta lại gào to: “Người nói láo! Người nói láo! Người nói láo! Ta yêu tiên sinh, cũng yêu Tam Nương, ta yêu bọn họ nhất...”.

Giọng ta đã lớn nhưng không ngờ giọng của nàng ta còn lớn hơn: “Người hãy thừa nhận đi, ta là người, đương nhiên ta biết suy nghĩ thực sự của người là gì. Người là chuyển thể của Nhất Tịch, đã là chuyển thể của Nhất Tịch làm gì có chuyện người yêu quý hai kẻ hủy hoại mình ở kiếp trước? Người hận Giản Linh Khê, người yêu hấn như vậy nhưng hấn đã phụ người, bỏ rơi người, cuối cùng còn muốn giết người; người hận Tần Tam Nương, người đàn bà không có điểm nào bằng người, bà ta dựa vào cái gì mà giành được Giản Linh Khê, cuối cùng còn trở thành vợ hấn, thực hiện được giấc mơ ngay cả nằm mơ người cũng không dám ước ao. Lẽ nào người không nghĩ vậy sao? Lẽ nào người thực sự chưa từng nghĩ thế?”.

Ta run rẩy, đưa tay bưng mặt, không biết nỗi sợ hãi từ đâu ủa về. Lẽ nào nàng ta đã nói trúng tâm sự của ta? Lẽ nào trong lòng ta thực sự ẩn chứa điều đó? Nếu không, tại sao ta lại sợ hãi đến vậy? Tại sao?

“Người là Nhất Tịch, cho dù người muốn chối bỏ thế nào, xét cho cùng người vẫn là nàng, người được sinh ra từ hồn phách của nàng, khi người chào đời đã có linh hồn của nàng!”.

“Nhưng...”, ta sắp khóc đến nơi: “Bọn họ đều nói ta là phần hồn phách thuần thiện nhất, ta chỉ có thiện niệm của Nhất Tịch, không hề có ác niệm của nàng ta!”.

“Đừng ngốc thế nữa”. Cái bóng cười nhạo: “Thiện niệm ác niệm gì chứ, làm sao có thể tách bạch như vậy? Hơn nữa, cho dù khi người đầu thai làm người có linh hồn trong sạch, nhưng mười sáu năm qua, gặp bao nhiêu người, bao nhiêu việc, môi trường và cuộc sống đều ảnh hưởng và thay đổi tính tình người. Người lười biếng, nghịch ngợm, lo chuyện bao đồng, luôn ỉn là đúng... Lẽ nào tất cả cũng là phần hồn lương thiện? Tiểu Khê, người không đơn thuần như vậy, hãy nhớ kỹ điều này”.

Ta đã không thể thốt lên lời, chỉ biết run rẩy, không ngừng run rẩy.

Cái bóng bước tới trước mặt ta, rồi dừng lại, khẽ nói: “Được rồi, bây giờ để ta giúp người nhìn rõ bản thân mình, để người biết rốt cuộc mình là người thế nào”.

Ta cảm thấy tay nàng lại đặt lên tóc mình, sau đó trước mặt hiện lên từng khung cảnh, những khung cảnh ấy sống động như thật, rực rỡ tươi thắm, ngào ngạt sắc hương.

~**~**~

Ta giáng lâm ma giới trong lời chúc phúc của tam giới. Giây phút mở mắt ra, giữa ấn đường xuất hiện châu quang như trăng tròn, chiếu sáng cả ma giới. Các trưởng lão trong sảnh lữ lượt tặc lưỡi: “Bé gái này e là nhân vật có thể viết lại lịch sử của ma tộc!”.

Đại trưởng lão đặt tên ta là Nhất Tịch, ý chỉ “Biển xanh phút chốc, nhân thế cả đời”.

Trong thế giới mà năng lực quyết định mọi thứ, cá lớn nuốt cá bé như ma giới, chỉ có kẻ mạnh mới giành được sự tôn kính và yêu mến. Vì thế năm sáu tuổi, ta nhận lệnh đánh úp một tướng lĩnh nào đó trong đại chiến giữa loài người và ma tộc, nhưng cuối cùng ta chỉ nhẹ nhàng dùng một chiếc lông vũ trắng đã đánh lùi mười vạn tinh binh, khiến cả ma giới chấn động.

Năm mười hai tuổi, khắp ma giới không có ai có năng lực vượt qua ta, vì thế ta đã được cử hành lễ đeo ngọc đội mũ(*) làm công chúa, từ đó thống lĩnh cửu điện, đối kháng với nhân tộc và tiên tộc.

(*) Lễ đeo ngọc đội mũ: Chỉ nghi thức đánh dấu là người trưởng thành.

Năm mười sáu tuổi, Linh Miêu chỉ vào màn đêm nói với ta bằng giọng rất kỳ lạ: “Công chúa, hãy nhìn ngôi sao băng kia”.

“Ngôi sao băng đó làm sao?”.

“Đó là ngôi sao siêu tốc, nghe nói chưa có ai đuổi kịp nó, hơn nữa mỗi lần xuất hiện sẽ gây ra sự thay đổi lớn giữa thiên địa, nhưng cát hung bất định”.

Ta đảo mắt, mỉm cười nói: “Chưa từng có ai đuổi kịp nó sao? Ta thử xem!”. Nói xong liền từ đỉnh điện bay lên, đằng sau vang lên tiếng kêu kinh ngạc của Linh Miêu: “Đừng, công chúa...”.

Đáng tiếc lúc đó ta không nghe thấy lời Linh Miêu, cứ thế đuổi theo ngôi sao băng tới Nam Minh, tốc độ vun vút, quả nhiên dù đã dùng hết sức nhưng ta vẫn không đuổi kịp nó.

Sao băng rơi xuống hồ, nước hồ xanh biếc, không có gió nhưng vẫn xao động. Thật lạ kỳ, trên đời lại có hồ nước tự chuyển động. Dọc đường truy đuổi, ta đã hao tổn phần lớn linh lực, miệng khát khô, bèn vốc nước uống, cảm giác mát lạnh ngấm tận vào tim. Quả nhiên nước hồ rất ngọt! Đúng lúc định quay người rời đi, ta nhìn thấy một người đứng dưới gốc cây bà sa mai.

Cái nhìn ấy đã trở thành định mệnh.

Nước hồ hút hết linh nguyên của ta, ta tận mắt nhìn thấy mình từ từ biến thành âm hồn, ngã lặn ra đất. Còn người ấy cứ thản nhiên đứng nhìn, từ đầu tới cuối không nhúc nhích, không nói một câu.

Là cái bẫy! Đây là cái bẫy nhằm vào ta! Cho dù ta không biết con người nhìn tầm thường kia có thể không chế sao băng như thế nào, nhưng thứ nước hồ cổ quái này cùng ánh mắt hiểu rõ sự việc của hắn đều đang nói cho ta biết hắn đã biết trước chuyện này.

Hắn muốn hủy hoại ta?

Nghĩ tới đây ta không nén nổi cơn giận. Thật nực cười, ta đường đường là công chúa ma cung, sao có thể bị hủy hoại trong tay một người phàm trần, bởi hồ nước quỷ quái này? Người muốn ta chết, ta sẽ không chết! Không những không chết mà còn muốn đích thân người tới cứu ta! Thế là ta bò tới trước mặt hắn, ngược mắt nhìn lên, dùng ma âm trời phú, dùng ma nhãn mong mỏi, cầu xin hắn cứu ta, đánh cược bằng tính mạng của mình.

Sự thật đã chứng minh, cuối cùng ta đã thắng!

Khi tỉnh dậy ta thấy mình đã nằm trên giường gấm êm ái. Nhà trúc vắng vẻ, rèm vải phất phơ, mọi thứ ở đây quá dễ chịu khiến người ta đắm chìm. Ta nằm trên giường bảy bốn bốn mươi chín ngày, mỗi lần tỉnh dậy đều không thấy bóng ai. Ta biết Giản Linh Khê đang dùng pháp thuật cứu ta, vì cơ thể ta hồi phục từng ngày, nhưng chẳng bao giờ có thể hồi phục như ban đầu được nữa. Điều này khiến ta tức giận, thậm chí kinh sợ. Nếu ta mất đi một nửa linh lực, sao này làm sao có thể tiếp tục thống lĩnh ma cung? Một người ngạo nghễ trước giờ luôn được tam giới công nhận vô địch, cuối cùng lại bại bởi một ngụm nước hồ cỏn con! Rốt cuộc đây là sức mạnh gì? Tại sao có thể giết được ta?

Trong bốn mươi chín ngày ấy, ta luôn suy nghĩ về vấn đề này, vì không nghĩ ra đáp án nên càng chịu giày vò. Ngày thứ năm mươi, cuối cùng ta đã có thể gượng ngồi dậy, vịn tường đi ra ngoài, thấy mặt cỏ xanh rì như thảm, nở đầy những bông hoa nhỏ màu trắng, màu tím.

Ta chưa bao giờ thấy cảnh tượng đẹp đến thế. Nói cách khác, đây là lần đầu tiên ta cảm nhận được vẻ đẹp của thiên nhiên, ta há hốc miệng đứng nhìn, dường như không thể thở nổi.

Sau đó, một giọng nói vang lên từ phía sau: “Rất đẹp phải không?”.

“Đúng thế”. Ta trả lời trong vô thức, rồi kinh ngạc quay đầu lại, đây là lần thứ hai nhìn thấy Giản Linh Khê. Mà lần này, mọi thứ về hắn lọt vào trong mắt ta đã hoàn toàn khác biệt. Lần trước nhìn thấy hắn, chỉ là nhìn thấy một con người bình thường. Lần này gặp lại hắn từ dung mạo, ánh mắt đến phong thái đều rõ nét hơn, giống như có một thứ sức mạnh nào đó đâm vào trong tâm khảm ta, cung đàn trong tim ta cũng ngân lên tiếng nhạc trong trẻo, kỳ ảo, thậm chí bản thân ta cũng chưa từng nghe thấy âm thanh ấy.

Khoảnh khắc ấy, ta đã yêu hắn.

Rất lâu rất lâu sau này, ta mới biết nguyên nhân, đó là vì ta bắt đầu có trái tim con người. Vì thế ta có thể cảm nhận được cái đẹp của cảnh sắc, mới rơi vào vòng xoáy tình cảm không lối thoát. Bất luận ta không tình nguyện thế nào, giây phút ấy ta đã yêu hắn, sẽ mãi mãi không bao giờ quên được. Thân là ma tộc, nhưng lại mang trái tim của loài người, đây là ngọn nguồn mọi bi kịch sau này của ta.

~**~**~

Ta đổ rạp ra đất, sững sờ nhớ lại kiếp trước của mình. Ta nhìn thấy mình giằng co giữa trách nhiệm và tình cảm như thế nào; bao nhiêu lần ta định giết Giản Linh Khê, nhưng lần nào cũng không ra tay nổi; ta hận hắn hủy đi ma lực của ta, nhưng lại cảm thấy vui vì cuối cùng hắn đã cứu ta; ta hận hắn tổ vè đại nhân đại

nghĩa tránh xa ta ngàn dặm, nhưng lại cảm động vô cùng khi hắc vô tình quan tâm chăm sóc ta; ta hận hắc khiến ta biết rõ kết cục không tốt đẹp của mối tình si này nhưng vẫn đắm chìm không thể dứt ra được; ta hận hắc, ta hận hắc, ta hận hắc...

Đúng thế, ta hận Giản Linh Khê, ta hận hắc tới tận xương tủy, ngấm sâu vào mỗi mảnh linh hồn! Hắc đã hủy hoại ta. Nếu không có hắc, ta vẫn là công chúa cao quý, phi phạm của ma tộc, ta sẽ không phải chịu nhiều khổ cực như vậy, chín năm bị phong ấn trong Thanh Tuyết kiếm chẳng khác gì trăm năm, chịu đủ giày vò, nếu không có hận thù cổ vũ, ta đã tự vẫn từ lâu. Nhưng kết quả thế nào? Trốn ra ngoài sau chín năm giam cầm, ta vẫn không thoát khỏi cái chết!

Giản Linh Khê, hắc thà lấy Tần Tam Nương, chứ không chịu thừa nhận tình cảm với ta, con người luôn giả tạo, giả tạo hết sức như vậy!

Nghĩ tới đây ta thấy trong miệng ngòn ngọt, xòe bàn tay đang bùm miệng ra, thấy trong lòng bàn tay toàn máu tươi.

Cái bóng vẫn đang thờ dài bên tai ta: “Đúng thế, ngươi nhớ ra rồi phải không? Bây giờ ngươi biết suy nghĩ thực sự trong đầu ngươi rồi chứ? Một người giả tạo như vậy, một người vô liêm sỉ như vậy, làm sao ngươi có thể yêu hắc được?”.

Ta tiếp tục thổ huyết, giống như muốn nôn hết máu tươi trong cơ thể ra mới thôi, máu tươi nhỏ giọt xuống mặt đất, tầm nhìn của ta cũng mờ dần, nhìn không rõ nữa.

Nhưng giữa tình hình hỗn loạn, trong đầu ta vẫn biết rõ một việc, đó là: Trong điện thứ tám, ta đã nhìn thấy chính ta, nhưng cái tôi này lại khiến ta sụp đổ.

Ta đã hoàn toàn sụp đổ!

18. Chương 12

Chương 12: Phá vỡ vương mắc trong lòng

Tư duy của ta vốn là một vùng đất trống vắng, bây giờ từng mảnh vụn ký ức đang dần dần lấp đầy nó, khiến ta nhìn thấy đầy rẫy những vết nứt loang lỗ trên đó.

Ký ức của Nhất Tịch đã phá hủy ta. Hóa ra đó thực sự là một lời nguyền, bất luận tái sinh bao nhiêu lần, luân hồi bao nhiêu lần, đều không thể thoát khỏi.

Thế giới là màu đen, là màu đen vô bờ bến, ta trôi nổi trong đó, không cảm nhận được hơi ấm, chỉ có một giọng nói trống rỗng lớn vồn bên tai: “Đau lắm phải không? Đừng sợ, đợi cơn đau qua rồi ngươi sẽ không cảm thấy đau nữa... Đau lắm à? Đau thế cơ à, đau nhĩ...”.

Ta mấp máy môi nhưng không thốt lên lời.

“Đau à? Hết lên đi, ngươi đau khổ như vậy đương nhiên phải nói cho hắc biết, để hắc biết ngươi đau thế này, không có lý do gì phải chịu đựng một mình cả, đúng không?”.

Ta siết chặt ngón tay lại, sau đó thả ra, mỗi khớp tay đều giãn ra hết sức, đau thấu xương tủy.

“Hết lên đi! Chỉ cần ngươi hét lên, ta đảm bảo hắc sẽ cảm thấy đau đớn như ngươi, để hắc nếm mùi vị đau khổ trong địa ngục. Tất cả đều do hắc gây ra, hắc là nguồn cơn của mọi tội ác, hắc không chỉ hại Nhất Tịch mà còn hại cả ngươi!”.

Nước mắt chảy ngược vào cổ họng, cuối cùng ta nghe thấy tiếng khóc nghẹn nghẹn không thành tiếng của chính mình.

“Không sai, hắc đã nuôi nấng ngươi thành người, chăm sóc ngươi mười sáu năm qua, nhưng lẽ nào ngươi không phát giác ra? Chính vì hắc mang lại cho ngươi quãng thời gian niên thiếu vô ưu vô lo, mới khiến

người càng đau khổ hơn khi biết chân tướng sự việc. Rất đau phải không? Bởi vì người nhạy cảm hơn Nhất Tịch, người được hưởng hạnh phúc và sự vui vẻ mà Nhất Tịch chưa từng được nếm trải, vì thế càng không có khả năng chống lại nỗi đau đớn, người hạnh phúc hơn Nhất Tịch nhưng cũng bất hạnh hơn nàng!”

Nhất Tịch... Nàng ta chưa bao giờ hạnh phúc và vui vẻ sao? Đúng thế, nàng ta là người của ma tộc, vốn không có trái tim, không có trái tim đương nhiên cũng chẳng biết vui vẻ đau đớn là gì. Nhưng khi nàng ta có trái tim con người rồi, còn chưa kịp cảm nhận niềm vui thì đã phải nếm trải đau khổ...

Nhất Tịch, Nhất Tịch à... Ta là nàng, nàng là ta, tại sao ta phải cố chấp vạch rõ ranh giới với nàng, chỉ muốn bản thân không bị cuốn vào vòng xoáy đời này kiếp trước phức tạp, ích kỷ trốn tránh trách nhiệm và nghĩa vụ đáng ra phải gánh, ta thực sự là một kẻ khốn nạn! Nhất Tịch tuyệt vọng như thế, thê thảm như thế, nếu ngay cả ta cũng không chịu thấu hiểu nàng, tiếc thương nàng, yêu nàng, thì nàng biết gửi gắm hi vọng vào ai? Ta thực sự là một kẻ khốn nạn!

“Nghĩ thông suốt chưa? Vì thế, cứ hét lên đi, hãy mang nỗi đau của người, sự oan ức của người, sự phẫn nộ của người, sự oán hận của người, tất cả hét hét lên đi”.

Ta nghiêng chặt răng, khàn giọng lên tiếng: “Ta...”.

“Tốt lắm, tiếp tục nói, tiếp tục hét đi! Hét ra hết những gì người cảm nhận đi! Sau khi hét lên rồi người sẽ được giải thoát!”. Giọng nói ấy đang vui vẻ cổ vũ ta.

“Ta... ta... không...”.

“Cố lên!”.

“Ta không cam tâm...”, ta mở choàng mắt, dùng hết sức lực của bản thân hét lên: “Ta không cam tâm! Ta không cam tâm, ta không cam tâm!”.

Thế giới đen tối biến mất, ánh sáng trắng lóe lên từng chút một, dần dần khôi phục lại trạng thái bình thường. Vẫn là căn phòng cũ, ánh sáng mờ mờ, nhưng có thể nhìn rõ cái bóng đang đứng trước mặt ta, nàng ta nhìn ta, sắc mặt kinh ngạc tột cùng.

“Ta không cam tâm!”. Ta nhắc lại bằng một giọng điệu bình thản.

Cái bóng loạng choạng lùi ra sau một bước.

“Ta không cam tâm bộc lộ tâm sự trước mặt người khác, khiến đối phương nhìn thấu ta, không thừa lại điều gì”.

“Người đang nói cái gì?”. Cuối cùng sắc mặt nàng ta cũng thay đổi.

“Ta không hề quên bây giờ mình đang đứng trên đất của ma cung, và đây là điện thứ tám, không biết đang có bao nhiêu người của ma tộc đang đứng trong bóng tối nhìn ta. Bất luận ta có tình cảm thế nào với tiên sinh, đó cũng là chuyện giữa ta và người, ta không cam tâm để tâm sự của mình trở thành trò cười mua vui cho các người”. Ta khẽ nói, giọng kiên định: “Vì thế, người hãy từ bỏ đi”.

Cái bóng lại lùi về phía sau mấy bước, cơ thể bắt đầu tan ra.

“Hơn nữa người không phải là ta! Cho dù người có giả vờ giống đến mức nào, cho dù người biết rõ chuyện của ta ra sao, người cũng không phải là ta! Bởi vì...”, ta ngừng lại, nhoen cười: “Người không có trái tim con người”.

Cái bóng đang khua chân múa tay vật lộn, gào thét: “Người nói láo! Người nói láo!”.

“Người chỉ biết trái tim con người tham lam, giả dối, ích kỷ, nhu nhược, nhưng không biết trái tim họ cũng dũng cảm, kiên cường, khoan dung và lương thiện. Ta hiểu cách cảm ơn, tình yêu ta dành cho tiên sinh vượt qua hận thù, yêu thương luôn luôn lớn mạnh hơn hận thù, đó là điểm khác biệt giữa ta và người. Người không phải là ta!”.

Một tiếng nổ vang lên, cái bóng nổ tung, vỡ thành ngàn vạn mảnh, biến mất trong không trung. Cùng lúc đó, cả căn phòng sáng bừng như ban ngày.

Quả nhiên đây là đại diện rộng thênh thang, trên mỗi bức tường đều khắc một bức tranh. Bức tường phía Đông khắc hình một lão nhân ma tộc mặc trường bào đẹp đẽ, trong lòng ôm một đứa bé, bên cạnh có rất nhiều ma nhân, sắc mặt đều tỏ vẻ ngạc nhiên và thành kính; bức tường phía Tây là cảnh giao tranh giữa ma tộc và nhân tộc, trong quân đội ma tộc, có một nữ đồng ngồi trên lưng một con điêu lớn, giữa kẽ tay cô bé là chiếc lông vũ trắng đang khê rung theo gió, đuôi mày khéo mắt toát lên sự ngạo mạn, lạnh lùng; bức tranh trên tường phía Nam là khung cảnh hùng vĩ hơn, hàng ngàn hàng vạn ma nhân đủ tư thế đang tề tựu quỳ lạy, trên đài cao là thiếu nữ mặc trường bào trắng đang hơi khuyu gối, vị lão nhân ma tộc ôm nàng khi mới sinh ra đang đội mũ miện cho nàng.

Đây chính là sự tích về vang của Nhất Tịch năm xưa?

Ta quay đầu nhìn bức tường phía Bắc, nhưng chỉ nhìn thấy một cánh cửa, ta bước lên thử đẩy ra, cửa mở, nhưng chỉ là mở ra mà thôi, ta đang định bước ra ngoài thì bị kết giới vô hình chặn lại.

Một căn phòng tối tăm giống căn phòng ta đã từng thấy lúc trước, lá đào bay khắp nơi, mang theo sát khí ghê gớm như sấm sét. Còn Trần Phi đang như con thoi luồn lách giữa đám lá đào, thân thủ né tránh không hề đẹp mắt, chỉ rất nhanh, nhanh tới mức lá đào cũng không đuổi kịp.

“Thân pháp khá lắm, đây không phải thân pháp của Trần Phi. Đáng tiếc đây cũng không phải thân pháp của Giản Linh Khê”. Trong bóng tối vang lên giọng nói rất giống của tiên sinh.

Hóa ra người bước vào điện thứ tám đều sẽ gặp chính bản thân mình và chiến đấu với nó, hèn gì Phi Phát công tử nói, điện này tên là “Song Kỳ điện”. Vậy tiên sinh thì sao, người sẽ phá giải cửa này thế nào? Ta căng thẳng mở to mắt.

Trần Phi mỉm cười giữa những lá đào đang bay, trong tiếng cười là sự cao ngạo khó diễn tả bằng lời: “Bởi vì ngươi không phải Giản Linh Khê”.

“Ta là Giản Linh Khê”. Những chiếc lá đào tấn công ác liệt hơn.

Thân pháp của Trần Phi nhanh tới mức mắt thường khó theo kịp, tiên sinh nhón lấy một phiến lá đào, sau đó lá đào vụn nát giữa kẽ tay: “Chỉ cần trên thế giới này có những chiếc lá đào khác tồn tại thì lá đào không thể chứng minh được ngươi là ai”.

“Vậy vẫn còn một thứ nữa có thể chứng minh được”. Lá đào đang bay rợp trời bỗng nhiên biến mất. “Thanh Tuyết kiếm”.

Trần Phi tiếp tục cười: “Ngươi không có Thanh Tuyết kiếm”.

“Thế à?”. Một tia sáng đỏ từ trên trời rơi xuống, trên mặt đất giữa căn phòng xuất hiện thêm một thanh kiếm, giống hệt Thanh Tuyết kiếm lấy ra từ mắt ta, chỉ khác là nó có màu đỏ như máu.

Trong ánh sáng màu đỏ, gương mặt Trần Phi và một người khác hiện lên, dung mạo y chang nhau nhưng khí chất và thần thái hoàn toàn khác biệt.

“Đây mới thực sự là Thanh Tuyết kiếm lấy lòng thiên hạ. Còn thứ trong tay ngươi chẳng qua chỉ là bóng của nó trong mắt Nhất Tịch năm xưa. Bây giờ ngươi còn gì để nói nữa không?”.

Dường như lời vừa dứt, ta thấy trước mắt nhòe đi, có luồng ánh sáng trắng lóe lên trong ánh sáng đỏ, khi định thần lại đã thấy Thanh Tuyết kiếm màu đỏ máu trong tay trái Trần Phi.

“Ngươi...”, cái bóng sững sốt. Còn Trần Phi lạnh lùng nói: “Ngươi trúng kế rồi, ngươi không nên lấy nó ra”. Hai tay tiên sinh cầm hai thanh kiếm, sau đó từ từ áp sát, thanh kiếm thủy tinh và thanh kiếm đỏ từ từ hòa vào nhau, thôn tính lẫn nhau. Ánh sáng trắng nhạt dần, ánh sáng đỏ sáng hơn, lộng lẫy, rực rỡ, chói lọi, thậm chí lấn át cả người đang cầm nó!

Ta cảm thấy trên mặt ướt ướt lạnh lạnh, đưa tay lên sờ thấy nước mắt đang rơi. Chỉ đến khi nhìn thấy cảnh này ta mới cảm thấy chân thực. Trước đây ta chẳng qua chỉ là người biết những chuyện quá khứ qua lời kể của người khác và trong tưởng tượng của bản thân, nhưng giây phút mọi cảm quan đều từ bản thân, rõ ràng vô cùng.

Đúng thế, đây mới chính là Thanh Tuyết kiếm, là thanh kiếm của trời đã phong ấn ta chín năm trời!

~**~**~

Ánh sáng của Thanh Tuyết kiếm đang lưu chuyển một cách kỳ lạ, lưỡi kiếm chỉ về phía cái bóng.

Cái bóng co rúm lại: “Người thật giỏi hoạt, dùng kế khích tướng...”.

Trần Phi nhướn mày: “Chẳng phải người nói mình là Giản Linh Khê sao? Thập Nhị Quý từng đánh giá Giản Linh Khê là ‘mưu trí gần như yêu tinh’, người không biết sao?”. Tiên sinh giờ kiếm chém xuống, bóng đen và bóng tối đều tan nát hết thấy.

Điện thứ tám sập rồi.

Trong đám đất cát mịn mù có một bàn tay nắm chặt lấy ta, dẫn ta bay khỏi đây. Đó là tay tiên sinh, không, không phải, đó không phải tay tiên sinh. Tay Trần Phi luôn ấm áp, khiến người ta cảm thấy chỉ cần được đôi tay ấy nắm chặt sẽ yên ổn thuận lợi mãi như thế. Nhưng đôi tay này, mặc dù to, dày nhưng lạnh ngắt. Trong phút chốc lại nhớ lại, đáng lẽ ta không nên cảm thấy lạ lẫm mới đúng, bởi vì đây là tay của Giản Linh Khê. Ở kiếp trước, đây là đôi tay từng ôm ta, cứu ta, cuối cùng đã giam giữ ta.

Ta ngẩng đầu lên, nhìn theo mái tóc dài của tiên sinh đang bay ngược về phía sau theo gió, tóc mai hai bên đã điểm những sợi bạc. Mười sáu năm, hóa ra... bao nhiêu năm đã trôi qua rồi... Giản Linh Khê phong hoa tuyết đại ngày xưa, cuối cùng vẫn già đi... Nhưng dung mạo, bờ môi, ngón tay của hân, mọi thứ của hân, trong mắt ta vẫn hoàn mỹ như mười sáu năm trước, không hề m nhạt hay bị hủy hoại chút nào.

Giản Linh Khê! Ta âm thầm gọi cái tên này, gọi hết lần này tới lần khác, Giản Linh Khê...

Hai chân chạm đất, Giản Linh Khê đưa ta tiếp đất vững vàng, cúi đầu nói: “Tiểu Khê, không sao...”, lời chưa dứt, ánh mắt bỗng lộ rõ vẻ kinh ngạc, cánh tay đang ôm eo ta cũng rụt về như chạm phải điện, sững sốt thốt lên: “Không, nàng là Nhất Tịch”.

Ta lặng lẽ đứng nhìn hân, nhìn vô số biểu cảm lướt qua gương mặt hân, sau đó hiểu ra, trong đó có ngạc nhiên, có run sợ, có hoảng loạn, có mơ hồ...

Tại sao không có vui mừng? Tại sao?

“Gặp ta, chàng không vui sao?”. Ta hạ giọng hỏi, nhưng biểu cảm của hân càng phức tạp hơn, giọng gấp gáp: “Tiểu Khê đâu?”.

Ta cúi đầu: “Lẽ nào không phải ta sao?”.

Hồi lâu hân không lên tiếng, vẫn đứng im tại chỗ, giống như bị đông cứng.

“Chàng không phân biệt được sao?”. Ta ngẩng đầu lên, nhìn sâu vào mắt hân, chậm rãi nói: “Chàng không phân biệt được Tiểu Khê và Nhất Tịch, phải không?”.

“Nàng...”. Ánh mắt hân nói cho ta biết, quả nhiên hân không phân biệt được.

Ta nhìn tay hân, hỏi: “Tại sao?”.

“Cái gì?”.

“Tại sao chàng có thể ôm Tiểu Khê không đắn đo, nhưng không thể ôm Nhất Tịch?”. Ta đưa tay nắm tay phải hân, quả nhiên, bàn tay đã lạnh hơn lúc trước vài phần. “Chàng không dám chạm vào ta? Bao nhiêu năm qua rồi chàng vẫn không dám chạm vào ta sao?”.

Hân muốn giãy ra nhưng ta ra sức nắm chặt, lần này không để hân chạy thoát nữa! Không để hân chạy thoát nữa! Ta nghĩ đôi mắt mình đã lộ rõ suy nghĩ của bản thân, bởi Giản Linh Khê không giằng co nữa, hân cũng im lặng nhìn ta, ánh mắt quá phức tạp ta không thể nào hiểu nổi.

Chúng ta cứ nhìn nhau như vậy không biết bao lâu, mắt dõi theo nhau, hơi thở giao nhau, ta cảm thấy mình sắp không chịu nổi nữa, nhưng không dám thu ánh mắt lại. Lần này, lần này ta không để hân chạy thoát, tuyệt đối không!

Ánh mắt Giản Linh Khê đột nhiên giãn ra, dường như toàn thân hân toát ra một thứ ánh sáng dịu dàng, hân hạ giọng nói: “Người là Tiểu Khê!”. Sau đó tiến lên phía trước ôm ta vào lòng.

Không thể nào diễn tả được cảm nhận trong giây phút ấy, mặc dù ta tập trung hết sức nhìn hấn, đối kháng với hấn, cố chấp muốn nắm tay hấn, nhưng ta không ngờ cuối cùng hấn không trốn chạy, trái lại còn ôm ta vào lòng. Hấn nói ta là Tiểu Khê, bởi hấn thực sự coi ta là Tiểu Khê, vì thế mới yên tâm ôm ta, hay hấn cố ý tìm ình một cái cớ, mặc kệ sự chìm đắm trong khoảnh khắc này?

Nghĩ tới đây ta bất giác đưa tay túm lấy vạt áo hấn, rồi òa khóc, khóc không thể ngừng được, khóc tới mức cơ thể run rẩy, đầy tủi thân, đau đớn tột cùng.

Không nghĩ nữa, không nghĩ nữa, không nghĩ nữa. Mặc kệ bây giờ là Nhất Tịch hay Tiểu Khê. Bởi vì, ta lưu luyến vòng tay và hơi ấm của hấn, lưu luyến vô cùng, biết rõ là xa xỉ, biết rõ sẽ có báo ứng, nhưng chỉ cần có giây phút này đã cảm thấy dù vạn vật lụi tàn, hóa thành khói bụi cũng chẳng sao.

Giản Linh Khê... Giản Linh Khê ta đã từng yêu, đang yêu, và mãi yêu... luôn luôn không thể lại gần hấn, giờ này phút này ta lại trong vòng tay hấn. Đây có phải là chút thương xót cuối cùng ông trời ban tặng cho ta không? Mà sự ban tặng này quả nhiên rất ngắn ngủi.

Trời đất đột nhiên chuyển vần, ngoài trời vốn trắng sáng sao thưa, tường đen bỗng nhiên bao vây tứ phía, cảnh tượng trước mặt thay đổi vừa nhanh vừa gấp, chín ngọn đèn thủy tinh bay trên trời tụ thành một vòng tròn, ánh đèn chao đảo bất định, không ngờ lại trở về trong nhà.

Giản Linh Khê buông ta ra, nhìn chín ngọn đèn, trầm giọng nói: “Tới điện thứ chín rồi”.

Điện cuối cùng, điều gì chờ đợi chúng ta trong điện này?

19. Chương 13

Chương 13: Ma kính

Một lá bùa bay vút qua không trung, ta cảm thấy ngón giữa của bàn tay phải đau nhói, chín giọt máu bắn ra, lần lượt rơi vào chín ngọn đèn riêng biệt. Ta vội vàng cúi đầu nhìn tay mình, trên đầu ngón tay không có bất kỳ vết thương nào, dường như cảm giác đau nhói ban nãy chỉ là ảo giác.

Lửa đèn đột nhiên bùng lên, một tấm gương từ từ hiện lên giữa vòng tròn, giống như tập trung mọi nguồn ánh sáng, phút chốc chỉ nhìn thấy tấm gương đó, ngoài ra không còn bất cứ vật gì khác trong phòng.

Ma kính!

Mười sáu năm sau, gặp lại ma kính!

Nhưng nó đã không giống như trong ký ức của ta nữa!

Lần đầu gặp là mười sáu năm trước, nhìn nó không khác gì những chiếc gương bình thường, nhưng bây giờ ma tính của nó rất rõ ràng, nó tỏa ra một thứ ánh sáng kỳ dị xanh không ra xanh, đỏ không ra đỏ.

Chín giọt máu từ trong những ngọn đèn bay ra rồi bị hút vào trong ma kính. Ánh sáng chói mắt của ma kính chợt co lại, dần dần mờ đi, bay ba vòng trên không trung rồi dừng lại bất động.

Sau đó ta nghe thấy một tiếng rên, giống như đau đớn, lại giống như được giải thoát.

Mặt gương của ma kính quay lại, đối diện với ta và Giản Linh Khê, trong gương có một bóng trắng mờ mờ, đường nét không rõ, chưa thành hình, nhưng có cảm giác chiếc bóng ấy đang nhìn Giản Linh Khê, nhìn thẳng vào hấn.

Đó là Nhất Tịch ư? Chính là chiếc bóng cuối cùng được Linh Miêu dùng ma lực giữ lại trong gương sao? Chiếc bóng này hút linh khí của cửu điện trong một thời gian dài, từ từ hình thành, chỉ cần đem ta hiến tế là có thể khiến Nhất Tịch sống lại.

Nhưng ta không ngờ rằng, nàng ta lại có hơi thở dịu dàng đến thế, hơi thở ấy ấm áp như dòng nước, như những con sóng từng đợt từng đợt lan tỏa trong không gian, khiến tứ chi bát mạch của ta đều có cảm giác thoải mái khôn tả.

“Mười sáu năm rồi...”, chiếc bóng trắng nói: “Chàng sống có tốt không? Linh Khê, chàng sống có tốt không?”.

Những giọt nước mắt mà khó khăn lắm ta mới ngăn được bỗng lẫn xuống.

Ta cứ tưởng công chúa ma cung phải có một chất giọng ngạo mạn kiêu kỳ nhưng hóa ra không phải, giọng của Nhất Tịch vô cùng, vô cùng bình thản, nhưng có thể khảm sâu vào tâm trí người nghe, hơn nữa còn mang một chút trong trẻo, ngây thơ. Chỉ cần nghe qua sẽ nhớ mãi không bao giờ quên, dai dẳng bám theo suốt đời, nhẹ nhàng len lỏi trong mỗi kẽ hở nhỏ hẹp của sinh mệnh. Đây là ma âm trời phú sao? Nhất Tịch năm xưa cũng dùng giọng nói này để khẩn cầu Giản Linh Khê cứu mạng chẳng?

Ta quay đầu nhìn Giản Linh Khê, trong mắt hần ngập tràn bi thương. Xem ra hần còn đau khổ hơn ta.

Mười sáu năm rồi, cuối cùng đã trùng phùng.

Bóng trắng trong gương nhắc lại lần nữa: “Chàng sống có tốt không? Nói cho ta biết, chàng sống có tốt không?”.

“Nàng muốn ta trả lời thế nào? Nhất Tịch?”. Giọng Giản Linh Khê giống như đang thở dài.

“Hãy kể cho ta nghe mọi chuyện đã xảy ra với chàng trong những năm qua, giống như năm xưa khi bị giam trong Thanh Tuyệt kiếm. Chàng nhìn đi, ta luôn ở trong gương này, không thể đi đâu, không hề hay biết mọi chuyện ở bên ngoài, cũng không có ai chịu kể cho ta nghe. Mười sáu năm qua, ta đếm từng ngày trôi qua, thực sự quá cô đơn... Nói cho ta nghe đi, bắt đầu kể từ ngày ta biến mất, nói cho ta biết, những năm qua chàng đã sống như thế nào?”.

Ta lơ mơ cảm thấy có điều gì đó không ổn, bóng trắng trong gương kia thực sự là Nhất Tịch sao? Tại sao ta hoàn toàn không nhớ mình có thể nói những lời dịu dàng thế này? Lẽ nào vẫn còn mảng ký ức nào đó bị bỏ sót, đến nay hoàn toàn không nhớ lại được?

“Được”. Giản Linh Khê lên tiếng, biểu cảm phức tạp gần như bình tĩnh: “Sau khi nàng mất tích, lời nguyện ứng nghiệm, hồ Kính Tịch bị khô cạn”.

Bóng trắng “ừm” một tiếng.

“Vì thế ta rời khỏi Nam Minh, đến một nơi gọi là Nguyên thành, thành chủ ở đó từng là bạn tốt của ta, hần cho phép ta sống ở đó mà không bị ai quấy rầy. Ba tháng sau Tam Nương tìm được ta”.

Bóng trắng lại “ừm” một tiếng.

“Ta không biết tại sao nàng ấy tìm được ta, trừ phi có năng lực như Thập Nhị Quý hoặc A m mới có thể phá được kết giới từ nghìn năm qua chỉ Nguyên thành mới có, nhưng nàng ấy đã tìm thấy... Ta nghĩ đây có lẽ là ý trời, ý trời sắp đặt nàng ấy là người đầu tiên xuất hiện trước mặt ta”.

“Chắc nàng ta đã phải chịu nhiều cực khổ”. Bóng trắng bỗng thấu hiểu lòng người một cách bất ngờ.

“Tuy nàng ấy không nói lời nào nhưng lại bệnh rất lâu. Một đêm, nàng ấy tới gõ cửa phòng ta, nói được Thập Nhị Quý báo mộng, bảo chúng ta tới bên bờ suối. Dẫu cảm thấy kỳ lạ nhưng ta vẫn làm theo, chúng ta đã tìm thấy một bé gái bên bờ suối, lần đầu tiên nhìn thấy nó, ta đã biết nó là chuyển thể của nàng”.

Hóa ra ta đến bên họ như vậy.

Bóng trắng nhìn ta một cái, khẽ nói: “Thập Nhị Quý không hổ là người thông thái nhất trên đời, biết sắp xếp chuyển thể của ta làm con nuôi của chàng”.

“Ta hi vọng nàng sẽ là một đứa bé bình thường sống vui vẻ, vì thế không nói cho nàng thân thế của mình. Ta nghĩ nàng nên có một người mẹ, vì vậy ta đã lấy Tam Nương”.

Ta thở hắt ra một hơi lạnh, vô thức đưa tay lên che miệng, không thể ngờ rằng hần Tam Nương là vì ta! Vì ta? Trời ơi... Ta không thể ngờ rằng nguyên nhân là thế.

Bóng trắng dường như sớm đã đoán được, dịu dàng nói: “Nhưng đương nhiên cũng vì nàng ta là một người phụ nữ tốt, hơn nữa sự chân thành và kiên trì của nàng ta đã khiến chàng cảm động, vì thế chàng mới chấp nhận ở bên cạnh nàng ta, chẳng phải vậy sao?”

“Bọn ta mở một quán trà, ta làm thuyết thư tiên sinh, cứ như thế loáng một cái đã mười sáu năm. Ta dạy nàng bước đi, ta dạy nàng học chữ, dạy nàng mọi thứ mà những cô gái khác đều biết, nàng lớn lên từng ngày, cởi mở như vậy, lương thiện như vậy, rạng rỡ như vậy, ta thường nghĩ đây mới chính là Nhất Tịch thực sự chẳng? Nếu năm xưa nàng không sinh ra ở ma cung mà sinh ra ở nhân gian, chắc nàng sẽ như thế này?”

Nói tới đây, khoe miệng Giản Linh Khê khẽ mỉm cười: “Vì thế, trong lòng ta thực sự cảm kích Thập Nhị Quý, hẳn đã cho ta một cơ hội quý báu để bù đắp những gì ta đã nợ nàng”.

“Nợ...”, giọng bóng trắng trầm trầm luẩn quẩn trong gương.

“Vì thế”, biểu cảm hốt hoảng hoang mang trên mặt Giản Linh Khê chợt bay biến hết, ánh mắt sáng rực lạ thường: “Ta sẽ không để Tiểu Khê chết. Cho dù thế nào, ta cũng không để nó chết!”

Bóng trắng dung đưa, giọng Giản Linh Khê càng kiên định hơn, nói rành rọt từng tiếng: “Cho dù, vì thế mà nàng không thể hồi sinh”.

Bóng trắng im lặng một lúc rất lâu, rồi bật cười ha ha, tiếng cười càng lúc càng lớn, cùng với tiếng cười luồng không khí dịu dàng trong không trung tản đi hết, căn phòng bắt đầu lạnh lẽo, giống như đang ở trong động băng.

“Nhất Tịch!”, Giản Linh Khê hét lên một tiếng.

Bóng trắng không để tâm, vẫn tiếp tục cười lớn, căn phòng ngập tràn tiếng cười của Nhất Tịch, cứ vang đi vắng lại bên tai, ta nghe mà lòng đau xót. Mười sáu năm rồi, giết nàng, cứu nàng; cứu nàng, giam nàng, thả nàng; thả nàng, bắt nàng... Bao nhiêu điều mắc mớ dây dưa, cho đến ngày nay lại một lần nữa đối mặt với sự cự tuyệt... Ai có thể chịu được nỗi giày vò này? Nhất Tịch trong gương không phải đang cười, rõ ràng là đang gào rú bị thương đau đớn tột độ!

Có một khoảnh khắc bỗng dừng ta chợt nghĩ, ta rất muốn bước qua đó nói, không sao, giết ta đi, dùng ta để nàng sống lại, bởi vì ta không muốn nàng đau khổ như vậy! Nhất Tịch, ta không muốn thấy nàng đau khổ như vậy...

Nàng chính là ta mà, làm sao ta nỡ để nàng đau buồn như vậy.

“Nhất Tịch!”, đột nhiên Giản Linh Khê bước lên trước nắm lấy ma kính, giọng rầu rĩ: “Đừng vì ta không rơi nước mắt mà tưởng rằng ta không biết khóc...”. Tiếng cười trong gương im bật.

Một hồi tĩnh lặng.

Rất lâu sau, bóng trắng nói chậm rãi: “Ta hiểu rồi”.

Giản Linh Khê buông tay ra.

“Nhưng”, bóng trắng trầm giọng đáp: “Ta muốn tái sinh. Bất luận thế nào, ta nhất định phải tái sinh”. Nhất Tịch bắt chước giọng điệu của Giản Linh Khê lúc trước, ngừng lại rồi lạnh lùng nói: “Cho dù phải giết chết chàng”.

Trong căn phòng bốn bề không có cửa sổ chợt nổi gió lớn, trong cơn gió một chiếc lông vũ từ trong ma kính bay ra. Gió rất gấp, nhưng chiếc lông vũ bay rất chậm, nhìn có vẻ vô hại, hoàn toàn khác với cảnh tượng ta từng gặp ở điện thứ tám. Nhưng mặt Giản Linh Khê lập tức biến sắc, giống như bắt gặp đại địch, hẳn mau chóng đẩy ta ra sau và đứng chắn trước mặt ta.

“Chàng tưởng mình có thể ngăn được ta?”. Nhất Tịch trong gương đang cười: “Đừng quên, đây là ma cung, sức mạnh của chàng không phát huy nổi tới một phần mười đâu”.

Giản Linh Khê nắm chặt Thanh Tuyết kiếm trong tay, rõ ràng chưa tranh đấu gì nhưng mồ hôi đã lấm tấm trên trán, những giọt mồ hôi dày đặc ngưng lại, sau đó chậm chậm chảy xuống.

Gió lớn ngừng bật, lông vũ trắng bắt đầu di chuyển nhanh như chớp, nhanh tới mức ta không thể nhìn rõ, chỉ nghe thấy tiếng xi xi xi xi xi, đến cuối cùng ngay cả âm thanh này ta cũng không nghe rõ. Chỉ biết Giản Linh Khê đang ôm ta chuyển động không ngừng, tuy vậy ta vẫn không đứng vững nổi.

Gió lại tiếp tục thổi mạnh, lần này còn gấp gấp hơn lần trước, hơn nữa còn lạnh vô cùng, máu trong người như bị đông cứng, ngón tay buông ra, ta lập tức ngã khỏi vòng bảo vệ của Giản Linh Khê.

“Tiểu Khê!”, Giản Linh Khê lao người tới túm lấy ta nhưng lại bị ta kéo xuống cũng không đứng vững nữa. Ta mím môi, nghẹn ngào: “Tiên sinh, buông con ra đi...”.

“Nói linh tinh gì thế!”. Lực truyền đến cánh tay ta mạnh hơn nữa, hấn cầm Thanh Tuyệt kiếm xuống đất, nhờ đó cơ thể đứng vững, đối đầu với cuồng phong.

Mắt ta bị gió thổi không mở nổi, giây phút này ta không nhìn rõ mọi thứ xung quanh, chỉ có cảm giác bàn tay nắm chặt ta, nóng bừng, vững chãi. Cách đây không lâu ta còn tưởng mình đã mãi mãi mất hẳn...

Tiên sinh, tiên sinh! Ta không muốn rời xa người nữa! Ta không muốn rời xa người nữa! Ta quay người ôm chầm lấy Giản Linh Khê, giống như ôm lấy sinh mệnh cuối cùng của mình.

Cuồng phong đột ngột biến mất, ta và Giản Linh Khê cùng ngã về phía trước. Cơ thể vừa chạm vào mặt đất liền cảm thấy mặt đất rung chuyển, càng lúc càng ác liệt, cuối cùng bắt đầu nứt ra từng mảng.

Trong thời gian ngắn không có nơi nào để trốn, không có nơi nào để núp, không thể dừng lại!

Giọng Giản Linh Khê vang lên đau khổ: “Nhất định phải có một người chết mới có thể dừng lại sao?”.

“Phải”. Giọng nói trong ma kính lạnh như băng.

Giản Linh Khê bật cười, tiếng cười ôn hòa, lịch thiệp, dịu dàng, ấm áp, ta không ngờ lúc này trên gương mặt hấn lại có nụ cười như vậy, chỉ nghe thấy hấn nói: “Vậy thì, giết ta trước đi”.

Hấn nói rất chậm, ngữ khí rất bình thản, một cảm giác bất an bỗng dâng lên trong lòng ta, đúng lúc đó hấn ôm lấy ta, thì thầm: “Tiểu Khê, tạm biệt”.

Ta sững người, chưa kịp có bất cứ phản ứng gì thì Giản Linh Khê đã đẩy ta ra. Cơ thể ta bay ngược ra phía sau, mũi ngửi thấy mùi máu tanh, lúc định thần nhìn lại đã thấy Giản Linh Khê nhảy vào trong ma kính!

Tay phải trống trơn, nắm chặt, vẫn trống trơn. Cảm giác trống rỗng này như ảo giác, ta không thể tin được, một giây trước vẫn nắm chặt tay tiên sinh, tại sao giây sau đó đã không còn nữa.

Tiên sinh! Tiên sinh! Giản Linh Khê! Giản Linh Khê!

Ta chạy như bay tới trước ma kính, nhìn cảnh trời long núi lở, đá tảng lộn nhào trong ma kính, Giản Linh Khê đứng sững giữa gió cát tấn công dữ dội, Thanh Tuyệt kiếm trong tay tỏa ra huyết quang đậm đặc gần như bị nén chặt, lơ lửng có một bóng đen đang bay lượn trong huyết quang.

“Thanh Tuyệt vốn chỉ là sắt bình thường. May gặp được cơ hội tốt, hấp thu tinh hoa nhật nguyệt, linh khí trời đất suốt hơn một nghìn năm trong hồ Kính Tịch, hút trọn hàn khí, được ngâm trong ba mươi sáu vạn máu tươi, thu nạp tà khí. Cuối cùng người giành được kiếm là Giản Linh Khê đã dùng kỳ thuật khóa hồn phách của bảy mươi chín cao thủ giang hồ trong đó, thu nạp oán hận không thể luân hồi, không thể tự do”. Giản Linh Khê chậm rãi nói, vẫn là chất giọng đó nhưng đã không còn cảm giác ôn nhu như nước nữa. Dù chưa từng nghe thấy giọng nói này, nhưng ta biết đây mới là giọng nói thực sự của Giản Linh Khê. Đó là giọng nói của chủ nhân hồ Kính Tịch – Giản Linh Khê đa tình nhưng vô tình, vô tình nhưng đa tình.

“Dừng... Dừng mà... Tiên sinh dừng mà...”. Ta bắt đầu òa khóc nức nở. Câu nói ban nãy cứ văng vẳng trong đầu.

Tiểu Khê, tạm biệt.

Tiểu Khê, tạm biệt.

Tạm biệt, tức là vĩnh biệt?

Tạm biệt, tức là vĩnh biệt?

“Linh khí trời đất tinh hoa nhật nguyệt hơn nghìn năm, ba mươi sáu vạn máu tươi, hồn phách bảy mươi chín cao thủ võ lâm, mới có được thanh kiếm này. Ta không tin nó không phá hủy được ma kính!”.

m tiết cuối cùng biến mất trên khóe môi Giản Linh Khê một cách tao nhã, ta nhìn thấy bóng đen trên Thanh Tuyệt kiếm đang bay lượn điên cuồng, huyết quang của kiếm nổi lên với màu trời bên ngoài ma kính, dần dần trở nên mơ hồ.

Đừng! Đừng mà! Không cho tiên sinh chết, không được chết, không cho phép tiên sinh chết! Ta không cho phép!

Dường như giữa ấn đường của ta có thứ gì đó đột ngột nổ tung, lóe lên ánh sáng trong veo như ánh trăng, ánh sáng lan tới đâu, huyết sắc nhạt tới đó, thứ ánh sáng kỳ dị xanh không ra xanh đỏ không ra đỏ trong ma kính cũng dần dần bị trừ khử...

Đây vốn là chuyện xảy ra trong giây lát nhưng không biết quá trình ấy trong đầu ta lại vô cùng chậm rãi, chậm rãi tới mức đủ khiến ta nhớ lại một số chuyện.

~**~**~

Ta bị giam trong Thanh Tuyệt kiếm chẵn chín năm trời. Trong chín năm ấy, ta và Giản Linh Khê sớm tối bên nhau. Hắn thường lặng lẽ ngồi bên hồ, ánh mắt nhìn về nơi xa xăm, Thanh Tuyệt kiếm đặt cách hắn chưa đầy ba tấc. Ngày nào ta cũng dùng những lời độc ác nhất mắng mỏ hắn, nhạo báng hắn, châm biếm hắn, nhưng hắn không bao giờ đáp lại, dường như không nghe thấy.

Bỗng có một ngày, có hai người đến Nam Minh xa xôi hẻo lánh này. Giản Linh Khê quay người, có phần kinh ngạc khi nhìn thấy có người tới. Đó là một ông già, rất già, lần đầu tiên nhìn thấy lão, ta chỉ nghĩ: Người già như thế này tại sao vẫn chưa chết? Sau này ta mới biết, lão chính là Vô Danh Tử – sư phụ của Giản Linh Khê. Đi theo sau lão là một thiếu nữ trẻ tuổi. Vô Danh Tử nói: “Tam Nương, qua đây chào Linh Khê đi”.

Thiếu nữ ấy ngẩng đầu, hai má ửng hồng, đôi mắt rất dịu dàng, e lệ. Nàng ta nhìn Giản Linh Khê rồi vội vã cúi đầu, thỏ thẻ gần như không nghe thấy: “Bái kiến sư huynh”.

“Đây là con gái độc nhất của lão Tần, trước khi lâm chung lão Tần đã giao nó cho ta, để nó bái ta làm sư phụ, bây giờ ta có việc, nên dẫn nó tới chỗ con ở mấy ngày, đợi ta quay về sẽ sắp xếp cho nó”.

Giản Linh Khê không nói gì. Vô Danh Tử nói xong liền đi ngay, dáng vẻ lúc rời đi của lão giống như đang chạy trốn. Cứ như vậy, thiếu nữ họ Tần tên Tam Nương đã ở lại Tam Minh.

Giản Linh Khê hiếm khi nói chuyện với nàng ta, nàng ta cũng tự tìm niềm vui riêng, ngày ngày nấu cơm, quét dọn, làm tất cả việc nhà. Mặc dù Giản Linh Khê không nói, nhưng ta nghĩ tài nghệ nấu nướng của thiếu nữ không tồi, vì dù nàng ta xới bao nhiêu cơm hắn đều ăn hết.

Chỉ có một lần, Tần Tam Nương hỏi: “Bao giờ sư phụ sẽ về?”.

“Ông ấy sẽ không về”.

“Hả?”. Nàng ta rất ngạc nhiên, còn chàng mỉm cười, không nói tiếp nữa.

Khi hắn ngồi lặng lẽ bên hồ, ta không kiềm chế được hỏi: “Tên sư phụ mãi không chết của người coi nàng ta là gánh nặng, nên vứt lại cho người phải không?”.

Ta không hi vọng hắn trả lời, nhưng ai ngờ hắn lại gật đầu: “Ừ”.

“Người biết lão có ý đó mà vẫn để lão làm bừa vậy sao?”.

“Chẳng sao cả. Ta đi theo ông ấy hai mươi năm, đã quen rồi”.

“Không hổ danh là tiểu quái vật do lão quái vật già ấy dạy dỗ. Hay ột đôi sư đồ quái vật!”. Ta lạnh lùng hừ một tiếng, không ngờ hắn lại gọi: “Nhất Tịch”.

“Gì thế?”.

Hắn nhìn ráng chiều bên hồ, biểu cảm rất vui vẻ: “Nàng không cảm thấy như bây giờ, ngày ngày có thể yên bình ngắm bình minh hoàng hôn, ban mai, ráng chiều, là một việc rất hạnh phúc sao? Hai mươi năm rồi, nhân gian cuối cùng đã được thái bình”.

Ta cũng sờ một lúc rồi bực bội, danh giọng nói: “Rõ ràng là đổi bằng tự do của ta! Vớ vẩn, chỉ mình người thấy hạnh phúc thôi! Nếu ta và người đổi chỗ cho nhau, người bị giam trong kiểm thử xem người còn có nhã hứng ngồi đây ngắm bình minh hoàng hôn không?”.

Giản Linh Khê nhìn thanh kiếm hồi lâu, cuối cùng thở dài, không nói gì thêm.

Ta thấp thỏm trong lòng, rõ ràng rất tức giận nhưng từ tận đáy lòng vẫn có vài phần vui sướng, giống như ăn phải trái mơ, chua chua ngọt ngọt. Ta không hiểu đó là cảm giác gì, chỉ là ánh tịch dương hôm ấy đã trở nên hoàn toàn khác biệt trong lòng ta – tầng tầng lớp lớp mây đỏ rực rỡ trải khắp chân trời, gió thổi từ bên kia hồ tới, quả là một buổi hoàng hôn đẹp rực rỡ và nhàn hạ...

Cứ như thế rất nhiều ngày trôi qua.

Hôm đó, Giản Linh Khê đặt kiếm lên bàn và bước vào nội thất tắm rửa. Không biết có phải vì né tránh ta hay không mà hắn chưa bao giờ mang kiếm khi đi tắm. Ta nằm trên bàn cảm thấy rất buồn chán, bỗng nhiên Tần Tam Nương cầm một bộ y phục mới đi vào, đặt bên gối hắn. Bình thường, sau khi để đồ xong nàng ta sẽ mau chóng lui ra, nhưng không hiểu sao hôm nay ma xui quỷ khiến thế nào nàng ta cứ dửng dăng không đi, cuối cùng lấy ra một chiếc đai lưng được tết vô cùng khéo léo, khế đặt lên bàn. Nàng ta nhìn chiếc đai lưng ấy, mặt đỏ bừng, vừa vui vẻ vừa ngại ngùng.

Trong lòng ta choáng váng, có thứ gì đó đang dâng trào trong lồng ngực, rất muốn hét to lên, cơ hồ ta đã quyết định chỉ trong tích tắc. Thậm chí sau khi chuyện xảy ra và nhớ lại, ta cũng không hiểu tại sao lúc đó mình lại lựa chọn làm vậy. Dù bị giam trong kiểm nhưng ta vẫn có thể thi triển những pháp thuật nhỏ, ta khiến nàng khi xoay người tay áo chạm phải cốc trà trên bàn, nước trà bắn ra ngoài làm ướt thanh trường kiếm. Lúc đó Tam Nương rất kinh ngạc, vội vã dùng khăn tay lau chùi, nhưng càng lau vết ố trên kiếm càng lớn. Ta lại dùng pháp lực để truyền một ý nghĩ vào đầu nàng ta, dùng nước hồ Kính Tịch có thể rửa sạch kiếm. Quả nhiên nàng ta trúng kế, rón rén mang kiếm ra hồ Kính Tịch rửa. Trường kiếm vừa nhúng vào nước, giống như đoạt được thần lực, ta làm gãy kiếm, thoát ra ngoài qua vết gãy của kiếm. Cơ thể tiếp xúc với không khí, cảm giác giành được tự do khiến ta bất giác cười vang. Tiếng cười vang vọng Nam Minh, mặt Tần Tam Nương trắng bệch như giấy.

Nhìn thấy Giản Linh Khê vội vàng khoác áo từ trong nhà chạy ra, ta cười nhạt: “Đừng tưởng người mãi mãi nhốt được ta, ta đi đây! Giản Linh Khê, tạm biệt!”.

Hắn đứng ở cửa không đuổi theo như ta nghĩ, ta vừa chạy vừa ngoái đầu nhìn, chỉ thấy ánh tịch dương chiếu lên người hắn như dát vàng. Ta vĩnh viễn không bao giờ quên được, vì đó là lần đầu tiên ta nhìn thấy nỗi đau trong mắt hắn. Đúng thế, là nỗi đau. Ánh mắt ấy rõ ràng là nỗi đau khi mất đi vật yêu quý nhất, mất đi thứ để dựa dẫm.

Giản Linh Khê, có lẽ người cho rằng giam ta trong kiểm, từ đó thiên hạ được thái bình, còn chúng ta có thể mãi mãi ở bên nhau, đó là cách giải quyết tốt nhất; nhưng người không biết rằng, dù ta đã có trái tim con người, lòng người mềm yếu, nhưng trong cốt tủy của ta vẫn khắc ghi sâu đậm sự kiêu ngạo của công chúa ma cung.

Ta phải tự do! Ta không cho phép bất cứ kẻ nào cướp đoạt tự do của ta! Cho dù là... Lấy danh nghĩa tình yêu.

Hôm đó kiếm gãy, ta chạy thoát. Ai ngờ rằng vừa chạy tới biên giới giữa Nam Minh và nhân thế, liền gặp Thất Khuyết, A U và Liễu Thứ cùng nhau đi tới. Bọn họ dừng lại, rồi lập tức động thủ, từng bước dồn ép ta quay về bên hồ Kính Tịch. Để cứu Tần Tam Nương, Giản Linh Khê lấy thân che chắn, tay ta tự động dừng lại còn nhanh hơn ý thức của bản thân. A U và Thất Khuyết nhân cơ hội đó đâm ta hai nhát, ta ngã gục xuống đất, nhìn thấy cơ thể trong suốt của mình.

Khao khát trốn thoát bỗng dưng bay biến. Ta run rẩy nhìn cơ thể mình, cảm giác tuyệt vọng dâng đầy trong tim. Cho dù giành được tự do thì sao, ta đã không còn là ta như ngày trước nữa! Không quay về được nữa, không quay về được nữa... Hóa ra ta đã không thể quay về được nữa!

Trời đất mênh mông, nhưng tại sao không có chỗ cho ta dung thân? Ta ngẩng mặt nhìn trời hét lên, nói hết ra những phần nộ và ảm ức trong chín năm qua: “Ta đã làm sai điều gì? Tại sao trời muốn diệt ta? Tại sao trời muốn diệt ta...”.

Từ đó...

Tan thành mây khói, vạn kiếp bất phục

~**~**~

Hàn quang xua tan sương máu, nuốt trọn hồi ức trong đầu, mọi thứ trước mặt sáng bừng trở lại.

Ta từ từ mở mắt.

Đập vào mắt là khuôn mặt chấn động của Giản Linh Khê, hần đang lo lắng gọi: “Tiểu Khê! Tiểu Khê!”.

“Tiên sinh...”, ta nắm chặt tay hần, tốt quá, là bàn tay thực sự, là đôi tay ấm áp, luôn khô ráp, Giản Linh Khê không biến mất trong ma kính, hần vẫn còn sống.

“Tiểu Khê, Tiểu Khê...”, hần nâng mặt ta lên, giọng nói khàn đặc.

Ta nhìn về phía sau qua bờ vai hần, thấy ma kính đã hoàn toàn vụn vỡ, ta đưa tay sờ lên ấn đường, quả nhiên viên ngọc Xạ Nguyệt Châu đã không còn nữa.

“Tiên sinh, con muốn cùng người và Tam Nương mãi mãi ở bên nhau, cùng nhau sống vui vẻ hạnh phúc suốt đời này...”.

“Được, chúng ta sẽ bên nhau, chúng ta sẽ mãi mãi bên nhau”.

Ta bật cười buồn bã, khó khăn lắm mới thốt lên lời: “Nhưng... con càng muốn xóa bỏ nỗi đau của Nhất Tịch, con không muốn nàng ta cứ đau khổ mãi như thế này. Bởi vì nếu không thể sống lại, Nhất Tịch sẽ phải vĩnh viễn ở trong ma kính, cô độc một trăm năm, một nghìn năm, một vạn năm, thậm chí lâu hơn, mãi mãi không được giải thoát... Con không nhẫn tâm, không nhẫn tâm, tiên sinh...”.

Giản Linh Khê ôm ta, hai tay run rẩy.

“Con không rõ mình biết từ bao giờ, có lẽ do bản năng nói cho con biết, muốn giải thoát cho Nhất Tịch phải đập vỡ ma kính... Không ngờ, việc Thanh Tuyết kiếm không làm được mà con lại làm được, ma kính vỡ rồi...”.

“Đúng thế, nó vỡ rồi, Nhất Tịch được giải thoát rồi...”.

“Nhưng con cũng không sống nổi, phải không?”. Ta ngược mắt chăm chú nhìn người quan trọng nhất đời đang ở trước mặt mình, dung mạo quen thuộc biết bao. Bao nhiêu năm rồi nhỉ? Năm ta gặp hần, hần hai mươi ba tuổi, ta hai mươi tuổi. Sau đó bị giam trong kiếm chín n, đến lúc thoát ra ngoài, hần ba mươi hai tuổi, ta hai mươi chín tuổi. Mười sáu năm trôi qua, bây giờ hần bốn mươi tám tuổi, ta mười sáu tuổi...

Bao nhiêu, bao nhiêu năm qua, bãi biển nương dâu, thế sự biến đổi, nhưng hần vẫn là người quan trọng nhất trong cuộc đời ta. Kiếp trước là kẻ địch, là đối thủ, là kiếp số và oan nghiệt giữa yêu hận ràng buộc không rời, là ngọn nguồn mọi nỗi đau của ta, nhưng cũng là mật ngọt duy nhất trong đời ta. Đời này, là người cha hiền hậu, là người thân, là chỗ dựa và sự ấm áp sống chết có nhau, nương tựa vào nhau, là mọi sự yêu thương hạnh phúc của ta, nhưng cũng là hi vọng mãi mãi không thể viên mãn...

Mãi mãi không thể viên mãn.

Ta túm lấy tay áo Giản Linh Khê, khẽ nói: “Tiên sinh, người đồng ý với con một chuyện được không?”.

“Con nói đi. Bất luận là chuyện gì, ta đều đồng ý”.

“Người nhất định phải bình an vô sự, trở về tìm Tam Nương, hai người không được rời xa, phải vui vẻ, phải sống tốt bên nhau...”.

Giọng Giản Linh Khê nghẹn nghẹn đáp: “Ta đồng ý. Nhất định sẽ bình an trở về”.

“Vậy con yên tâm rồi...”. Ánh mắt của ta rời khỏi khuôn mặt hắn, nhìn về phía trước, căn phòng của điện thứ chín biến mất, bên ngoài là bầu trời đêm đầy sao, ban mai sắp tới, ráng sớm dâng lên, đã từng có vô số lần, ta ở trong thanh kiếm cùng hắn chờ đợi giây phút này, khi ấy ta thật bướng bỉnh, không biết thứ hạnh phúc này đáng quý thế nào, bây giờ, muốn có lại nó đã không thể được nữa...

“Ta rất ngưỡng mộ Tam Nương, ta thực sự ngưỡng mộ Tam Nương...”. Ta lẩm bẩm câu nói thật lòng cuối cùng, cảm giác toàn thân như một chiếc cốc đang từ từ vỡ vụn.

Giây phút cuối cùng trước khi tan biến, một nụ hôn nồng ấm đặt lên trán ta, trong tầm mắt mờ mờ, ta nhìn thấy bóng hình Giản Linh Khê lần cuối, đôi mắt như ánh sao, khiến người ta đắm chìm trong đó, chỉ mong mãi say không tỉnh!

Mãi say không tỉnh!

20. Vĩ Thanh

Vĩ thanh: Bao nhiêu năm ấy

Cơ thể của Tiểu Khê tan thành ngàn vạn mảnh giống như ma kính, sau đó theo gió bay đi hết.

Bỗng có một giọt nước trong suốt như thủy tinh lấp lánh từ trên không trung rơi xuống, nhỏ lên ngón giữa trên bàn tay phải của Giản Linh Khê. Giọt nước lạnh buốt, dù mang hình dạng của giọt nước nhưng lại lạnh hơn băng. Trên đời này chỉ có một nơi có thứ nước như vậy, đó chính là hồ Kính Tịch. Đây là ngụm nước hồ mà năm xưa Nhất Tịch uống nhầm, sau đó đã trả lại cho chàng bằng nước mắt của Tiểu Khê. Nghiệt duyên hai mươi ba năm, đến nay cuối cùng đã thực sự kết thúc. Sẽ không có Tiểu Khê nữa, cũng sẽ không có Nhất Tịch nữa.

Giữa nơi hoang dã tĩnh mịch chợt vang lên tiếng bước chân nhẹ nhẹ. Một người chậm rãi đi về phía chàng, trường bào trắng muốt, tóc đen buông dài, khuôn mặt trầm tĩnh. Nàng quỳ xuống, tay giữ chặt vai chàng, gục đầu vào tấm lưng chàng, khóc thút thít: “Xin lỗi... ca ca, mọi người xin lỗi...”.

Giản Linh Khê như không nghe thấy, vẫn nhìn giọt nước kia, gương mặt không chút biểu cảm.

Linh Miêu ngừng khóc, di chuyển tới trước mặt chàng: “Muội không ngờ lại thành ra cơ sự này, muội chỉ một lòng muốn Nhất Tịch sống lại, huynh biết đấy, muội sùng bái nàng ấy, nàng ấy là thần tượng của muội từ nhỏ, nhưng, nhưng...”.

Giản Linh Khê từ từ thu tay lại, giọt nước tan vào đầu ngón tay chàng, biến mất không dấu vết.

“A ư”.

Linh Miêu vui mừng nói: “Ca ca, huynh chịu tha thứ uội rồi?”.

“Giúp ta một việc cuối cùng được không?”.

“Huynh nói đi”.

“Đưa ta về Nguyên thành, được không?”. Giản Linh Khê đứng dậy, nói chậm rãi từng tiếng một: “Ta muốn quay về, quay về Lãnh Hương trà quán”.

Linh Miêu đứng sững, do dự lúc lâu, cuối cùng mím môi đáp: “Vâng”.

Cùng với tiếng “Vâng” ấy, tay áo nàng phát lên mềm mại như nước, vụt qua cả ngàn dặm chỉ trong nháy mắt, xa bên ngoài ngàn dặm, hoa thơm chim hót, đào nở đầy cành.

~**~**~

Tiếng chim hót thánh thót, từng tiếng từng tiếng xuyên qua làn sương mờ dày đặc trong đầu. Ý thức đang chìm đắm trong màn đêm tăm tối, từ từ bay lên trên...

Giản Linh Khê mở choàng mắt.

Tua rua màu tím rủ xuống trên đầu giường, phất phơ bay trong gió nhẹ, đung đưa khe khẽ đã trôi qua thiên lão địa hoang.

Chàng vén chăn ngồi dậy, đẩy cửa ra ngoài, thấy Tiểu Sơn đang cầm ấm trà hốt hải chạy ngoài hành lang, miệng kêu to: “Mau lên, mau lên, khách khứa đang đợi đấy!”.

Xuyên qua góc sân nhỏ, men theo hành lang dài đi tới cuối cùng, tận cùng có treo một mảnh rèm vải bông. Chàng vén rèm lên, âm thanh huyền ảo bỗng nhiên ủa tới. Trong đại sảnh quán trà, khách khứa đã ngồi kín chỗ, vô cùng náo nhiệt, trên sân khấu là một tiểu nha đầu áo xanh đang hát, bên dưới ồn ã.

Quả nhiên đã trở về rồi... đã trở về Lân Hương trà quán.

Tiểu Thủy bưng khăn mặt và hạt dưa bước tới: “Tiên sinh, người tỉnh rồi! Lát nữa tới lượt người lên diễn đấy”.

“Tam Nương đâu?”. Chàng lên tiếng, cảm giác mình vẫn trong cơn mơ.

“Tam Nương đi chợ mua rau rồi, dặn con nói với tiên sinh, trưa nay sẽ làm món cá trắm đen hoa cúc người thích ăn nhất”.

Đúng lúc đó không biết ai trong đại sảnh hét lên một tiếng, chàng bất giác quay đầu ra nhìn, thấy một cỗ xe ngựa quý chậm chậm tiến quan, hai bên phố đầy người hiếu kỳ xúm xít đứng xem. Một cơn gió thổi tới, rèm cửa bị cuốn lên, một gương mặt xinh đẹp lộ ra, rồi lại bị rèm che khuất. Tim chàng thất lại, mắt mở to nhìn theo cỗ xe ngựa ấy, đứng im bất động. Bên tai vang lên tiếng Tiểu Thủy đang cực kỳ ngưỡng mộ: “Oa, là xe ngựa của thành chủ đấy, cô nương ngồi trong xe chính là vị hôn thê Cửu Triều của ngài thì phải? Quả nhiên là đại mỹ nhân”.

Người trên phố cũng xì xầm bàn tán: “Đây là lần đầu tiên thành chủ để hôn thê của mình lộ diện đấy, bình thường cất kỹ như bảo bối, chắc chắn là rất yêu nàng ta...”.

Người chàng khe khẽ lão đảo, đưa tay chống lên quầy hàng.

Cửu Triều – Nhất Tịch, từ cửu tới nhất, tròn trĩnh về không. Cô nương tên Cửu Triều kia tại sao lại có gương mặt giống hệt Nhất Tịch?

Rèm xe lại bị gió cuốn lên, dường như số trời đã định từ lâu, Cửu Triều quay lại nhìn chàng một cái, sau đó khẽ mỉm cười.

Nụ cười ấy như minh châu rực rỡ, một vẻ đẹp không thuộc về nhân gian.

Rèm buông xuống, xe ngựa cũng xa dần.

Chàng không nén được bèn đuổi theo, nhưng đuổi được mấy bước liền dừng lại, cứ gương mặt nhìn theo xe ngựa khuất cuối phố dài, cho đến khi không thấy nữa.

Không biết bao lâu sau, chàng chậm rãi quay người, thấy tấm bảng sơn vàng treo trên cửa, bỗng chốc như bị sét đánh ngang tai. Ánh nắng rực rỡ chiếu lên tấm biển, từng chữ trên đó lấp lánh ánh sáng vàng: “Di Vong trà quán”. Di Vong trà quán! Lại không phải là Lân Hương trà quán.

Quầng sáng ấy dần dần tản đi, điểm xuyết đôi mắt chàng, cảnh tượng đầu tiên hiện ra trước mắt.

Nữ tử thò tay xuống hồ, vốc một ngụm nước, quay lại nhìn chàng, mỉm cười nói: “Đây là nơi người ở?”.

Gương mặt của nàng cực kỳ xinh đẹp, đôi mắt sáng long lanh, nụ cười ưu nhã, viên ngọc sáng giữa ấn đường càng khiến nàng quyến rũ bội phần.

Chàng biết nàng là Nhất Tịch, chàng bày trận này vì muốn dụ Nhất Tịch tới, nhưng chàng không ngờ rằng, công chúa ma cung Nhất Tịch – người bị hai giới tiên – nhân coi là hiểm họa lớn nhất – lại có khuôn mặt ngây thơ như một đứa trẻ.

Chàng nhìn nàng đứng đấy, chuẩn bị rời đi, cũng nhìn nàng ngã xuống đất, co quắp người lại.

Nàng chìa tay về phía chàng, muốn chàng cứu mạng, giọng nói trong trẻo ấy, ánh mắt tuyệt vọng ấy, bỗng chốc khiến chàng mềm lòng.

Đáng sợ biết bao, chàng lại mềm lòng vào lúc quan trọng nhất.

Và sự thực sau này đã chứng minh, đó là một sai lầm, một sai lầm tày trời.

Nhất Tịch.

Một Nhất Tịch kiêu ngạo, ương bướng, ngang ngạnh nhưng ngây thơ như một đứa trẻ.

Nàng là điều bất ngờ duy nhất mà chàng gặp, kết quả trở thành lần rung động duy nhất trong cuộc đời chàng.

Chàng đã nói dối Tiểu Khê, đã nói dối Nhất Tịch, thậm chí cũng nói dối chính bản thân mình. Làm sao chàng lại không thích nàng được chứ? Làm sao lại không thích được chứ? Làm sao có thể không thích được chứ? Nếu không phải là thứ tình cảm đã lên tới đỉnh điểm thì làm gì có chuyện chàng phá vỡ nguyên tắc của mình để cứu người vốn không nên cứu là nàng? Làm sao chàng có thể ích kỷ nhất nàng trong kiếm để nàng ở bên mình được? Làm sao chàng có thể tự dằn dặt bản thân làm người bình thường sau khi nàng hồn bay phách tán? Làm sao chàng có thể chăm sóc yêu thương Tiểu Khê – là hồn phách của nàng chuyển thể – trong suốt mười sáu năm qua?

Nhất Tịch.

~**~**~

Bỗng nhiên, có thứ gì đó rơi ra từ tay áo chàng. Chàng cúi người nhặt lên, hóa ra là một lá bài xương, vốn là lá bài cuối cùng không có chữ mà Linh Miêu đã bốc cho chàng ở điện thứ tư, và bây giờ trên mặt lá bài đó lại hiện lên chữ. Bốn chữ, quấn quýt bên nhau, vốn rất rõ ràng nhưng lại mơ hồ, giống như có khoảng cách cả đời.

“Bao nhiêu năm rồi”.

Một bàn tay vỗ nhẹ lên vai chàng từ phía sau, gương mặt tươi cười của Tần Tam Nương xuất hiện trước mặt: “Đang nhìn gì mà ngây người ra thế?”.

Thấy chàng không đáp, Tam Nương giơ hai con cá trắm đen lên lắc lắc: “Bữa trưa làm món cá trắm đen hoa cúc, thích không?”.

Đây là một khuôn mặt thật thà, tràn đầy hạnh phúc.

Chàng nhìn Tam Nương hồi lâu rồi mỉm cười.

Truyền kỳ cuối cùng đã qua đi, trở lại cuộc sống chân thực. Vậy thì, vì sao Cửu Triều lại giống Nhất Tịch như vậy, vì sao quán trà lại đổi tên, tất cả đều không còn quan trọng nữa.

Không còn quan trọng nữa.

Cái cây bên ngoài cửa sổ, cành lá sum suê, bao nhiêu năm trôi qua rồi, vẫn xanh biếc như ngày nào.

~**~**~

Trên xe ngựa xa xa, tiểu a hoàn búi tóc hai bên hõn Cửu Triều: “Tiểu thư, ban nãy sao người lại mỉm cười với bá bá đứng ở cửa quán trà thế?”.

Cửu Triều mím môi, chớp chớp mắt: “Người không thấy người ấy rất kỳ quái sao? Mặc áo đơn đứng ở ngõ phố, cúc chưa cài hẳn hoi, đúng là già mà không đứng đắn”.

Hai người cùng đồng thanh bật cười thành tiếng.

Xe ngựa khê chòng chành, đi về nơi xa.

Bao nhiêu năm đã trôi qua rồi.

21. Hậu Kí – Hoàn

Hậu kí

Đăng sau truyền kỳ là gì?

Kết cục của truyền kỳ là gì?

Cho dù câu chuyện này có bao nhiêu nhân tố bi kịch, nhưng tôi vẫn cho rằng: Nó hạnh phúc. Phồn hoa lạc tận, quả thực khiến người ta thốn thức vô hạn, nhưng ồ ạt sôi nổi, từng yêu từng hận, sinh mệnh giống như được đeo gót, có đường vân và vết hằn rất sâu.

Từng vô cùng tươi mới sống động.

Giản Linh Khê là một nhân vật hoàn mỹ trong mắt mọi người, chàng có võ nghệ cao cường, có ý trung nhân xinh như hoa, có bằng hữu tốt, có tri âm, được người người sùng bái, yêu mến.

Nhưng, ai có thể biết được con người thực của chàng lại không hoàn mỹ chút nào. Có võ công đệ nhất thiên hạ, nhưng lại phải dùng nó đối phó với người mình yêu nhất; có vị hôn thê xinh đẹp tuyệt thế, nhưng lại không chút cảm tình; có bằng hữu vào sinh ra tử, chàng thiện ý tác thành nhưng lại phá vỡ tình bằng hữu này; có hồng nhan tri kỷ người ngưỡng mộ, nhưng lại không thực sự thấu hiểu lòng chàng...

Xét cho cùng chàng không phải là thần, chỉ là người. Là người sẽ có ham muốn cá nhân, có giằng co, có khổ đau, có bi ai. Vì thế, Nhất Tịch chết rồi, chàng cũng coi như xong.

Thời đại của Giản Linh Khê kết thúc vào ngày Nhất Tịch hồn bay phách tán. Để lại chỉ là Trần Phi. Một Trần Phi “kiếp trước đã thành hư vô”.

Cho dù cuối cùng chàng vì cứu Tiểu Khê mà xông vào ma cung, giành lại Thanh Tuyệt kiếm và trở thành Giản Linh Khê, nhưng thời đại đã qua thì đã qua rồi, cho dù có tìm lại cũng chỉ là một chiếc bóng giống như thế mà thôi. Giống như, chàng không còn là chàng, Tiểu Khê cũng không phải là Nhất Tịch.

Tiểu Khê không kiêu ngạo như Nhất Tịch, nhưng lại có tiềm lực của nàng ta, luôn lương thiện nghĩ cho người khác. Tôi cho rằng, chỉ có người như vậy mới có thể tạo ra hạnh phúc, cảm nhận hạnh phúc và giành được hạnh phúc.

Hạnh phúc ẩn giấu trong mỗi đôi mắt rộng lượng.

Cuối cùng, sở dĩ tôi viết truyện này là vì muốn kỷ niệm một nhóm bạn đã để lại dấu vết trong cuộc đời tôi. Cảm tạ duyên phận, để tôi quen các bạn, hơn nữa, cùng nhau bước qua những sóng gió trong hành trình của cuộc đời.

Bao nhiêu năm tháng tuổi trẻ lông bông đều đã trôi qua rồi.

Bao nhiêu năm qua.

—HẾT—

o~(^o^)-o

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nghein-nam>